

В.Я. Тимофєєв

**КОЗАЦТВО
ЗАДНІСТРОВ'Я**

2008

Ця книга – про козацтво Задністрової Січі, що діяла (й діє) на Одещині в місті Білгороді-Дністровському та районі в першому десятиріччі ХХІ ст.; про козаків та козачок Білгород-Дністровської громади, що в загальному громадському русі прокладали свої, козацькі, шляхи до незалежної держави Україна. Історія Січі подається через документальні джерела (статті газети «Козацтво Задністров'я»).

Білгород-Дністровська козацька громада – унікальна громада; на її території лише в останні 20 років відбулися декілька широкомасштабних (помітних) для України подій: створення впливових козацьких громадських організацій (90-ті роки ХХ століття; на меті було трансформація їх в асоціацію козацьких організацій, а Білгород-Дністровську громаду – в козацьку громаду) та навчально-виховних закладів нового типу – Січей (шкіл козацько-лицарського виховання) – Адамівської, Долинівської, Вигінської, Старокозацької, Випаснянської, Турлацької, Салганської (90-ті роки ХХ століття – 10-ті роки ХХІ століття; на меті було трансформація їх в асоціацію навчальних закладів козацького спрямування та створення козацького-лицарського лицю).

*** * ***

Тимофєєв Валерій Якович – теоретик козацького руху; генерал-осавул Українського козацтва. Головний редактор альманахів козацтва Південноукраїнського Задністров'я: «Козацький вісник» (1991-1998), «Козак» (1998-2001), «Річ про Адамівську Січ» (2001-2003), «Річ про Буджацьку Січ» (2004-2006), «Річ про Січ» (2007), «Козацтво Задністров'я» (2008). Нагороджений іменним годинником від Президента України, козацькими нагородами; удостоєний звання «Кращий освітянин України» в номінації «Народе мій завжди буде» за створення навчального закладу нового типу – школи козацько-лицарського виховання. Автор 20 монографій та більше 100 наукових і науково-популярних публікацій з історії та історіографії сучасного козацтва і козацької педагогіки. Працював директором школи, сільським головою, в апаратах районної державної адміністрації та районної ради на посадах начальника організаційного відділу.

*** * ***

**Козацтво Задністров'я. Видавництво «Отаман».
Білгород-Дністровський. 2008.**

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№ 1 СІЧЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	--------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

СЛАВА БОГУ, ЩО МИ КОЗАКИ!

«...Після нас не буде нас, а справи залишаться,» - сказав останній станичний отаман некрасівських козаків Муравльовки в 1918 році. Я додам: «Так, справи залишаться, якщо їх занотує Хранитель в Літопису».

Десятирічний термін випуску газети козаків Задністров'я дає мені підстави стверджувати: наш печатний орган, наш Козацький Літопис робить велику справу.

В 1998-2001 роках він друкувався під назвою «Джура та Дана», «Джура», «Дана», «Леля», «Козача», «Берегиня», «Козак»; всього вийшло 45 номерів.

В 2001-2003 роках Літопис друкувався під назвою «Річ про Адамівську Січ»; вийшло більше 220 номерів.

В 2004-2006 роках Козацький Літопис друкувався під назвою «Річ про Буджацьку Січ»; вийшло 37 номерів.

В 2007 році він друкувався під назвою «Річ про Січ»; вийшло 33 номера.

Всього за десять років вийшло більше 330 номерів.

В 2008 році Козацький Літопис буде виходити під назвою «Козацтво Задністров'я». Плануємо випускати його з тематичними додатками: розкажемо про козацькі організації Придунайської Січі (Рені, Ізмаїл, Кілія, Вилкове), Буджацької Січі (Болград, Тарутине, Арциз, Сарата, Татарбунари); продовжимо розповідь про Задністрову Січ (Білгород-Дністровський) – районі та міські осередки, шкільні Січі; історію козацьких формувань межиріччя Дунай-Дністер; про осіб, діяльність яких залишила слід в історії козацтва...

В 2008 рік Літопис вступає із солідною джерельною базою Задністрового козацтва: випущено 10-титомні (17 книг) «Архіви козаччини Задністров'я» (С.Тимофєєва, В.Тимофєєв), книги С.Тимофєєвої «Сучасне козацтво півдня Одещини», «Сучасне козацтво Білгород-Дністровщини», С.Ушанової «Сучасне лицарство Задністров'я», В. Тимофєєва «Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я» (у п'яти томах).

Активно працюють козацькі організації: Задністрова Січ (В.Тимофєєв), Білгород-Дністровський міський Кіш (М.Склярєнко), Окремий курінь (П.Городниченко), Білгород-Дністровське РКТ (В.Білоус), Білгород-Дністровський міський Полк (М.Врублевський); школи: Адамівська Січ (В.Вронська, В.Гриценко, П.Лавриненко), Долинівська Січ (Т.Тома), Вигінська Січ (О.Вдовиченко), Біленківська Січ (А.Ситник, В.Ситник), Турлацька Січ (Т.Тодорова, В.Чумаченко), Старокозацька Січ (вчитель Ю.Щербина); почали працювати Приморська Січ, Молозька Січ, Салганська Січ, Шабівська Січ, Бритівська Січ, загони в школах №4, №11; працює клуб «Патріот» (В.Гавриленко)...

Відродження козацьких традицій є надзвичайно потрібною і важливою справою. Постає сучасне українське лицарство – духовно постає Україна. **Сьогодні нам належить продовжити велику місію козацтва. Козаки знову мають стати захисниками честі й гідності України, її традицій, її культури...**

Редактор.

2008 РІК. СТРАТЕГІЯ ЗАДНІСТРОВОГО КОЗАЦТВА.

Мета діяльності Задністрового козацтва – взаємодія органів виконавчої влади і козацьких громадських організацій у здійсненні заходів щодо відродження і розвитку історичних, патріотичних, господарських та культурних традицій Українського козацтва.

Для досягнення мети передбачаються такі головні напрями громадської діяльності козацьких організацій: охорона та збереження історико-культурних пам'яток України; проведення військово-патріотичного виховання молоді України; впровадження серед українського суспільства оборонно-спортивної роботи; добровільна служба щодо допомоги в охороні державних кордонів України; добровільна служба щодо допомоги формування системи військово-територіальної оборони України; добровільна служба щодо допомоги в охороні громадського правопорядку; добровільна служба щодо охорони об'єктів сільськогосподарського та виробничого призначення з різними формами власності, державно-адміністративні, учбові, культурно-освітні та інші заклади, установи та підприємства; добровільне посилення державних митниць; добровільна участь у ліквідації наслідків стихійного лиха, аварій та інших надзвичайних ситуацій; добровільна участь у наданні медичної та реабілітаційної допомоги населенню; надання допомоги органам місцевого самоврядування під час надзвичайних ситуацій; захист навколишнього природного середовища та природних скарбів України.

Основні заходи: **1.Військово-патріотична робота** (Центр з підготовки молоді до служби в ЗСУ. Формування – районні, міські - з охорони громадського порядку. Об'єднаний районно-міський штаб УК). **2.Охорона пам'яток** (Реєстр об'єктів УК. Центр козацької культури. Акермано-Подністровська Козацька Січ (1775-1781). Церкви Козацької Покрови. Цикл козацьких свят). **3.Освіта й виховання** (Козацький ліцей. Конкурси. Семінари. Регіональна «Січ». Козацькі клуби за місцем проживання). **4.Культурно-просвітницька робота** (Художні колективи. Козацький фонд допомоги обдарованим дітям. Конкурс «Байда». Музей УК). **5.Дослідницька, видавнича робота** (Газета «Козацтво Задністров'я». Щорічний Козацький Літопис. Серія книг про Задністрове козацтво). **6.Фізкультура, спорт, туризм** (Участь у спартакиадах – міських, районних - козацьких команд. Літній дитячий оздоровчий спортивний табір – наметовий, Молога, Байказія. Туристичні маршрути). **7.Господарська діяльність** (Традиційний козацький ярмарок. Козацький ринок. Цільовий фонд). **8.Природоохоронна діяльність** (Екологічний патруль. Парки, сквери. Природоохоронний центр – Шабо). **9.Міжнародна діяльність** (Брати – козаки Росії, Північної Америки, Австралії, Європи, Латинської Америки). **10.Інформатично-аналітичне забезпечення** (Веб-сторінка).

Історія вчить, що ефективне те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права.

Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!

Генерал-осавул УК В.Тимофєєв.

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№ 2 СІЧЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	--------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

АДМІНІСТРАТИВНЕ ГЕТЬМАНСТВО або ХАЛЕПА ДЛЯ ЮЩЕНКА (СКІЛЬКИ ГЕТЬМАНІВ ПОТРІБНО УКРАЇНІ)

Огляд публікацій у ЗМІ (О.Солонець, Д.Редько, Р.Лебедь, Б.Сушинський, В.Тимофєєв)

*Сучасний загальнодержавний сплеск цікавості до історії козацтва й зокрема уваги до його проблем пояснюється просто: **іде формування національної еліти, яка спирається в своїй діяльності на національний – козацький! – досвід державотворення...***

Історичні умови буття українського народу породили самобутній феномен – козацтво. Воно втілювало в собі фізичне і духовне здоров'я нації, інтелектуальну силу, життєздатність, оптимізм і енергію. Це була об'єднана, згуртована, ідейно і духовно зцементована, суворо дисциплінована національна сила, яка очолювала боротьбу проти чужоземних ворогів. Майже чотириста років тому козаки так виклали королівським послам свою роль і призначення: «Подібно до наших предків, хочемо й ми користуватися вольностями життя, маєтностями і свободами, що належать рицарським людям... Дбаємо про те, щоб так само, як ми отримали від своїх предків ті права і вольності, щоб і наші наступники прийняли їх цілими і непорушними, з примноженням слави. І щоб вони один після одного передавали їх у прийдешні часи».

Відродження козацьких традицій є надзвичайно потрібною і важливою справою. Постає сучасне українське лицарство – духовно постає Україна. Сьогодні нам належить продовжити велику місію козацтва. Козаки знову мають стати захисниками честі й гідності України, її традицій, її культури...

1.

Президентські вибори виявили реальну кризу сучасного козацтва України. Майже всі козацькі формування підтримували провладного кандидата (Віктора Януковича), а в останній момент громадянського протесту так само пристрасно доводили свою вірність Віктору Ющенку; те ж саме відбулося на парламентських виборах: під час передвиборчої агітації козаки демонстрували вірність Антикризовій коаліції, після виборів – Помаранчевій...

Треба надати належне Задністровому козацтву – воно однозначно підтримувало та підтримує Помаранчевих: рік тому Ющенко, зараз й Тимошенко...

...Природною була внутрішня революція в Українському козацтві, коли багаторічного гетьмана І.Біласа позбавили гетьманства. Як відомо, Іван Білас, використовуючи статус козацького гетьмана, 1999 року сягнув вершини своєї політичної кар'єри, коли найбільш консервативно-патріотичний блок підтримав його на президентських виборах, але гетьман зняв свою кандидатуру на користь Леоніда Кучми, здобувши за це генерал-лейтенантство (пан Білас завжди використовував козацтво в комерційних інтересах вузької групи соратників та для виборчого піару провладних сил). Після «повалення» Біласа представники Українського козацтва передали гетьманство не кому іншому, а майбутньому Президенту, попри те, що під час передвиборчої кампанії Віктора Ющенко навіть виключили з лав козацтва «за несплату членських внесків»...

Вибори ще раз загострили конфлікт інтересів держави й сотень (понад 2 десятки тільки міжнародних і всеукраїнських зареєстрованих громадських організацій, не кажучи вже про місцеві та регіональні) козацьких формувань. Цей конфлікт, певно, не усвідомлюють ані новий гетьман так званого об'єднаного козацтва, ані більшість представників цього руху в Україні. Попри це необхідно переосмислити доцільність самого існування сучасного козацтва в його

нинішньому вигляді. Адже корені правового, громадсько-політичного й навіть наукового непорозуміння в стосунках «держава-козацтво-суспільство» були закладені ще в 1989-1990 роках, коли масово розкручувалася ідея «відродження козацтва» в Україні, і його першим формальним лідером спочатку став саме представник нової політичної еліти В'ячеслав Чорновіл, а згодом – військовик у відставці Володимир Мулява. Не дивно й те, що козацтво «відроджувалося» на перетині інтересів політиків, науковців-істориків і військовослужбовців (дійсних чи у відставці). Політики, зокрема націонал-демократи, використали ідею відродження козацтва для спроби актуалізації національної ідеї. Історики використали моду на дослідження козацтва, відчувши себе справжніми «національними місіонерами». З іншого боку, ця хвиля історичного просвітництва дещо приховала неуспішність політичної еліти в пошуках сучасної, зокрема й державно-політичної, форми національної ідеї. «Відродження козацтва», врешті, вийшло за межі історично-популярної літератури. Альтернативою неефективної державної еліти на тлі політичної та економічної кризи стала не нова еліта з сучасними методами вирішення криз, а творення ідеалів у минулому й прагнення «відродити» козацький дух і саме козацтво. І це, незважаючи на те, що навіть говорити про те, щоб відродити суспільний стан і військовий орден зразка XVI, XVII чи навіть XIX століття сьогодні говорити несерйозно (уявіть, як нинішня Італія «відроджує», наприклад, легіонерів часів Римської імперії). Попри це витворилася низка козацьких громадських організацій, які спершу (десь із 1994 до 2001 року) множилися шляхом поділу колись єдиного Українського козацтва на чолі з В.Мулявою і В.Чорноволом, а згодом – формуванням нових номенклатурних козацтв (при держорганах, як-от Козацькі війська України, гетьманом якого став экс-мер столиці О.Омельченко, а верховним отаманом – один із його заступників В.Яловий), а також нових козацьких структур при ВНЗ (Українське реєстрове козацтво А.Шевченка), спортивних федераціях і спілках (Міжнародний союз козацтва О.Хорофейка, частково Козацтво України А.Поповича). Так формально-кадровий потенціал козацтв відійшов від любителів старовини й масово поширився на держчиновників, студентів і спортсменів. Множенню козацтв сприяв Указ Президента України Леоніда Кучми від 4 січня 1995 року «Про відродження історико-культурних та господарських традицій Українського козацтва», який передбачав серйозні преференції козацтву, а саме: право на носіння форми військового зразка, присвоєння спеціальних козацьких звань, «створення козацьких селянських (фермерських) господарств і колективних сільськогосподарських підприємств, сільськогосподарських кооперативів, садівницьких товариств, промислів»... Очевидно, саме звідси розпочався найбільший конфлікт інтересів держави й вузьких груп людей, об'єднаних козацькими структурами. Адже держава зробила певних людей привілейованими в суспільстві, виходячи лише з їхнього фіксованого членства в громадській організації з козацькою назвою. А статус громадської організації зумовлює її незалежність від держави, тобто унеможливорює нав'язування з боку держави жодних вимог і критеріїв набуття статусу козаків і виконання ними конкретних завдань. Таким чином, влада створила правову колізію і можливість виникнення суспільного конфлікту на основі необґрунтованої привілейованості людей, від яких ніхто нічого не може вимагати, так само, як і проконтролювати їхню діяльність.

Отже, з середини 1990-их років козацький рух набуває прагматичніших ознак. Козацькі ватажки, маючи в руках такі політично-комерційні важелі, ще інтенсивніше виходять на партнерів, зокрема на фірми, банки й політичні партії. Членами різних козацтв масово стають народні депутати, підприємці, чиновники різних рівнів, творча й наукова інтелігенція. Проте кількісний притік козацтва не відбувся. «Низи», тобто дієві члени козацьких структур, неодноразово змінивши організаційну «прописку», поступово розчаровуються в цьому русі. Залишаються, окрім «ділків», найстійкіші патріотично налаштовані ентузіасти немолодого віку й шанувальники історії. Вони, як правило, раз на місяць, а то й на півроку, навідуються в «генеральну канцелярію», щоби здати «худу» гривню членських внесків, узяти участь у великій чи меншій «раді», належно відсвяткувати (із парадним маршем, кулішем і оковитою, ностальгічними і сумними думами-піснями) річницю Конотопської битви, Покрову тощо.

Козацькі паради все більше нагадують зібрання чоловіків середнього віку, переважно з «номенклатурними» черевцями, які претендують на статус ветеранів Конотопської битви й практично всі відзначаються генеральськими лампасами й зірками на неоднорідних

«одностроях». Це, звісно, ще один привілей нинішнього козацтва, який породив серйозний конфлікт між козаками й військовослужбовцями. Парадокс у тім, що дозвіл «на використання козацької символіки та атрибутики» десятки організацій використали на свій лад, і кожен гетьман чи верховний отаман у купі зі старшиною позапроваджували внутрішньо організаційні однострої, перейнявши собі без узгодження з оборонним відомством форму військ ЗСУ. Таким чином, на вулиці столиці й провінціальних містечок вихлюпнулися тисячі новоспечених генералів, яких люд переважно сприйняв як «якихось ненормальних» високих чинів наших силових структур (до маленької нашивки, що ідентифікує козака, й не додивишся). До речі, це поступово дискредитує образ військового в очах громадськості й створює враження невдалого маскараду. Навіть наші міністри оборони зверталися до сучасних гетьманів (згадаймо звернення О.Кузьмука до керівника Козацького війська запорозького України Д.Сагайдака), щоби ті не використовували однострої військовослужбовців, але пізнали наслідки правового нонсенсу: «Ми не порушуємо форму одягу, бо ми її самі затверджуємо»... З іншого боку, генеральські зірки козаків, особливо в провінції (де у військкоматі й УМВС знайдеш хіба що майора) не лише піднімають суспільний статус пересічної особи, але й дозволяють «пробивати» необхідні рішення місцевої влади. Відставники різних військ, до речі, також доволі представлені в козацтва (в окремих – до 80%): по-перше, пієтет до форми (й зірочки на погонах набагато солідніші), по-друге, нові фінансово-політичні можливості, по-третє, ще світить перспектива перетворення козацтва на підрозділ ЗСУ, як це колись задумувалося міністром оборони К.Морозовим і гетьманом УК В.Мулявою.

Не маючи широкої популярності серед загалу, козацькі організації, використавши слоган «ми – еліта», перетворилися на верстати масового продукування генералів. Їхня діяльність, по суті, звелася до жорсткої конкуренції у залученні до своїх лав чиновників середньої ланки, а якщо пощастить – то і «вір-персон». На місцях чиновники старанно сприяли виділенню «кровному» козацтву земель, приміщень і коштів для проведення «свят», «фестивалів» та інших елементів їхньої статутної діяльності. Публічні люди, зокрема, народні депутати, залучені до козацтв, по-перше працюють на імідж організацій, по-друге лобіюють земельно-матеріальні асигнування козакам, і, по-третє, сприяють гарантованому законодавчому закріпленню козацьких пільг і привілеїв, тобто проштовхують через парламент законопроект про козацтво. Серед усіх козацтв найбільше членів у парламенті спромоглося завербувати Козацьке військо запорозьке України (з 2003 року просто Козацтво Запорозьке) Дмитра Сагайдака. Отаман Сагайдак заявляв, що до його козацтва пристало близько 90 нардепів минулого скликання (нині, судячи з усього, не менше кількох десятків). Ширилася інформація, що серед інших у запорожців отаман прийняв Петра Порошенка та Павла Матвієнка. У парламенті він має серйозних лобістів, як-от экс-кандидата у президенти Володимира Нечипорука, який очолює умовну фракцію козаків у ВР і прославився як чи не найбільший орденоносець після Віктора Януковича. До речі, запорожці Сагайдака є лідерами піару шляхом нагородження публічних осіб грамотами й орденами. Не менш цікаво й те, що пан Нечипорук прославився не тільки лобіюванням «відродження козацтва», а й у своїй послідовності зайшов далі – відродив «інститут князівства» в Україні, ставши Великим князем Київським і Всея Русі-України й головою міжнародного об'єднання Княжий собор. Пан Сагайдак, у свою чергу, щоби відрізнитися серед десятків гетьманів ексклюзивно оголосив себе маршалом козацтва. Між тим, Козацтво запорозьке, хоч і декларує позаполітичність, здобуло чи не найбільше політичних союзників у нашому політикумі. Захист канонічного православ'я (УПЦ митрополита Володимира) та інші панслов'янські ідеї організації Сагайдака максимально зблизили її з лідерами лівих, проросійських партій та об'єднань. На додаток, багаторічна охорона Лаври розширює фінансові джерела й підносить суспільний статус козаків.

Узагальнюючи сьогоднішнє козацтво, відзначимо, що чимало козацтв або створювалося, або ж згодом синхронно працювали в партнерстві з партіями. Так, Козацькі війська України (нині отаман Євген Груба) творилися під партію Єдність О.Омельченка зокрема. Іван Білас задля подібного партнерства творив Українському козацтву партію СІЧ, на парламентських виборах 2002 року увійшов у блок НДП-НДС, найсумлінніше виконував політичні замовлення влади. Анатолій Попович (Козацтво України), фактично творячи козацькі реєстри за рахунок членів Федерації бойових мистецтв України, оголосив про творення Козацької партії, працював

на виборах із Всеукраїнським об'єднанням християн В.Бабича, був помічником відомого С.Гавриша. Анатолій Шевченко (Українське реєстрове козацтво), очолюючи Донецький інститут штучного інтелекту, масово поповнює своє козацтво студентами й викладачами, і не лише свого ВНЗ, й, чимало років працюючи в КДБ, у свою чергу, посідав особливе місце через наближеність до В.Януковича, який і витягнув пана Шевченка в Київ. Організаційно-фінансове сприяння экс-прем'єра дозволило пану Шевченку не тільки чи не найкраще з усіх козацтв закріпитися у Києві, а й розбудувати мережу по Україні (із зарплатнею районним отаманам). До речі, УРК працює в сув'язі зі створеною Шевченком партією духовності й патріотизму й чи не найактивніше підтримувало пана Януковича на виборах. Попри це, сьогодні пан Шевченко так само віддано присягнув новому гетьману Об'єднаного козацтва Віктору Ющенкові. Те, що він на Хортиці подарував коня Президенту, а на Раді заявив, що козаки мають самі заробляти гроші, як-от УРК, в якого на рахунку 5 мільйонів, чітко говорить про стабільну комерційну основу діяльності УРК, як і про можливість вести незалежну від держави гру.

Проголошення об'єднання козацтва під егідою Президента натикається на найбільшу проблему – абсолютну несумісність більшості козацьких структур як за своєю аудиторією, так і за діяльністю й завданням. Одні працюють як історично-дискусійні клуби, інші – як фінансово-політичні лоббі, як спортивні клуби, як охоронні структури, як псевдорелігійні секти, навіть як складові рекету... Найбільше скомпрометував козацтво зв'язками з кримінальним світом отаман Війська Запорозького Олександр Панченко, який уже встиг відсидіти за рекет, і сьогодні, за поінформованими джерелами, теж «залетів» із серйозними фінансовими обладками (після присяги Ющенку він, начебто, втік до Москви). Так само оригінальне місце в козацтві посідають язичницькі течії із запереченням усього християнського – Звичаєва громада українського козацтва й Характерне козацтво... Отож поєднати всі ці стихійні й неконтрольовані формування практично неможливо. З іншого боку, козацькі привілеї і пільги напряду залежать від волі владних структур, які можуть на рівні законодавчо-нормативного акту позбавити нинішнє козацтво особливого статусу. Тому козацтва завжди вірно служили владі (вибори – яскравий приклад) й, очевидно, не підуть на конфлікт із нею й надалі. І знову ми наштовхуємося на правовий нонсенс: президентська команда змушена сьогодні адміністративними методами зганяти десятки де-юре незалежних від влади громадських структур в один, так би мовити, кагал. Ідея об'єднання, звісно, благородна, але без попереднього правового врегулювання є небезпека перетворити її на чергову профанацію козацького руху. Первинна патріотично-культурологічна ідея козацтва вже, по суті, знівельована, адже козацтва наповнені людьми, сумнівними щодо патріотизму: Військо Запорозьке Панченка-Дубограя, Козацтво Запорозьке Сагайдака, Міжнародний союз козацтва Хорофейка, Козацька територіально оборона Седих та безліч інших. Вельми цікава нинішня тенденція, коли за останні 3 роки найбільше козацтв утворилося саме на Донеччині.

Одним із найоптимальніших варіантів виходу козацтва із правової і загальної кризи може бути створення козацьких військових професійних формувань при ЗСУ, своєїрідної Національної гвардії. Рада Українського козацтва при Президентові на чолі зі Станіславом Аржевітіним вже розробила нову державну концепцію розвитку козацтва, яка, нарешті, остаточно й чітко визначає правовий статус козацтва. У разі створення Національної гвардії козацтва можна використати сучасні вишкольні методики підготовки військ спецпризначень і досягнення й традиції національних бойових мистецтв (Школи бойового гопака тощо) із системним національно-патріотичним вихованням, використати козацьку атрибутику й однострої (бажано, осучаснені), практикувати володіння традиційною козацькою зброєю. З іншого боку, при козацьких військах чи навіть навчально-освітніх закладах можна створити юнацькі громадські організації, котрі б готували молодь до майбутньої служби в козацтві. Отже, така концепція буде працювати на духовно-патріотичне виховання молоді, на утвердження здорового способу життя й національних бойових мистецтв в Україні, врешті, на зміцнення обороноздатності держави. Козацтво стане потужною базою формування професійного війська.

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№ 3 СІЧЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	--------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

АДМІНІСТРАТИВНЕ ГЕТЬМАНСТВО або ХАЛЕПА ДЛЯ ЮЩЕНКА (СКІЛЬКИ ГЕТЬМАНІВ ПОТРІБНО УКРАЇНІ)

Огляд публікацій у ЗМІ (О.Солонець, Д.Редько, Р.Лебедь, Б.Сушинський, В.Тимофєєв)

2.

До козацтва в нас особливе ставлення – завдяки творам класиків української літератури образ козака набув у масовій свідомості настільки героїчних та одухотворених рис, що професійним історикам залишається лише дивуватися.

Насправді цей феномен є не тільки українським – згадаймо хоча б про загони гуситів, хорватських граничарів чи швейцарських найманців. Не є він і феноменом.

У всі часи й у всіх народів з'являлася потреба захищати свою землю від незваних гостей у повному бойовому обладунку. І тоді неодмінно з народного середовища виокремлювалася група осіб, які завдяки характеру та фізичним здібностям могли взяти на себе місію захисників. Спочатку – десяток курних хатинок і прилеглих полів зі збіжжям та овочами, а відтак і всієї території, яка згодом ставала для них Батьківщиною та Країною.

Феномен українського, а точніше запорозького козацтва полягає в іншому. На долю дніпровської вольниці, яка не визнавала над собою жодної влади, крім Божої, раптом випало стати державотворчою соціальною верствою. Завдяки Богданові Хмельницькому з розрізаних русинських земель, які перебували під безроздільним пануванням польської, литовської та русинської ж шляхти, за короткий час удалося створити дієздатну повноцінну та фактично незалежну державу.

Проте ставлення козаків до посполитих-«гречкосіів» було більш ніж своєрідним. І до Богдана, і після нього козацькі отамани не гребували розплачуватися з кримськими татарами (традиційними постачальниками кавалерійських частин для козацьких оперативних і стратегічних потреб) власними земляками – «ясиром». У ті часи здавалося цілком природним дозволити татарській кінноті після завершення бойових дій погнати на продаж у Кафу пару-трійку тисяч селян, чий обійстя на лихо опинялися на шляху повернення кримчан.

Та й сам Хмельницький не відрізнявся особливою схильністю підтримувати волелюбні устремління народу, який він же звільнив від ярма Речі Посполитої. Будь-які спроби «гречкосіів» стати на один соціальний щабель із козаками нещадно придушувала «своя», автохтонна козацька влада. Чужорідну, іноземну еліту змінила власна, русинська, а місце шляхти заступила козацька старшина, так само зацікавлена у збереженні панщини, оскільки численні отамани й осавули стали такими ж панами.

Відтоді й дотепер керівники козацтва – свідомо чи неусвідомлено, однак неухильно – виділяють себе із загальної маси народу, у своїх діях і заявах усіяко наголошуючи на власній особливій історичній місії, вибраності та елітарності. А отже, знову відокремлюють козацтво від України, змушуючи простих козаків служити іноді не зовсім зрозумілим цілям, які найчастіше не вкладаються у визначення патріотизму, ба навіть законослухняності.

Чим є сучасне козацтво в Україні, кому служить і яку мету ставить перед собою? Щоб відповісти на ці питання, варто зробити бодай короткий екскурс у нещодавнє минуле.

Розпад СРСР був закономірним підсумком ігнорування правлячою елітою інтересів своєрідних «радянських станів». Суттєві розходження в ідеології Імперії та Союзу не дозволили СРСР структурувати суспільство до такої міри, щоб його представники вважали державу, в якій живуть, не лише своєю етнічною, а й політичною батьківщиною.

Цю помилку намагається не повторити молода Українська держава. Тенденції, спрямовані на структурування суспільства, всіяко підтримує влада. Треба розуміти, зі суто прагматичних міркувань. Оскільки легітимація державою будь-якої самопроголошеної соціальної верстви чи стану дозволяє їй (державі) розраховувати на лояльність цієї верстви.

Нескінченна низка «академій», «лицарських орденів», «елітарних рейтингів» породжує іронічну посмішку, а їхні нагороди та дипломи викликають у пам'яті рекламне гасло «Збери десять кришечок». Проте серед величезної кількості громадських організацій України є низка таких, ставлення до яких мало б бути дуже серйозними. Йдеться про козацтво.

Козацькі організації виокремлюються в загальній масі об'єднань громадян за інтересами, соціальним статусом або грішми. Нечасті публікації в пресі, присвячені козакам, здебільшого стосуються або парадного боку їхньої діяльності (всіляких Великих рад і масових нагороджень самодіяльними орденами), або фінансових та особистісних конфліктів усередині козацького руху. Але за парадним антуражем – шароварами, вольтижуванням і клонуванням гетьманів – далеко від поглядів широкої громадськості приховані вельми цікаві процеси.

Масове відродження козацтва в Україні почалося зі святкування 500-річчя Запорозької Січі. Чому 500, чому винятково Запорозької – відповіді на ці запитання варто шукати в тодішньому розкладі політичних сил. Компартія, яка стрімко втрачала статус «керівної та спрямовуючої», намагалася очолити всі бодай трохи значимі суспільні рухи з двоюкою метою – скерувати енергію громадянського суспільства, яке створюється, у неконфронтаційне русло в «межах соціалізму», або спробувати стравити між собою альтернативні організації. І в такий спосіб утримати владу, яка вислизала з рук.

Ідея не виправдала себе. Після розпаду СРСР і проголошення незалежності України безліч колишніх неформальних організацій виявилось на роздоріжжі. Зник ворог, проти якого треба було боротися.

Поки козаки думу думали – «що ж його робити», закрилася остання ніша – рекет. Організована злочинність набрала бойовиків, і козакам не знайшлося місця навіть серед «биків». Можливо, це був саме той випадок, коли інертність власного керівництва послужила козацькому руху добру службу. Практично ніхто з козаків – за певними винятками – не заплямував себе зв'язками з вітчизняними та закордонними мафіозі.

Козацтво спробувало знайти внутрішні резерви для розвитку, але для цього необхідна була певна позитивна ідея, яка згуртувала б колишніх дисидентів. Певний час виручало гасло «розбудови держави». Позаяк козацтво намагалось триматися осторонь від політики, то на нього після певних комплементарних акцій із боку влади просто перестали зважати.

Другий гетьман Українського козацтва Володимир Мулява (Перший – В'ячеслав Чорновіл) одержав генеральський чин у Збройних силах, частина козаків влилася у структури реформованих політвідділів, які почали називати соціально-психологічними службами. Більшість опинилася «не при ділі». Козацтву готували роль опереткового воїнства, покликаного розважати гостей із-за кордону та догоджати сентиментальним діаспорцям. Час від часу козакам навіть підкидали таке-сяке фінансування на закупівлю бутафорських шабел із м'яких металів і проведення фольклорних фестивалів.

Рух не вмирав, ба більше, був певним електоральним потенціалом, тож із козаками вирішили «дружити». Доки влада вирішувала, як саме це робити, козаки почали створювати організації поза Українським козацтвом. Нині в Україні функціонують кількадесят козацьких організацій із міжнародним і всеукраїнським статусом. Скільки обласних і районних – Господь відає.

Козаків спробували загнати у провладні партії, радили створювати власні політичні структури, які в потрібний момент могли б підтримати владу словом і ділом. Однак із партійним будівництвом у козаків не склалося.

Іван Білас (Третій гетьман), який змінив В.Муляву на посаді гетьмана Українського козацтва, декілька разів доволі вдало «розводив» Банкову на преференції, потрясаючи реєстрами на десятки тисяч козаків. Особисто І.Білас унаслідок правильного використання можливостей «козацького батька» став генерал-лейтенантом гвардії й одержав комітет у Верховній Раді другого скликання. Утім реальна кількість козаків Українського козацтва яскраво проявилася в момент голосування (вибори Верховної Ради третього скликання) за список ДемПУ-ДС, де в першій п'ятірці фігурував пан гетьман. «Двічі демократи» опинилися за бортом парламентської «чайки». Такою ж «вдалою» була спроба Біласа проникнути у Верховну Раду на довиборах у мажоритарному окрузі – за гетьмана проголосувала кількість осіб, яка не перевищує статистичної похибки.

Проте завдяки Іванові Біласу козацтво зуміло наблизитися до влади й навіть надкусити декілька «пряників». Леонід Кучма видав два укази, якими надавав певні пільги козакам, насамперед в отриманні земельних ділянок «для ведення традиційного господарства». На практиці

це дало змогу обласним і районним отаманам (із хватких і заповзятливих) стати землевласниками й організувати на пільгових землях великі фермерські господарства.

Козакам також дозволили використовувати для козачих потреб форму, яка, «за збігом обставин» і, виходячи з повсякденної доцільності, копіювала або армійську, або міліцейську – залежно які «питання» потрібно було вирішувати.

Нехай читачеві не видається несуттєвим цей момент – у райцентрі візит до райдержадміністрації чи до будь-якого іншого органу влади в генеральському однострої суттєво скоротить час очікування у приймальні та посприяє у вирішенні проблеми. Як голова РДА чи сільради відмовить козацькому генералові, який посилається на Указ Президента? От і переходить земля з районних резервів до козаків, вони створюють охоронні фірми, їм видають зброю.

Під час президентської кампанії козаки здебільшого підтримали Віктора Януковича, Однак при цьому ніхто не керувався ідеологічними чи навіть земляцькими мотивами. Козацтво історично підтримувало владу, якою б вона не була. Тому ще до інавгурації (але вже після перемоги) Віктора Ющенка керівники козацьких організацій поспішили проголосити його Гетьманом козаків України, щоб потім на Хортиці задарувати Президента булавами, конями й універсалами, підтвердивши свою відданість легітимній віднині владі.

Глава держави не залишився в боргу, його указом було створено Раду Українського козацтва, до якої увійшли всі керівники міжнародних і всеукраїнських козацьких організацій і яку цього разу очолив особисто Президент. Секретарем Ради та радником Президента з питань козацтва призначили Станіслава Аржевітіна – екс-голову банку «Ажіо», який нині перебуває при владі і справами козацтва переймається мінімально.

Однак підвищення статусу Ради надало можливість хитромудрим верховним отаманам продовжити облаштовувати свої бізнесові та громадські інфраструктури – маючи на робочому столі фото з Президентом, а також посвідчення з його підписом, у нашій державі можна багато чого зробити корисного. І не лише для країни.

Раду Українського козацтва створювали з благою метою – надати козацьким організаціям України позитивний імпульс для розвитку та використання знань й досвіду десятків тисяч фізично здорових і по-справжньому релігійних чоловіків у справі захисту батьківщини. Плани інтеграції козацтва в силові структури, створення загонів для прикриття кордонів, використання козацького досвіду в підготовці призовників існують давно, однак усі вони припадають пилом у довгих шухлядах міністерств і відомств, не проходячи погоджень. Бо який чиновник погодиться поділитися бодай малою часткою своїх повноважень і бодай копійкою виділених на його міністерство бюджетних коштів?

Найбільш впливові козацькі організації порушують питання про необхідність якнайшвидшого ухвалення закону про козацтво та створення єдиного реєстру козаків. Це, зокрема дало б змогу навести лад у присвоєнні козацьких звань.

Тривають розмови про необхідність запровадити в Україні спеціальну державну козацьку службу, яку прирівнювали б до армійської і де козаки могли б цілковито розкрити свій потенціал захисників Вітчизни – на кшталт американської Національної гвардії.

Проблема полягає в тому, що ніхто не хоче займатися козаками, і самі козаки – теж. Із усіх великих міжнародних і всеукраїнських козачих організацій, мабуть, лише дві – Українське реєстрове козацтво (гетьман – Анатолій Шевченко) і Козацтво Запорозьке (верховний отаман – Дмитро Сагайдак) – продовжують специфічні козацькі справи – працюють із допризовною молоддю та організують шефську допомогу військовим частинам. Інші здебільшого охороняють базари, займаються екологічним рекетом на дорогах і просиджуванням галіфе у приймальнях міністрів і голів областей, щоб поліпшити власний добробут.

На розвиток і становлення козацтва негативно впливають і періодичні спроби «згори» об'єднати їх. Специфіка козацтва в Україні ще й у тому, що козацькі організації орієнтуються на певні конфесії та завзято відстоюють їхню виняткову правоту, нерідко за допомогою кулаків та інших важких предметів. Спроби злити всіх козаків в одну велику балю може привести до того, що багато хто волітиме залишити рух, аніж почне відвідувати храми та слухати проповіді священників інших напрямків, скажімо, в православ'ї. Та й греко-католики навряд чи зголосять вислуховувати настанови та сповідатися в похідного священника, який представляє УПЦ(МП) або РУН-Віру.

Сформовані основні напрямки розвитку козачого руху – Реєстровий, Запорозький, Вільний і Традиційний (Звичаєвий) – не лише загалом відповідають конфесійним особливостям сучасної України, а й фактично тотожні своїм попередникам п'ять-шість століть тому.

Реєстровими, до яких належать Українське козацтво й Українське реєстрове козацтво, меншою мірою Військо запорозьке низове (отаман – Олександр Панченко), цілком зорієнтовані на державу та вважають себе її частиною, А отже, ладні виконати будь-яке розпорядження влади, очікуючи бюджетних дотацій і загальної прихильності. Цікаво, що колишній гетьман Українського козацтва Іван Білас є греко-католиком, а гетьман Українського реєстрового козацтва Анатолій Шевченко зробив почесним козаком своєї формації Папу Римського Івана Павла II.

Це добре ілюструє утилітарне ставлення керівництва реєстроорієнтованих козаків до історії свого руху загалом і до релігії зокрема. Таким чином, Українське козацтво і Українське реєстрове козацтво є продовжувачами традицій «надвірних військ» магнатів, у складі яких могли бути і католики, і православні, й мусульмани – «аби гроші».

Говорячи про реєстровиків, варто зазначити, що гетьман Українського реєстрового козацтва А.І.Шевченко є старшим офіцером діючого резерву Служби безпеки України. Чого, слід віддати належне. Не приховує. Нині Анатолій Іванович є ректором Донецького державного інституту штучного інтелекту, а очолюваний ним ВНЗ вважають одним із найкращих закладів України.

Ще одна козацька організація – Азово-Чорноморське козацтво, яке діє на території Донбасу, - привабила увагу ЗМІ, коли браві молодці в камуфляжі «сталеву стіною оборони захищали виборчі ділянки від зазіхань потенційних лиходіїв». Ну, і від незалежних спостерігачів також.

Запорозький напрямок представлено Міжнародною громадською організацією Козацтво Запорозьке (верховний отаман – Дмитро Сагайдак), козаки якого є прихильниками канонічного православ'я. За будь-якої нагоди воли наголошують, що їхнє духовне керівництво – Українська Православна Церква Московського патріархату. За мірою впливу, кількість членів і реально існуючих регіональних структур Козацтво Запорозьке значно перевищує всі інші козацькі організації в Україні. Серед козаків Козацтва Запорозького є народні депутати від усіх фракцій і партій, погони генералів і полковників носять великі бізнесмени та фінансисти, серед яких варто виокремити голову Промінвестбанку Матвієнка та керівника Укрексімбанку Сорокіна. Із закордонних політиків і підприємців, які вступили до Козацтва Запорозького, - Посол Російської Федерації в Україні Віктор Чорномирдін, экс-віце-прем'єр Словаччини Любомир Дюрчо, керівник італійсько-російського бізнес-центру Федеріко д'Еріко.

До вільних козаків можна зарахувати Козацтво України Анатолія Поповича й очолюване ним же Об'єднане козацтво України. Козацтво України й Об'єднане козацтво України більше орієнтовані на УПЦ Київського патріархату, У своїх інтерв'ю А.Попович наголошує, що є православним, але не перешкоджає вступу до лав організацій, якими керує, особам інших конфесій. До речі, Анатолій Попович ще й очолює Всеукраїнську федерацію бойових мистецтв і є власником чорного поясу карате.

Звичаєве козацтво, до якого належать характерники та прихильники язичтва, не має значного поширення в Україні. Одну з таких організацій очолює Євген Петренко – колишній головний отаман Українського козацтва. Підрозділ характерників є і в лавах ОКУ.

Що чекає на козацтво України – розквіт чи повний занепад – покаже вже найближче майбутнє. Нараз події розгортаються радше в напрямі винятково песимістичної перспективи. Президент В.Ющенко після його обрання Гетьманом самоусунувся від вирішення проблем козацтва. Радника Віктора Ющенка з козацьких питань пана Аржевітіна обрали депутатом парламенту.

Козацтво розколоте на безліч течій, організаційно не оформлене навіть у аморфну конфедерацію. Пропозиції та законопроекти, які стосуються козацтва, не цікаві нікому з держчиновників. Рух, який міг би відіграти позитивну роль у формуванні єдиної української політичної нації, про яку так люблять говорити політики, нині є не більш ніж способом для армійських і міліцейських відставників надалі носити форму військового зразка.

Наші чиновники та політики продовжують ремствувати на нестачу патріотизму в молодіжному середовищі, на «загрозливе» поширення впливу нетрадиційних конфесій, на вестернізацію України. **Насправді все просто – або прикладом для наслідування є власний Байда чи Перебийніс, або ж підлітки (не важливо, львівські чи донецькі) наслідуватимуть термінаторів і бравих ефесбешників на чеченській війні. У кращому разі – захоплюватися героями «Вогнем і мечем», які так славно та швидко перемогли козаків Хмельницького...**

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№ 4 СІЧЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	--------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

АДМІНІСТРАТИВНЕ ГЕТЬМАНСТВО або ХАЛЕПА ДЛЯ ЮЩЕНКА (СКІЛЬКИ ГЕТЬМАНІВ ПОТРІБНО УКРАЇНІ)

Огляд публікацій у ЗМІ (О.Солонець, Д.Редько, Р.Лебедь, Б.Сушинський, В.Тимофєєв)

3.

У світлі перспективи можливої державної підтримки кількість організацій козацького спрямування стрімко зростає.

Більше половини всіх Міжнародних та Всеукраїнських козацьких формувань Мін'юст зареєстрував протягом останніх двох років, а загалом їх майже три десятки. Серед найстаріших та найбільших – Козацтво Запорозьке та Українське реєстрове козацтво.

Козаки кажуть, що займаються виховною та освітньою роботою, але частина їх бере участь в політичному та релігійному житті. Що це – відродження славних традицій, чи цинічна шароварщина?

Козацькому роду нема переводу! А козацьким організаціям в Україні тим паче. Знавці справи кажуть, що при великому бажанні будь-хто може, знайшовши собі побратимів, створити козацьку формацію. Статус можна обрати різний – від регіонального до загальнодержавного і навіть міжнародного!

Більшість із них мають всі формальні ознаки воєнізованого формування – певну ієрархію звань і форму, а їх статuti часто передбачають проведення фізичної підготовки і носіння зброї. Хоча, всі вони зареєстровані як громадські організації.

Гетьман реєстрового козацтва Анатолій Шевченко вважає, що такі формації є чи не єдиним інструментом об'єднання усієї України, однак, на його думку, люди не ставляться до цього явища серйозно: «Ідея козацтва притаманна тільки Україні. І не використовувати цю ідею сьогодні просто нерозумно. Тільки, якщо воно буде відроджуватися, треба, мабуть, козацьким організаціям реальними діями повернути повагу до козацтва».

Масовий козацький рух виник в Україні на зламі 80-х – 90-х років минулого століття. Незабаром у козаки прийшли багато діючих офіцерів Збройних Сил. Під кінець 90-х їх кількість почала множитися.

Щоб згуртувати козаків, Президент України Віктор Ющенко на острові Хортиця в 2005 році підписав указ про створення Ради козацьких організацій України. Однак, самі козаки кажуть, що це лише розпорошило їх, адже після цього кількість Всеукраїнських та Міжнародних козацьких організацій збільшилася на десяток.

Чи можливо об'єднати всіх козаків в одну організацію? Самі вони кажуть, що робити це непотрібно, адже кожна з них займає певну нішу. Не вірить в це й депутат Парламенту першого скликання, раніше генеральний отаман українського козацтва Олександр Гудима: «Вже є політичний інтерес із зовні для того, щоб цього не сталося. Російський, в першу чергу. В сій час на сході почали з'являтися осередки, приміром, донського козацтва, то я до СБУ писав листи, на якій підставі чужорідні козацькі підрозділи інкорпують в українське середовище».

Здебільшого українські козацькі організації, як вони самі кажуть, займаються відродженням духовності і патріотизму, роботою з молоддю та безпритульними дітьми, їх представники читають лекції для службовців військово-морських сил. Дехто віддає данину традиціям, організовуючи символічні походи на Чайках до турецьких портів.

У Міністерстві юстиції вважають, що діяльність таких організацій необхідно врегулювати законодавчо і чітко визначити повноваження щодо участі в охороні громадського порядку та державного кордону, як це відбувається в Росії. Керівництво Мін'юсту говорить про

обов'язкову підконтрольність діяльності козацьких організацій правоохоронцям та Міністерству оборони України.

Але, верховний отаман Козацтва Запорозького Дмитро Сагайдак вважає, що козакам окремий закон не надто потрібен, хоча його проект і знаходиться на розгляді в Парламенті. Вистачає і указів Президента. «Якщо закон буде давати якісь преференції, чи пільги відносно всіх інших, я проти. У козака є пільга – брати більшу лопату в руки, набирати побільше і кидати подалі, а не ляпати язиком».

Верховний отаман вважає, що пільги можуть спричинити створення безлічі віртуальних козацьких організацій. Такий досвід, за його словами, вже мала Росія.

Його козаки, окрім всього іншого, займаються ще й охороною релігійних споруд – церков, лавр, монастирів, хоча й не відомо, на яких засадах. Однак, їх «захист» мають лише об'єкти, підпорядковані московському патріархату.

Взагалі, нинішні козаки дуже поділені за релігійною ознакою. Є тут і православні, і, що майже абсурдно, католики й інші. Одна з формацій зарахувала до своїх лав навіть Папу Римського...

Щодо політики, то більшість організацій стверджують про свою неприналежність до цієї сфери. Проте, у рядах деяких з них є депутати Парламенту від різних фракцій. Свого часу почесним гетьманом Українського козацтва був Президент Леонід Кучма. Булаву гетьмана після Помаранчевої революції отримав і Віктор Ющенко.

Історики кажуть, що активісти цих товариств «спрощують» образ козака, й велика кількість організацій перешкоджає ідеї відродження козацтва, оскільки вони часто конкурують. Іноді козаки присвоюють собі звання, яких насправді не було у козацькому війську.

Також дослідники кажуть, що не надто обізнаних людей спантеличує однострій членів різних організацій, який вони затверджують своїми статутами. Натомість, історики наголошують, що військової форми як такої на Січі не було взагалі.

Олексій Коробов з інституту українського козацтва: «Українське козацтво виконувало роль еліти суспільства. Воно також ставало на заваді загарбанням українських земель з боку агресивних сусідів. Нині товариства, які називають себе козацькими, насправді дуже замішані в політику, тобто це швидше така форма громадянської активності, яка прийняла історичну назву козацтва».

4.

Предковічна велич діянь у поєднанні з жертвою відданістю землі, військовою незламністю та християнсько-національним аристократизмом духу, - ось ті святості, сповідуючи які, сучасне українське козацтво здатне піднятися і до вершин своєї національної ідеї, і до вершин своєї національної ідеології.

Так вже склалася наша історія, що впродовж століть і століть український народ писав своє історію не літописами та хроніками, а козацькими шаблями й пістолями, витворюючи з рідної землі велику безсмертну енциклопедію козацьких могил. Тепер уже ніхто не здатний з'ясувати, коли та як зародилася найперша ватага цих степових одчайдухів і що саме спонукало їх об'єднатися в козацькі товариства; хто був їхнім першим ватажком та яка судилася йому доля.

За всіх негараздів нам, українцям пощастило: наш народ виплекав могутню, унікальну військово-політичну основу національної єдності та державності – Запорізьке, а згодом і загальноукраїнське городове козацтво. Козацькі об'єднання існували (й зараз існують і в Росії), але там вони так і залишилися лише територіальними соціально-військовими формуваннями, ніколи не піднімаючись до значення все державної політичної сили. Пробували зароджуватися козацькі гурти й у Словаччині, Югославії і навіть у Польщі, але там вони так і не прижилися.

І тільки в Україні козацтво зуміло не лише зорганізуватися, але й сформувати козацьку за духом, устроєм і традиціями – державу, гетьманат, з козацько-військовим адмінподілом на полки і сотні, з козацькими формами управління та судочинства на більшості українських етнічних територій (не на всій території, а лише на її більшості, про що у нас, в сучасній

Україні, часто забувають, хоча це має принципове значення при формуванні національної самосвідомості в окремих її регіонах.

Тим часом у нас є великі регіони, які, перебуваючи свого часу у складі різних держав, власного, природного етнокозацтва ніколи не знали. А якщо в певні часи окремі повстанські зародки його й з'являлися, то козацький дух у них ледве жеврів, і згасав разом із повстанням. Не було традиційного козацтва на Закарпатті та Буковині, в Карпатах, на Волині і на рівнинній Галичині, хоча вона й дала нам низку талановитих козацьких діячів – Сагайдачного, Виговського, Височана...

Хоча еталоном та першоджерелом пізнання історії українського козацтва завжди була Запорізька Січ – суто українська модель середньовічного європейського лицарського Ордену, в якій войовничість задля потреби самозахисту найідеальніше поєднувалися з його жертвовою волелюбністю і аристократизмом духу, та все ж таки, як це не дивно, перші суворо документовані згадки про українських козаків пов'язані саме з минувиною Одещини. Зокрема, в «Хроніці» польського історика, воїна та мандрівника Мартина Бельського (1494-1575) віднаходимо свідчення, що в 1489 році в складі війська князя Яна Альбрехта, сина польського короля Казимира IV, уже діяв загін українських козаків.

Женучи кримську орду, що вдерлася на Південне Поділля, Альбрехт увесь час тримав в авангарді козаків, які добре знали побузькі краї і провели його військо до притоки Південного Бугу Савранки, тобто місцевості, в якій знаходиться зараз містечко Саврань, райцентр Савранського району Одещини.

Зрозуміло, що цю дату правомірніше сприймати лише як запізніле відлуння справжнього зародження козацтва, яке свою історію, починаючи від найперших ватаг, очевидно, вже так ніколи не зуміє пізнати. Зате відома нам, досліджена, історично документована частина козацького руху, що для українського народу було надійною збройною силою, яка не просто захищала від майже безперервних навал татарських орд, але й по суті врятувала його як велику етнічну спільноту, допомогла витворити з цієї релігійно-мовної спільноти по-справжньому вивершену європейську націю...

Зараз і на побутовому рівні, і в пресі точиться полеміка, під час якої лунають скептичні голоси, мовляв, ну що нам дає сучасне козацтво, навіщо воно потрібне? Ми – молода політична нація, і ми – молода національна держава, яка ще тільки тяжко і болісно формується. А етнопсихологія українця така, що для формування його національного самоусвідомлення, його віри у свій народ і свою історію, надзвичайно важливе значення має вже сам факти, що українське козацтво відродилося. Оскільки для сучасного українця відродження уславленого у віках – в історії, літературі, в пам'яті народній – українського козацтва є найприкметнішим атрибутом, найпереконливішим аргументом і найнадійнішим гарантом того, що й українську державу, українську націю теж буде відроджено і збереженою й ідеологічна сентенція тут така: якщо вже існує українське козацтво, то воно зуміє зберегти і свій народ, і свою державу.

Зараз в Україні більше двох десятків Всеукраїнських та Міжнародних козацьких організацій. Чому так багато? Козацькі гурти проходять у нас, як звичайні громадські організації: зібралось п'ятеро хлопців, обрали отамана, гукнули «Будьмо, гей!», і чергове козацтво готове.

На жаль, закону про козацтво в Україні так досі й не існує. З'являлися проекти такого закону, але до голосування у Верховній Раді справа так і не дійшла. Відтоді Українське козацтво, що налічує в своїх лавах вже близько 300 тис. «оселедців», і які мають військові козацькі звання, поділені на військово-козацькі підрозділи, мають свої штаби та командування, а частина козацтва відкрито носить ритуальну холодну зброю – вся ця напіввоєнізована армія, котра акумулює в своїх лавах частину генералів та офіцерів запасу, а також воїнів, що пройшли через «гарячі точки» і мають спеціальну елітну підготовку, - в правовому відношенні залишається звичайною громадською організацією.

Парадоксальність цього явища стала ще очевиднішою по тому, як у червні 2005 року відбулася Велика рада всіх основних всеукраїнських козацьких громад, на якій Президента України Віктора Ющенка було проголошено Гетьманом України. Й оскільки Гетьман України (на відміну від Почесного Гетьмана Українського козацтва, якими були до Ющенка Президенти

Л.Кравчук та Л.Кучма) є главою Козацької Держави, з особливим козацьким устроєм, то Україна і її козацтво виявилися на гребні ще однієї конституційної та історико-правової колізії.

Сподівання на те, що поява на чолі Українського козацтва Гетьмана України, наділеного конституційною «булавою» Президента, приведе до об'єднання козацтва – не справилися. І цьому є декілька причин.

По-перше, ні до Хортицької історичної ради, ні після неї практично не відбулося ніяких процесів, які приводили б до реального об'єднання хоча б основних козацтв; на чолі деяких козацьких структур стоять... гетьмани або повноправні та рівноправні з ними верховні отамани. По-друге, сам Козацький Гетьман, здобувши вельми сумнівний, з точки зору нині діючої Конституції України, титул Глави Козацької Держави, увесь подальший час вдавав, що нібито нічого особливого й не сталося. Принаймні ні він, ні найближче козацьке оточення й пальцем не ворухнули, аби якимось перебудувати саме Українське козацтво, домогтися його єдності. Якщо не буде Закону про козацтво, ми ніколи не доможемося об'єднання козацтв України під однією булавою, настільки нині діючі козацтва різняться між собою за ставленням до Церкви: одні за Київський патріархат, інші за Московський, ще інші – греко-католицької орієнтації; за ставленням до Незалежної України: серед козацтв є кілька гуртів, які одверто виступають за відродження Російської імперії, проти утвердження незалежності України; спрацьовує і звичайна «гетьманоманія».

На Одещині козацьке товариство зароджувалося в 1990-1991 роках, і називалося воно Українське Чорноморське-Подунай-Гуляйпільське козацтво. Тепер козацькі осередки існують в кожному районі, в кожному містечку і селищі. Зараз на Одещині діє (з тих, що державно зареєстровані) 22 козацькі організації. Серед поважних організацій – Чорноморський округ Козацтва Запорозького (отаман – М.Свінцицький); Чорноморське козацьке з'єднання (В.Пукліч); Чорноморське козацьке військо (А.Петько); Військо вірних козаків чорноморських ім. гетьмана Б.Хмельницького (О.Дрямін); особливий підрозділ Українського козацтва «Отаман Сірко» (В.Кривобок); Козацтво нової України (С.Рябенко); Українське реєстрове козацтво; Чорноморсько-Дністровське козацтво...

Слід віддати належне цим козацтвам. Незалежно від їхньої приналежності та історико-релігійної орієнтації всі вони тією чи іншою мірою займаються дослідженням козацької історії краю; створюють козацькі фермерські господарства, як, наприклад Карбівська Січ в с.Новокарбівка Любашівського району; об'єднуються за професійними і творчими ознаками, наприклад, в Одесі діє Обласна козацька асоціація пасічників; створено Театр пісні і танцю Чорноморського козацтва; існує Козацький центр культури та духовності козацтва України в Одеській області; активізують роботу спортивних секцій бойових мистецтв, провадять військово-патріотичну роботу серед молоді; далеко за межами області відомі досягнення козацьких спортивних секцій та секцій бойових мистецтв, таких як Спас-гопак чи об'єднання козаків-характерників; налагоджують діяльність охоронних фірм, тобто, відроджуючись, українське козацтво знаходить своє місце у сучасному українському суспільстві та визначає свою роль у національному та державному становленні українського народу.

Традиційно українське козацтво займалося двома справами: воювало і розбудовувало власне козацьке господарство, забезпечуючи себе всім необхідним. В умовах початку ХХІ століття функції козацтва, природно, змінилися. Однак кожен отаман знає: для того, щоб козацька організація була дієвою, треба дбати про те, щоб кожен козак мав роботу і міг утримувати власну сім'ю, в ще – дбати, щоб у разі потреби козацтво виставило сотні тисяч добре підготовлених, патріотично налаштованих, готових життя покласти за незалежність і територіальну цілісність України, козаків-добровольців. І саме в такій готовності, патріотичній налаштованості – слава і велич сучасного Українського козацтва.

Слава Україні! Слава козакам!

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№ 5 СІЧЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	--------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

В Україні створюються все нові козацькі організації. Схоже, що у такий спосіб український середній клас шукає захисту від сваволі чиновників та олігархів.

Починаємо друкувати розвідки з історії та програмних положень основних гілок сучасного українського козацтва.

АРІЙСЬКЕ КОЗАЦТВО

Козаки Арійського козацтва вважають, що необхідно створити базу для переходу України до нової екологічної ніші (Перехід-IV), тобто до якісно вищого рівня стосунків між людиною та Богом, іншими людьми, природою й техносферою. Йдеться, по суті, про формування на наших теренах нової раси, яка створить відповідну цивілізацію.

Процес, який уже розпочався, в історії еволюції людини розумної є четвертим. Перехід-I завершився формуванням раси перших людей – неоантропів – 40 тисяч років тому. Перехід-II привів до формування осіб другого психоінформаційного рівня – європеїдів-бореалів (кроманьйонці). Це відбулося на теренах Північного Надчерномор'я 25 тисяч років тому. Перехід-III відбувся 8 тисяч років тому завдяки формуванню на цій же території нової раси, яку називають арійською, або індоєвропейською. Це сталося в умовах гострої глобальної кризи, викликаної катастрофічним потеплінням на теренах Європи і одночасним похолоданням в Азії.

Нинішня криза, яку переживає світ, має завершитися формуванням раси четвертого рівня (мудрої і праведної) – раси «нових арійців».

Нинішні земляни належать до рас трьох перших рівнів. Але вже й особистості, здатні сформувати расу-IV. Зовнішньо вони майже не відрізняються від представників попередньої раси. Еволюція людини чимраз більше переходить з площини фізичної у психічну й духовну, тому нова спільнота відзначатиметься передусім свідомістю, вмітиме поєднувати свою волю з волею Божою (приклад Ісуса Христа, котрий, по суті, став її провісником), кращою організованістю і потужнішим інстинктом пізнання. Щодо фізичних параметрів, то четверта раса буде здоровішою завдяки більш природному способу життя, зокрема правильному харчуванню. Відповідно буде вродливішою.

Фундаментальні зміни мають відбутися ще за життя нинішнього покоління й стрибок до нової цивілізації передбачає світоглядний, організаційний і технологічний прориви, що дозволить сформувати нову українську еліту – духовну, владну, бізнесову і професійну – ту незнищенну породу людей, котрі завжди прагнули більше пізнавати і вершити справи, які для основної маси здавалися неможливими.

Національна ідея – це призначення нації, її ідеали і стратегічна мета. Тому вона існує об'єктивно незалежно від балачок про те, чи спрацювала чи ні. Коли народ не розуміє свого призначення, тоді його національна ідея перебуває в прихованому стані. Коли ж спільнота починає усвідомлювати, хто вона, звідки прийшла й куди прямує, тоді та ідея проявляється, оволодіває масовою свідомістю й починає втілюватися в життя з небаченим розмахом. Українська ідея – це ідея Боголюбства. Тому її розуміння можна знайти лише в закономірностях розвитку людського роду, в сакральній географії й тайні втілення Сина Божого. Без відповідей на ці питання неможлива жодна ефективна суспільна практика, а всі спроби реформування будуть зводитися лише до чергової імітації перетворень.

I. КАГАНЕЦЬ. УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО: ВІД РАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВИ ДО ТРЕТЬОГО ГЕТЬМАНАТУ

(Igor Kahaneць – головний редактор журналу «Перехід-IV», завідувач лабораторії психоінформатики Центру з інформаційних проблем територій НАН України, один з фундаторів Арійського козацтва).

Місія козацтва – захист народу і забезпечення правопорядку.

Місія організації – це сенс її існування, це її функція в системі. В нашому випадку системою є український народ, а козацтво – це його підсистема. Фундаментальним принципом ефективного розвитку народного організму є його структурування на 4 підсистеми, які в арійській традиції називаються варнами:

1. Браhmани (Бог неба і землі) – це ті, які освячують, просвітлюють і зцілюють свій народ, дають йому істинні світогляд і знання про лад-правопорядок;
2. Кшатрії (Мечники) – це ті, які захищають свій народ і дають йому правову державу, забезпечують правильний лад-правопорядок.
3. Бізнесмени (Справа, діло) – це господарі, організатори виробництва товарів і послуг.
4. Спеціалісти (Особливий, відособлений, вузький) – це фахівці у конкретній діяльності, які займаються не організацією, а кваліфікованим виконанням роботи у визначеній галузі.

Слово «козаки» («косаки») однокореневе зі словом «кшатрії» і позначає людей, які за своєю природою і призначенням є воїнами та державними організаторами. **Захист народу і забезпечення правопорядку – це головна функція козацтва; всі інші функції, в тому числі виробництво та торгівля, є вторинними і допоміжними для виконання головної функції – захисту народу і забезпечення правопорядку.**

Головна мета – формування Третього Гетьманату.

Мета організації – це конкретний стан, якого вона прагне досягнути. На нинішньому етапі головною метою козацтва є формування української держави, яка відповідає Божим і природним законам, українській традиції і сучасним досягненням науки управління, дає українському народу безпеку і вільний простір для самореалізації. Таку державу ми називаємо Третім Гетьманатом. Українське козацтво є фундатором Першого (1648-1764) і Другого (1918) Українського Гетьманатів. З прийняттям Президентом України у 2005 році Гетьманської булави започатковано правовий процес становлення Третього Українського Гетьманату. **Створення держави Третього Гетьманату – це і є головною метою сучасного козацтва.**

Для того, щоб побудувати новий будинок, потрібен якісний проект і кваліфіковані будівельники. Для того, щоб побудувати нову державу, потрібне ясне бачення держави і сильний народ, який прагне цієї держави. Звідки випливає три головні напрямки роботи: 1. Розробка Конституції Третього Гетьманату. 2. Популяризація державної моделі Третього Гетьманату. 3. Формування мережі клубів Арійської Стрілецької Асоціації.

Конституція Третього Гетьманату.

Держава – це форма самоорганізації народу. Конституція держави – це як статут акціонерного товариства чи громадської організації. Тому в ній мають бути чітко прописані мета держави, відповідальність Гетьмана та інших учасників цього суспільного договору, керівні органи та їх формування, контролюючі органи, порядок звітності тощо. Головна ідея: Третій Гетьманат – це конституційна виборна монархія на чолі з Гетьманом. Верховна Рада – це дорадчо-експертний представницький орган з правом ініціації дострокового переобрання (імпічменту) Гетьмана. Конституція з чітко прописаною метою держави приймається Установчими зборами і підтверджується всенародним референдумом. Гетьман і Верховна Рада спільно розробляють і постійно

уточнюють національну стратегію досягнення конституційної мети. Гетьман несе персональну відповідальність за досягнення цієї мети – власним майном і власною свободою. Робота державних структур контролюється незалежним контролюючим органом, голова якого обирається всенародно. Населення озброєне за прикладом Швейцарії і зорганізоване в систему народної самооборони – 100 полків арійського козацтва.

Популяризація державної моделі Третього Гетьманату.

Українці матимуть таку державу, яку захочуть. Щоб побудувати Третій Гетьманат, треба щоб українці його захотіли. Для цього їх спершу треба ознайомити з українською традицією народовладдя, починаючи від народження арійської раси в районні 55 ст. до н.е. Ця традиція знайшла своє втілення в багатьох українських державах, в тому числі Київської Русі та Українських Гетьманатів. Тому оновлення традиції народовладдя буде водночас потужним чинником пробудження родової пам'яті та відновлення зв'язку з енергетикою сотень поколінь наших предків.

Популяризація моделі Третього Гетьманату повинна привести до її розвитку і вдосконалення. Для цього вона має супроводжуватись загальнонародним обговоренням і колективним пошуком оптимальних форм з врахуванням сучасних умов і цивілізаційних тенденцій. Адже Третій Гетьманат – це не архаїка, а постіндустріальна держава майбутнього з високою конкурентно спроможністю в глобалізованому світі третього тисячоліття. А сучасні козаки – це не історично-військовий клуб, а фізично та інтелектуально розвинені українці, спроможні перемагати в тотальній війні на всіх її рівнях – фізичному, правовому, духовно-інформаційному.

Формування мережі клубів Арійської Стрілецької Асоціації.

Демократія можлива лише тоді, коли населення здатне себе захистити – духовно, інформаційно, економічно, юридично, фізично. Тобто існує тісний зв'язок між культурою демократії і культурою зброї. **Підтвердженням тези про взаємозв'язок між демократією і озброєнням населення Швейцарії, яку безумовно можна вважати наочним зразком демократичного устрою.** Ця країна займає перше місце в Європі за кількістю зброї на душу населення, бо ледь чи не в кожній сім'ї або пістолет, або гвинтівка з оптичним прицілом. За давньою національною традицією, кожний дорослий швейцарець є оборонцем країни і зобов'язаний володіти щонайменше однією одиницею бойової вогнепальної зброї.

Хто ходить без меча, то від нього загине. Беззахисна людина провокує агресора, натомість навіть потенційна можливість жорсткого опору є стримуючим і умиротворюючим чинником. Ця істина підтверджена об'єктивною статистикою країн Європи та Північної Америки. В Україні вона набуває особливої актуальності після того, як замість гасла «Бандитам – тюрми!» було реалізоване протилежне «Бандитам – владу!»

З другого боку, відродження в українських чоловіків фундаментального архетипу воїна дозволить піднести самоповагу українського народу, почати його духовне та фізичне оздоровлення, дати йому сили для здійснення переходу до гетьманського устрою.

Для відродження в Україні культури зброї потрібна організація, яку ми називаємо Арійською Стрілецькою Асоціацією (АСА). Чому арійською? Тому, що Україна є батьківщиною арієв – давньої спільноти шляхетних, культурних, відважних і технологічно оснащених людей. А озброєна людина повинна бути культурною, шляхетною і дуже ввічливою, особливо якщо спілкуєшся з такою ж самою озброєною людиною. Крім того, усвідомлення себе сонячним арієм надає додаткової сили, самоповаги й життєвої стійкості.

Головні функції АСА: 1.Розвиток стрілецького спорту, який є олімпійським видом спорту. 2.Патріотичне виховання. 3.Боротьба з пропагандою агресивності та жорстокості в ЗМІ. 4.Боротьба з алкоголізацією та наркотизацією населення. 5.Розробка і лобювання закону про право носіння громадянами України, починаючи з козацтва, коротко ствольної вогнепальної зброї.

Перший крок – раціоналізація держави.

Фундаментальні перетворення треба робити поступово, поетапно. Перетворення України треба починати з виправлення найбільш бруталних деформацій нинішньої системи управління. Це системне оздоровлення ми називаємо «раціоналізацією держави». Ідея ґрунтується на аксіомі, що **для нормального розвитку будь-якої організації потрібна ясно сформульована мета, повноважний і відповідальний керівник, стимули керівникові для досягнення мети та незалежний контролюючий орган.** У нинішній системі державного устрою немає жодного з цих чотирьох базових організаційних елементів...

Зміни, внесені Верховною Радою в Конституцію, суттєво зменшують повноваження Президента, через що Україна вже не має повноважного, а отже – відповідального керівника. Ще гірше те, що це руйнує конституційне поле України – змінюється конституційний лад з президентсько-парламентської на парламентсько-президентську республіку, а таке рішення можна приймати лише на всенародному референдумі – згідно із 5-ю статтею Конституції: «Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповано державою, її органами або посадовими особами». Те, що називають «політреформою», насправді є сепаратною змовою владної верхівки задля збереження своїх привілеїв.

В Конституції України нічого не сказано про мету державної влади, а оскільки немає мети, то неможливо оцінити, ефективна ця влада чи ні.

Конституція не передбачає заохочення Президента до ефективної діяльності та його персональної відповідальності за результати свого правління.

В Україні немає жодного незалежного контролюючого органу, а це призводить до безконтрольності, безкарності та неефективності державної влади.

Тому: мета державної влади – збільшення кількості корінного населення України та зростання якості його життя, що визначається Індексом людського розвитку ООН; ввести матеріальне заохочення повноважного і відповідального Президента держави та його персональну відповідальність за досягнення цієї мети згідно з окремою юридичною угодою між Народом України і Президентом України; всенародно обирати голову Рахункової палати та ввести його персональну відповідальність за роботу цього головного незалежного контролюючого органу держави; скасувати антиконституційний закон України №2222-IV «Про внесення змін до Конституції» від 08.12.2004 року, що змінив суспільно-політичний устрій держави без всенародного референдуму всупереч статті 5 Конституції України.

Висновок.

1. Козацтво – це підсистема (варна) українського народного організму, функцією якої є правильна державна організація українського народу та його захист. Тому зусилля козацтва повинні концентруватися передусім на сфері правопорядку і захисту населення.

2. Головна мета сучасного козацтва – формування української держави Третього Гетьманату.

3. Головні напрямки: 1.Розробка Конституції Третього Гетьманату. 2.Пропаганда гетьманського устрою. 3.Створення Арійської Стрілецької Асоціації.

4. Підтримка проекту раціоналізації держави, що передбачає скасування антиконституційної політреформи і внесення змін до Конституції щодо мети держави, відповідальності Президента та створення в державі незалежного контролюючого органу.

Про Арійське козацтво читайте на сайті www.perechid.org.ua

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№ 6
ЛЮТИЙ
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

**Вшанування на урочистій учті з нагоди ювілейного дня народження писаря
(начальника штаба) Білгород-Дністровського козацького коша
Ступака Олексія Тимофійовича**

Запрошених гостей зустрічає ювіляр з повязанною стрічкою „70 років” з берегинєю в українському вбранні під козацький марш з чарчиною горілки та розносолами на хлібі.

Ювіляр вітає гостя: „Радий бачити і зустрічати. Щоб не казали, що Бог нечисть до купи зведе, причасті берегиня гостя чаркою оковитої, хай вип'є з дороги за моє здоров'я.” Той п'є, закушує.(хто не п'є – тому квас).

Ювіляр: „Зараз модне слово є – дорожня карта. Вручаю Вам програму, щоб зорієнтувати що, де, як і хто, і коли, і для чого”.

Заводить гостя до старости учти. Староста, який знайомить гостя з порядком учти, що за чим має відбуватися.

Староста запрошує до участі в козацьких розвагах: стрільба з лука в мішень в супроводі музики (Стеценко Сергій Савелійович); козацькі анекдоти (Танасов Сергій Іванович, Мица Олександр Дмитрович).

Під звуки козацького маршу ювіляр з берегинею запрошує побратимів зібратися: „Дорогі мої брати, козаки друзі – просить Рада отаманів, козацька старшина та ювіляр для продовження урочистої учти”.

Ювіляр відкриває засідання й передає повноваження по його проведенню старостам: паланковому отаману Леоніду Григоровичу Городецькому та Валерію Яковичу Тимофєєву, які представляють запрошених гостей: представник від міського голови; представник від Одеського обласного козацтва; представник від районної державної адміністрації Тимофєєв Валерій Якович; представник від четвертої влади Устименко Борис Іванович; колеги ювіляра – директор технікуму Попа Леонід Мінович та завідуючий міським відділом освіти - Чеглотонев Микола Степанович; представник від меценатів козацтва – директор КП „Ассорти” Пухкан Василь Григорович; від обласної організації партії „Реформи і Порядок”, заступник голови Одеської обласної організації Стеценко Сергій Савелійович; від Верховної Ради України – Депутат другого скликання Верховної Ради України – Гончар Василь Антонович та депутат третього скликання Верховної Ради України Танасов Сергій Іванович.

Вступне слово надається старості Л. Городецькому: „Шановні добродії, брати, козаки й друзі! Виповнилося 70 років, нашому Кошовому писарю, Олексію Ступаку, сину Тимофія Ступака і Єфросинії Браславської.

Доля звела нас під бунчуками та хоругвами Українського козацтва. Разом ми починали відроджувати святу справу козацтва, хто як знав, хто як міг, хто як хотів. Різні шляхи привели нас до цього залу, але те, що ми тут, є визначна заслуга ювіляра, побратима нашого, пана Олексія. Коло однодумців з часом звужується, бо вибраковуюються попутники, яким шлях йти до кінцевої мети не під силу. Тут зібралися люди, які готові підставити плече один одному. Якими б завзятими ми не були б, наше діло нічого не варте без благословення Господнього. Тож, панове козаки, встанемо до молитви! Запалюємо свічку (староста)!

В ім'я Отця і Сина і святого Духа. Хай буде так!

Слава тобі, Боже наш, слава Тобі!

Царю небесний, захиснику наш, світочу істини, ти скрізь і повсюди, і все творящий, джерело добра і життя, прийди і вселися в наші серця і очисти їх від всякої скверни і зла і спаси милостивий Господи душі наші!

Святий Боже, святий сильний, святий безсмертний, помилуй нас!

Слава Отцю і Сину і Святому Духові нині і во віки віків. Амінь!

Благослови нас Богородице, благодатна Маріє, Господь з Тобою, благословенна ти серед жінок, бо родила на світ спасителя нашого, що дав нам Слово Господнє, пролив кров за нас на хресті і воскрес із мертвих і піднявся на небеса, щоб посісти одесно біля Батька і Царству його не буде кінця.

Покрий Богородице рід наш козацький своїм світлим незмарнілим омофором, замов кращої долі у господа для ювіляра днешнього, козака Олексія. Просимо громадою.

Славимо тебе, богородице, непорочна діво Марія!

Просимо, пошли в Україну благословення на Єдину Святу, Соборну і Апостольську церкву, щоб серед християн українців не було розбрату.

Во ім'я Отця і Сина і святого Духа. Хай буде так!”

Староста: „Пане полковнику, Олексію Тимофійовиче! Влаштуйте образ Богородиці, покровительки роду козацького, підійдіть, перехреститесь!”

Ювіляр підходе, хреститься до ікони в руках голови Ради Старійшин, якщо немає священника. Він стає перед образом Богоматері на праве коліно.

Підходе осавул з Євангелієм в лівій руці, в правій – шабля.

Осаул каже: „Візьми до рук Євангеліє, новий заповіт перед Господом.”

Ювіляр бере в обидві руки Євангеліє, цілує його.

Голова Ради Старійшин покриває його праве плече рушником з ікони.

Каже: „Це твоя Покрова Богородиці, твій оберіг!”

Осаул кладе шаблю на рушник, що на правому плечі ювіляра.

Каже: „Ради нашого спасіння воскрес Ісус, розп'ятий на хресті.

Тебе, козаче, не розпинали. Підніми плечем шаблю. Вставай з колін, бо у тебе в руках слово Господнє.”

Той піднімається, кладе на свою голову Євангеліє.

Осаул шаблею тричі обчеркує круг над Козаком – ювіляром. Каже: „Дай Боже тобі здоров'я!” Очерчує другий круг, каже: „Дай Боже тобі щастя!”, Третій круг: „Слава Богу, що ми козаки! Дай боже тобі – многоя літа, Олексію! Ходи під богом!”

Ювіляр хреститься ще раз, відходячи від ікони. Козаки складають йому шабельний вінок.

Староста: „Просить, Олексію Тимофійовичу гостей до столу!”

Староста: „До величального тосту запрошую представника від Одеського обласного козацтва”. Той проголошує тост, подає факт з історії козацтва.

Другий тост проголошує представник Білгород-Дністровської міської адміністрації.

Третій тост проголошує Кошовий отаман.

Після третього тосту, козаки забирають крісло, в якому сидів ювіляр, виносять його на вулицю пере воротами, стелять доріжку. Садовлять ювіляра в

крісло і взявшись дружно за крісло, підіймають крісло з ювіляром до гори тричі: 1-й раз вигукуючи: МНОГОЯ! 2-й раз вигукуючи МНОГОЯ! 3-й раз МНОГОЯ ЛЕТА! Опускають, по черзі усі обіймають по козацькі і чоломкаються тричі.

Далі відкриваються ворота і заносять ювіляра в двір по доріжці, посадивши до крісла.

Вертаються до столу і продовжують вітати ювіляра, вручають дарунки, грамоти, нагороди: представник від четвертої влади: Устименко Борис Іванович; колеги ювіляра – директор технікуму Попа Леонід Мінович, та завідувачий міським відділом освіти - Чеглотонев Микола Степанович; представник від меценатів козацтва – директор КП „Ассорти” Пухкан Василь Григорович; від обласної організації партії „Реформи і Порядок”, заступник голови Одеської обласної організації Стеценко Сергій Савелійович; від Верховної Ради України – Депутат другого скликання Верховної Ради України – Гончар Василь Антонович, та депутат третього скликання Верховної Ради України Танасов Сергій Іванович. П’ють за здоров’я, за спасіння і за многая, многая, многая літа!

В кінці учти виголошується подячна молитва: „Дякуємо тобі, Христе Боже наш, що наситив еси нас земних Твоїх Благ, Не залиши нас і небесного твого Царства, але так, як серед учнів своїх прийшовши, Ти, Спасителе, мир даючи їм, прийди до нас і спаси нас! Амінь!

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№ 7 БЕРЕЗЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	----------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

КОЗАЦЬКА НАЦІЯ

«Українській козак - це лицар України, морально чиста, високодуховна і матеріально незалежна людина, яка вміє панувати над собою, володіє своїми емоціями, розумом і волею, патріот України, який постійно морально, психологічно, духовно і фізично готує себе до оборони Батьківщини, захисту родини, свого роду та українського народу, своєї честі та гідності, дбає про єдність Українського козацтва і українства всього світу» .

Статут Українського козацтва.

Підтверджуючи правоту Нобелівського комітету, який признає синусоїдальність розвитку виключно важливим відкриттям сучасної цивілізації, в останній час багато уваги приділяється історії козацтва, повторюючи на новому витку етногенетичної спіралі розвиток інтересу до витоків національної культури. Це характерне для етапу формування національної еліти, патріотичний настрій якої спрямований на обґрунтування української державності.

За своєю суттю український народ показав себе козацькою нацією з прогресивними козацькими звичаями і традиціями, українською національною ідеєю в козацькому варіанті. В українському народі дух козацтва живе в способі життя, діяльності і поведінки, в розвитку козацьких форм самоврядування.

Активізація політичного життя під гаслом визволення України ініціювала відродження козацько-лицарських традицій в Україні, появи козацьких осередків та об'єднання їх в єдине Українське козацтво. Сприйняття козацтва як споконвічної сили, що виборювала волю України, призвела до масовості руху. **Українське козацтво – єдина з громадських організацій України, діяльності якої присвячено декілька Указів Президента України, Національна програма розвитку.** Тому актуально вивчення процесу становлення сучасного козацтва, його цілей, сутності козацького руху, місця його у розбудові сучасної України. Феномен козацтва потребує серйозного осмислення для пошуку оптимальних шляхів використання відроджуваного козацтва в сучасних умовах, зрозуміння та передбачення місця козацтва в українському суспільстві й державі XXI століття...

В кінці ХУІ століття козацтво зміцнюється і виділяється в окремий суспільний стан зі своєю особливою організацією з специфічними порядками й характером життя, з своїм центром. Тоді ж на території південно-східної України, яку захищала від татаро-турецьких загарбників місцева людність - козацтво, польські й українські магнати і шляхтичі почали закріпачувати населення, захоплюючи землі, на яких воно сиділо. Для селянства, щоб не

потрапити в панське ярмо, залишався один вихід: покозачитися, визнати владу козацьких старшин і разом з усім козацтвом, яке на той час уже створило свій центр – Запорізьку Січ, - вступити в боротьбу з панами за свої землі і право бути вільним хліборобом.

Оскільки козацтво створило свою військову організацію і свій центр, набуло великого досвіду боротьби проти ординців, мало своїх досвідчених ватажків, то, зрозуміло, воно й очолило селянську боротьбу проти польсько-шляхетського гноблення. У тодішніх умовах Запорізька Січ була козацькою республікою, своєрідним прообразом Української козацької держави, яка створилася в ході визвольної війни в середині XVII століття під керівництвом Богдана Хмельницького.

Після ліквідації польсько-шляхецького режиму протягом 1648 р., встановлюється новий державний апарат, в Україні складається нова військово-адміністративна і політична система, формується українська національна держава, в якій адміністративний устрій складався на зразок Запорізької Січі...

Населення Дунай-Дністровського міжріччя має давні козацькі традиції.

Перша значна хвиля переселенців-козаків опинилася в Буджаку після 1710 року – це були мазепинці. До сьогодні їх нащадки мешкають у Старій Царичанці. До речі, лише у цьому козацькому селі на фронтах дахів - дерев'яні чотиригранні прикраси у формі пернача – символи отамано-полковничої влади (у цьому будинку мешкає козак!).

Після руйнації Запорозької Січі (1775 рік) козацька маса розійшлася по величезних земельних просторах, зокрема й по півдню України, забравши з собою ті вільні думки, проти яких Катериною II було влаштовано погром. Знищення основної організації українського козацтва, Наддніпрянської Січі, не завадило виникненню нових формувань такого типу.

Козаки розселилися в перші роки після виходу з Запоріжжя в Очаківській окрузі, на Березані, по Тилігулу, біля Хаджибею і Балти, у пониззі Дністра від Акермана до Бендер, в Буджаку, в дунайських гирлах – у Вилковому, Кілії, біля Тулчи й Галаца.

Приймаючи до себе козаків, Туреччина послаблювала позиції Росії на півдні. Козакам надавалася земля для заснування Січі в пониззі Дністра – в Кучурганах, Акерманському повіті, озброєння і коні. Але козацтво виявилось об'єктом політичної гри між Росією і Туреччиною (царський уряд Росії вимагав повернення козаків), тому було вирішено переселяти козаків за Дунай.

За час русько-турецької війни 1787-1791 рр. задунайські запорожці створили свою військову організацію і закріпилися на певний час в гирлі Дунаю та розмістили свій Кіш в Дунавцях – в Катирлезі (Очаківська округа відійшла до Росії), а також в місцях нижче Старої Кілії на острові.

Протяжність південних кордонів Російської імперії була відома не тільки козацтву на Україні. Запорозькі козаки, що розходилися по великих південних просторах, зустрічались тут з представниками некрасівських і донських козаків.

Поступове переселення їх на Буджак почалося ще з 1709 року (після поразки повстання донських козаків під проводом К.Булавина), а далі один з повсталих отаманів – Г.Некраса привів своїх козаків із сім'ями з Кубані. Переселення мало два потоки: один йшов в Анатолію, другий – в Дунайську

дельту. З'явилися некрасівці і в пониззі Дністра. Тікали за Дунай і донські козаки. Частина їх лишилася в Буджаку після російсько-турецької війни 1768-1774 рр. Сучасні поселення некрасівців – Вилкове (стара назва - Липованське), Приморське (стара назва Жебріяни) Кілійського району Одеської області, Кислиця, Муравльовка, Стара та Нова Некрасівки Ізмаїльського району Одеської області, Тучков (район міста Ізмаїл; у ХІХ ст. – один з головних центрів старообрядництва в Європі).

В середині серпня 1787 року розпочалася друга за царювання Катерини ІІ війна з Туреччиною. Османська імперія прагнула повернути Крим, приєднаний до Росії у 1783 р. Російська імперія, з свого боку, мала на меті утвердитися в Північному Причорномор'ї і розширити свої володіння в цьому районі і на Південному Кавказі.

З початком війни російське командування відчуло гостру потребу у збільшенні свого військового контингенту, особливо за рахунок бійців, що добре знали театр воєнних дій і противника та бойові якості яких були загальновідомі. Тому уряд змушений був звернутися до колишніх запорожців, які лишилися в Україні. Восени на базі утвореного у 1783 р. полку запорозьких козаків (один з заходів російського уряду, спрямованих на повернення задунайських козаків до Росії) почалося формування козацького війська. Указом від 22 січня 1788 р. воно одержало назву Війська вірних козаків, у протиположність „невірним” задунайським запорожцям. Очолили його колишні запорозькі старшини. Кошовим було призначено Сидора Білого, суддею Антона Головатого, кіннотою командував Захар Чепіга.

Незабаром за героїзм і мужність, виявлені у боях в Причорномор'ї, в тому ж 1788 р. воно було перейменовано в Чорноморське козацьке військо.

Ще в ході війни, в 1790 р., Кіш Чорноморського козацького війська розділив територію між Бугом і Дністром, яку заселяли козаки, на три полкових паланки (окружні управління) – Подністрянську, Березанську, Кінбурзьку (тепер Одеська, Миколаївська та Херсонська області). Вони очолювалися призначеними Кошем старшинами і паланковими полковниками. Кожна паланка включала в себе декілька козацьких поселень.

На території, яку займала Подністрянська паланка, виникли поселення чорноморців по Дністру: Біляєвка, Калаглія, Кучургани, Глинна, Чобручи, Незавертай, Голоківка, Аджидер, Яська та багато інших. За далеко не повними даними, на 1792 р. у Подністрянській паланці існувало 30 селищ, в яких проживало близько 1500 козацьких родин. Крім того, виникло багато хуторів і поселень при риболовецьких заводах, по річках та лиманах.

Центром Чорноморського козацького краю і Подністрянської паланки стала Слободзея, де проживало 130 козацьких родин. Тут знаходилася військова резиденція.

На початку ХІХ ст. відносини між Росією та Туреччиною настільки загострилися, що привели до війни 1806-1812 рр. В листопаді-грудні 1806 р. російські війська оволоділи Бессарабією, за виключенням Ізмаїла. Вихід в цей район поставив перед російським командуванням питання про взаємовідносини з біглим сюди українським і російським населенням і задунайськими запорожцями. Зокрема, у фортеці Браїлів, що була оточена російськими військами, знаходилося до трьох тисяч дунайців. Генерал-лейтенант О.Ф.Ланжерон, який командував корпусом на Дунаї, писав в січні

1807 р., що задунайські козаки можуть „наносити шкоду більш, ніж турки і татари”. Тому російське командування вжило низку заходів, щоб залучити задунайських запорожців на свій бік, обіцяючи їм всі пільги, якими користуються чорноморці на Кубані. Все це мало певний ефект. Збігле населення було зацікавлене в легалізації свого положення, а задунайські запорожці опинилися в районі дій російської армії.

Враховуючи успіхи у формуванні волонтерського полку з задунайських запорожців і збіглого українського населення, було вирішено створити на Дунаї козацьке військо, давши йому найменування Усть-Дунайського.

20 лютого 1807 р. Усть-Дунайське Буджацьке козацьке військо було офіційно затверджено указом Олександра I.

Уряд, зацікавлений у швидкому заселенні ново приєднаної Бессарабії, дозволив усть-дунайцям селитися в Придунайських степах на правах колоністів. На протязі 1815-1817 рр. в Бессарабію з-за Дунаю вийшло кілька груп козаків, які разом з усть-дунайцями оселилися в Ізмаїльському повіті, заснувавши в 1818 р. с.Дракуля (тепер с. Трудове Кілійського району Одеської області). Незабаром тут нараховувалося вже 45 козацьких родин. В 1820 р. друга група усть-дунайських козаків і задунайських запорожців, незважаючи на опір земської поліції, в кількості 38 родин оселилася в Акерманському повіті, заснувавши с.Акмангіт (тепер с.Білолісся Татарбунарського району Одеської області). Частина задунайців у 1823 р. переселили в Ізмаїльську колоністську округу, де засновано с.Новопокровське (тепер с.Покровка Ізмаїльського району Одеської області).

У зв'язку із збільшенням населення в Акмангіті частина задунайських запорожців і усть-дунайських козаків перейшла на нове місце в Акерманському повіті, де в 1827 р. заснувала с.Старокозаче (тепер в Білгород-Дністровському районі Одеської області).

Створення на Дунаї Нової січі, як про це пішли чутки на Україні, викликало серед селянства надії на відродження козацтва. Це призвело до значних втеч населення до Дунайської Січі, що прискорило ліквідацію війська.

Після ліквідації Усть-Дунайського козацького війська переважна більшість козаків лишилась в Бессарабії. Усть-дунайці та задунайські запорожці, які переселялися до них, на протязі 20-х рр. неодноразово зверталися до державних установ з домаганням створення в краї козацького війська, з центром в с.Акмангіт.

Російсько-турецька війна, яка розпочалася в 1828 р., пожвавила клопотання козаків. Ці прагнення співпали з намаганням командування збільшити військовий контингент Дунайської армії. В червні 1828 р. уряд дозволив сформувати в Акерманському повіті Бессарабії козацьке військо, яке одержало назву Дунайського (з 1856 р. Новоросійське; проіснувало до 1869 р.), з усть-дунайців, задунайських запорожців, що оселилися в Бессарабії до 1828 р.

До війська були зараховані села Акерманського повіту Акмангіт (Білолісся), Старокозаче і Волонтирівка (Молдова). В 1836 р. до війська були приєднані села Михайлівка, Костянтинівка, Новотроїцьке, Миколаївка, засновані відставними солдатами, та село Петрівка, в якому мешкали селяни-переселенці з Курської губернії (тепер в Білгород-Дністровському, Кілійському, Саратовському районах Одеської області). Через три роки були

приєднані заселені циганами села Фараонівка та Каїри (останнє – с. Крива Балка; обидва в Саратському районі Одеської області). За Паризьким миром 1856 р. частина козацької території з станицями Миколаївка та Новотроїцька відійшла до Молдавського князівства. Замість цих земель війську було дозволено придбати у поміщика К.Зіро селище Байрамча, незабаром перейменоване в Миколаївку-Новоросійську. Центр управління війська розміщувався в станиці Волонтирівка. Однак в зв'язку з тим, що в цій станиці не було необхідних помешкань, військове правління до 1856 р. знаходилось в Акермані (нащадки козаків живуть в місті й дотепер). Після придбання військом Миколаївки-Новоросійської воно переїхало в цю станицю. В середині 60-х рр. там знаходились майже всі головні військові установи: шпиталь, головний військовий храм св. Миколи Чудотворця, поштова станція та училище. Дунайське військо мало нести прикордонну службу на Дунаї, Пруті та по Чорноморському узбережжю до Дніпра, внутрішню службу в Бессарабській та Херсонській губерніях, утримувати гарнізони в Ізмаїлі та Акермані. Притягувалися вони для виконання й інших завдань. В 1856 р., 11 липня, в зв'язку з відторгненням від Росії за Паризьким миром дунайської частини Бессарабії, військо було перейменовано в Новоросійське. З цього часу воно несло кордонну службу на лінії Болград-Татарбунари і далі по Чорноморському узбережжю. Козацькі гарнізони з'явилися в Руській Іванівці, Удобному, Козацькому, Турлаках, Папушойях (Переможному) Білгород-Дністровського району Одеської області. У грудні 1868 р. в зв'язку з загальною реформою козацьких військ Новоросійське козацьке військо оголошувалося ліквідованим. Це було останнє козацьке військо на терені сучасної України.

Мужність і хоробрість, патріотизм, любов до волі й батьківщини, демократизм, взаємодопомогу, високі моральні цінності лишило козацтво в спадщину українському народу. Не випадково в огляді Одеської військової округи за 1871 р. підкреслювалося, що в українцях „й до цього часу добре зберігається пам'ять про вільне козацтво”, а задунайський запорожець Ананій Коломієць, закінчуючи розповідати Федору Вовку про Задунайську Січ, висловив невмирущі, сповнені глибокої віри в козацтво і його спадкоємців, слова: „А за нас... то наше не пропаде... Досі не пропало, то вже й не пропаде!.. Нашого насіння ніхто не скоренить!”

В кінці XIX століття, при проведенні перепису населення Російської імперії, близько 70% мешканців Акерманського повіту вважали себе козаками, або вихідцями з козаків...

В умовах незалежної України 1918 року знову, в новій якості, відродилося козацтво. Воно відіграло важливу роль в політичному і культурному житті, разом з усім народом будувало Українську суверенну державу, головною військовою силою якої стало селянське ополчення “вільних козаків”, січових стрільців, українських козацьких дивізій сірожупанників, синьожупанників...

В ті роки на Одещині козацькими були загони селянської армії батьки Махно, Чорноморське повстанське козацьке військо (загони отаманів С.Заболотного, Дерев'яги, Я.Кошового, Солтиса, Боровського, Кіршула, Карого, Коваленки, Стратіївського, Солоненка, І.Деркача, Бондаренка, Шевченка), Одеського українського військового Коша (отаман - І.Луценко),

Гайдамацькі куріні (отаман – О.Сахно-Устимович), Союзу української молоді (Одеська Січ)...

У 1984-1991 роках починається етап загальноукраїнського відродження козацько-лицарських традицій. Козацтво стало одною з сил, що виборювала волю України. Першим Гетьманом Українського козацтва був В.Чорновіл, другим В.Мулява, третім І.Білас; почесним Гетьманом Українського козацтва став бувший Президент України Л.Кучма; Гетьманом України є Президент України В.Ющенко.

Були і є в місті та районі Білгород-Дністровському::

козацькі організації – Задністрове земляцтво Всесвітньої спілки козаків (останній отаман - покійний козацький полковник М.Слепухін), Буджацька Січ УК (отаман – генерал-хорунжий УК М.Скляренко), Білгород-Дністровська паланка УК (отаман – полковник УК Л.Городецький), Білгород-Дністровський Кіш УК (отаман – полковник УК В.Гавриленко), Окружний полк ім. П.Орлика УК (отаман – полковник УК М.Врублевський), Окремий курінь ім. С.Білого УК (отаман – полковник УК П.Городниченко), курінь Війська Запорозького (отаман – полковник ЗСУ М.Возний), районове товариство УКЗ (отаман – полковник УК В.Білоус), жіноча громада УК (керівник Л.Горлачова), Задністрова Січ УК (отаман – генерал-осавул УК В.Тимофєєв), військово-спортивний клуб «Патріот» (керівник полковник УК В.Гавриленко), клуб «Козачка» (с. Петрівка);

козацькі художні колективи – духовий оркестр (керівник сотник УК С.Радченко), хор української народної пісні «Мрія» (керівник – полковник УК І.Зорило), ансамбль української народної музики «Веселка» (керівник - полковник УК М.Нікіруй), ансамбль української народної музики «Гроно» та гурт «Русичи» (керівник – осавул УК Б.Нікіруй), народна хорова капела – пошуково-дослідницький фольклористичний гурт «Алкалія» Будинку культури с. Старокозаче (керівник – В.Вареник);

навчальні заклади, що працювали та працюють в напрямку козацького виховання – Білгород-Дністровське училище Південноукраїнського державного педагогічного університету (викладачі – В.Юрченко, В.Лобанова, О.Виштак, І.Головань), Старокозацька та Молозька школи (військовий керівник І.Лісіцин, вчитель Ю.Щербина), Випаснянська №1 школа (військовий керівник В.Гавриленко), Випаснянська №2 школа (військовий керівник А.Кривенко), Вигінська школа (колишній директор В.Біленко, учитель фізичної культури А.Берлізов, директор О.Вдовиченко, учитель фізичної культури М.Поліщук), Долинівська школа (директор Т.Тома, завуч М.Долгошеєнко, педагог-організатор Т.Молчанова), Турлацька школа (директор Т.Тодорова, вчитель В.Чумаченко), Адамівська школа (директор В.Вронська, завуч П.Лавриненко, педагог-організатор В.Гриценко).

Що є для нас українське козацтво у минулому й сучасному часі? Що ми активно “відроджуємо” й намагаємось “використати”? Чи зможе козацтво зайняти свою нішу в ХХІ столітті? Як в сучасних умовах силами громадської організації відродити тип козака-лицаря? Як згуртувати таких людей? На якій основі відроджувати козацтво? **Найголовніша проблема козацтва – визначити свою роль у соціально-політичному житті сучасного суспільства.**

Зміни геополітичної ситуації (тероризм, територіальні претензії Румунії до України – Буджак) висунули на порядок денний питання про додаткові гарантії захищеності та безпеки, територіальної, державної цілісності, забезпечення мирного проживання населення, підтримки на достатньому рівні мобілізаційних ресурсів. Цими обставинами в теперішній час продиктована увага державних структур до українського козацтва. Але на сучасному етапі в Україні, Російській Федерації та Білорусії козацтва відроджуються головним чином як громадські організації з культурологічними, господарськими, виховними, охоронними та іншими функціями. Трансформація цих організацій у військові не передбачається. Лише в Придністров'ї на рівні Закону визначено, що козацтво виступає як громадський рух з воєнізованим характером діяльності, а головним його завданням є захист Вітчизни, сприяння зміцненню та розвитку державності і державної влади.

Оформлення й згуртування козаччини швидше відбувається в тих регіонах, де загострюються військові міжетнічні, міжнаціональні, міждержавні конфлікти (Кубань, Прикавказ'я, Придністров'я). Відсутність можливостей виконання військових функцій призводить (як показує досвід) до розброду і хитань у козацькому середовищі, яке в свою чергу веде до невизначеності подальшої долі і самого козацтва. Ситуація може змінитися лише за умови **зміни пріоритетів козаччини із військових на господарські й культурні**. Це не означає, що козакам на державному рівні не може бути довірено охороняти кордони країни чи наглядати за правопорядком усередині держави. Сучасні козацькі формування можуть стати повноцінною національною гвардією, яка буде поставлена на службу народу. У цьому випадку необхідна допомога держави. І не стільки матеріальна, скільки юридична. Але лише на державному рівні мають бути вирішені питання щодо юридичного статусу козацьких військ.

Законодавча база відродження та розвитку Українського козацтва нерозвинена, тому процес розбудови козацьких організацій іде мляво. Істотною перешкодою розвитку козацтва є концептуальна невизначеність цього процесу. Історія українського державотворення переконливо свідчить про те, що в цьому історичному процесі, порівняно з іншими суспільно-політичними силами, козацтво відігравало вирішальну, провідну роль. Тому національні інтереси України вимагають створення державних документів, зокрема законів, постанов, які б сприяли дальшому розвитку українського козацтва як могутньої націотворчої і державотворчої потуги, залучення до його лав найширших верств співгромадян з метою пробудження і спрямування їхньої енергії на розв'язання історичних завдань, що стоять перед нашим суспільством і державою.

Для історичних козацьких структур основним змістом і суттю їхнього існування була специфічна військова справа у відповідних суспільно-політичних та природно-географічних умовах. Завдяки цьому на засадах архаїчних військово-лицарських традицій сформувалась комплексна система козацького військового буття – козацько-лицарське мистецтво. Це мистецтво (специфічне бойове мистецтво зі зброєю та на його основі – рукопаш; козацьке звичаєве право; елементи архаїчної військової магії; пісенно-енергетична практика; особливе світосприйняття) і є сутністю української

козацької спадщини. Тільки через відродження і поширення основ військово-лицарської спадщини ми можемо вести мову про реальне наслідування, а отже і відповідність сучасного козацтва історичним аналогам. Але до сьогодні розуміння пріоритетності дійсного відродження українських козацьких традицій у цьому контексті не досягнуто.

Факти неспростовно свідчать, що високі духовні набутки українського козацтва, його видатних представників – державних і політичних керманців, діячів науки і культури на сьогодні залишаються невідомими широким верствам нашого суспільства. Не пробуджена і незадіяна до конкретних державотворчих справ і не організована в козацькі форми інтелектуальна, духовна і практично-дійова енергія сотень тисяч наших співвітчизників; вона ще «дрімає», «спить» і не набуває продуктивних і ефективних, суспільно корисних форм, справ і чину державотворчого характеру; **козаки ще не знають, що вони козаки!**

Вважаємо, що справжнє відродження козацтва на Україні почнеться тоді, коли до його лав увіллється молодь, що вболіває за народні справи, прагне кращого сьогодення та працює на духовне і матеріально багате майбутнє; коли теперішні козаченьки чітко усвідомлять, що по них судять про все козацтво і народ у цілому, відмовляться від своїх користололюбних цілей і на перше місце поставлять служіння народу; коли між козаками і науковцями-просвітянами встановляться тісні зв'язки та налагодиться співпраця на ниві дослідження історико-культурної спадщини козаччини. І тоді відроджене козацтво стане тією широкою суспільно-політичною і культурницькою течією, яка згуртує всі верстви українського народу і зможе цивілізованими методами вирішувати нагальні питання сьогодення в ім'я народу і для народу.

Спроба сучасних реформаторів збудувати нове суспільство з орієнтацією лише на економічні, ринкові розрахунки, неминуче провалиться. Суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до "Народовладдя" та самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розміняв свої ідеали на "речовизм" та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини.

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє, А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності і права...

Душу – Богу! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому! Слава козакам! Слава Україні! Нехай ці слова служать дороговказом для нас...
Генерал-осавул Українського козацтва. В.Тимофєєв.

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№ 8
КВІТЕНЬ
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

ІНФОРМАЦІЯ

**про стан виконання Указу Президента України від 4.05.2007 року №378/2007
«Про заходи з підтримки розвитку Українського козацтва»
в Білгород-Дністровському районі станом на 29.04.2008 року**

Враховуючи історичну роль козацтва в заселенні та формуванні історико-культурної складової господарства Задністров'я (зокрема Білгород-Дністровського району), з метою взаємодії органів виконавчої влади та громадських організацій у здійсненні заходів щодо відродження і розвитку історичних, патріотичних, господарських та культурних традицій Українського козацтва, залучення його державотворчого потенціалу до розбудови України, на виконання Указу Президента України «Про заходи з підтримки розвитку Українського козацтва» в Білгород-Дністровському районі було здійснено такі заходи:

1. В травні 2007 року створена Координаційна рада з підтримки розвитку Українського козацтва при голові Білгород-Дністровської районної державної адміністрації. Голова Координаційної ради – заступник голови районної державної адміністрації П.М.Ігумнов.

2. В червні 2007 року створена Рада керівників громадських організацій козацького спрямування при голові Білгород-Дністровської районної державної адміністрації. Голова Ради – начальник відділу організаційного забезпечення діяльності органів Білгород-Дністровської районної ради, генерал-осавул УК В.Я.Тимофєєв.

3. Розроблена й прийнята Програма розвитку Українського козацтва в Білгород-Дністровському районі на 2008-2010 роки (Рішення №132-V 11-ї сесії Білгород-Дністровської районної ради V скликання від 25.07.2007 року).

4. Згідно Програми розвитку Українського козацтва в районі робота щодо підтримки розвитку Українського козацтва ведеться в таких напрямках:

А. ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНА РОБОТА

1. В козацьких товариствах району розроблені заходи щодо виховання молоді на засадах патріотизму, демократії, високої моралі та захисту Батьківщини (Адамівський, Старокозацький, Приморський, Шабівський, Козацький курені).

2. Разом з міськвійськоматом проробляється питання щодо удосконалення програми допризовної підготовки молоді до військової служби, з урахуванням кращих традицій Українського козацтва (Відп. керівник методоб'єднання вчителів ЗВ Кривенко А.К.).

3. Впроваджуються навчальні програми з історії військового мистецтва Українського козацтва в Адамівській, Біленківській, Старокозацькій, Долинівській, Вигінській школах району.

4. Розроблено пропозиції щодо участі козацьких громадських формувань сприяння в охороні державного кордону, наданні допомоги в ліквідації наслідків стихійного лиха та інших надзвичайних ситуацій, в охороні громадського порядку та профілактиці правопорушень, державній лісовій охороні, рибінспекції в Адамівській, Старокозацькій, Староцаричанській сільських радах. В цих радах відбувається формування козацьких громадських загонів з охорони громадського порядку.

5. Проробляється питання щодо створення районно-міського об'єднаного штабу як організаційно-координаційного і методичного центру Українського козацтва й виконавчого органу Ради при міському голові та голові районної державної адміністрації

Б. СТВОРЕННЯ, ВІДТВОРЕННЯ, ВІДНОВЛЕННЯ ТА ОХОРОНА ЗАПОВІДНИХ МІСЦЬ І ОБ'ЄКТІВ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

1. Внесено пропозиції щодо відновлення історичних назв вулиць в колишніх козацьких станицях, об'єктів соціально-культурного та іншого призначення, пов'язаних з історією Українського козацтва.

2. Створюється реєстр об'єктів історико-архітектурної спадщини Українського козацтва в Білгород-Дністровському районі, здійснюється облік нерухомих пам'яток історії та культури, що пов'язані з історією Українського козацтва

3. Розробляється програма створення на базі Адамівської школи козацько-лицарського виховання культурного козацького Центру з співочим полем, козацьким вишколом тощо (Відп. Вронська В.М., сільський голова).

4. З метою облаштування колишньої Акерманської-Подністрянської козацької Січі (1775-1780) створюється програма її комплексного відтворення «Білгород-Дністровська Січ», де передбачено створення сучасної туристичної інфраструктури для належного обслуговування відвідувачів.

В. ОСВІТА І ВИХОВАННЯ

1. Розроблено сучасні науково-методичні рекомендації для впровадження козацько-лицарського виховання (зокрема духовного) у загальноосвітніх навчальних

зкладах (науково-методичні посібники – В.Тимофєєв «Теорія та практика козацького вишколу» у 2 тт., В.Тимофєєв «Козацький вишкіл» у 2 тт). За цією програмою працюють Адамівська, Долинівська, Вигінська, Турлацька школи. Починають працювати Старокозацька, Петрівська, Біленківська, Бритівська школи. Посібники є в бібліотеках.

2. Проробляється питання щодо створення на базі козацьких товариств дитячих козацьких таборів «пластунів».

3. Створена громадська патріотична дитячо-юнацька організація «Молода Січ» Білгород-Дністровського району; запроваджується в навчальних закладах та закладах позашкільної роботи дитячо-юнацька військово-патріотична гра «Сокил» (Джура) як форма військово-патріотичного виховання, спортивно-масової та оборонно-масової роботи.

Г. КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКА РОБОТА

1. Взято шефство на козацькими художніми колективами: хор «Мрія», духовий оркестр, ансамблі «Веселка», «Гроно», «Алкалія», «Соколята».

2. Створюється козацький фонд для підтримки молодих талановитих козачат, дітей-сиріт.

3. Проробляється питання щодо створення музею Українського козацтва в Білгород-Дністровському районі.

Д. НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКА, ПРОПАГАНДИСТСЬКА ТА ВИДАВНИЧА РОБОТА

1. Продовжується випуск щомісячного козацького вісника Білгород-Дністровського району «Козацтво Задністров'я».

2. Досліджуються та публікуються в ЗМІ матеріали про писемні і матеріальні пам'ятки історії та культури Українського козацтва, розроблено пропозиції щодо їх охорони і збереження в музеях.

3. Посадові особи райдержадміністрації, райради, керівники громадських організацій козацького спрямування постійно виступають в газетах, радіо з роз'яснювальними і пропагандистськими виступами про розвиток Українського козацтва в Білгород-Дністровському районі, його ролі в суспільстві.

4. Продовжено випуск серії книг про Українське козацтво Білгород-Дністровського району (Надруковані й надійшли до бібліотек - С.Тимофєєва «Сучасне українське козацтво на півдні Одещини», С.Тимофєєва «Сучасне козацтво Білгород-Дністровщини», С.Ушанова «Сучасне лицарство Задністров'я», В.Тимофєєв «Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я» у 5-тт.).

Е. ФІЗКУЛЬТУРА, СПОРТ, ТУРИЗМ

1. Планується створити козацький туристично-спортивний та оздоровчий табір дитячого відпочинку.

2. На базі козацьких товариств планується створити туристичний маршрут (зокрема кінний) по місцям козацької слави Білгород-Дністровського району.

Ж. ГОСПОДАРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

1. Впроваджується комплексна програма господарської діяльності Українського козацтва в Білгород-Дністровському районі (в тому числі організації та підтримки селянських (фермерських) господарств і колективних сільськогосподарських підприємств, кооперативів, садівницьких та господарських товариств, промислів тощо).

2. Створено Центр господарсько-комерційних проєктів козацтва Білгород-Дністровського району.

3. Створено цільовий позабюджетний фонд Українського козацтва для його відродження, розвитку та підтримки.

3. ПРИРОДООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ

1. Розроблена довгострокова програма охорони місць та об'єктів, пов'язаних з історією Українського козацтва, а також розроблений спільний план заходів місцевих органів Міністерства екології та природних ресурсів з козацькими товариствами.

2. На базі козацьких товариств створюються екологічні стани.

К. ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

1. Розроблена та впроваджена Білгород-Дністровська районна система інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності Ради. Створена в мережі Інтернет Веб-сторінка Задністрового Українського козацтва.

2. Забезпечено збирання та опрацювання економічної, наукової, екологічної та іншої інформації щодо її використання для здійснення статутної діяльності козацьких товариств.

Голова райдержадміністрації

В.М.Зінченко

Вик. Тимофєєв В.Я. 3-59-56

Передрукувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

*Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я*

**№ 9
ТРАВЕНЬ
2008**

*Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!*

Прочитай та передай товаришу!

СЛОВО ПРО КОЗАЦТВО

Підтверджуючи правоту Нобелівського комітету, який признає синусоїдальність розвитку виключно важливим відкриттям сучасної цивілізації, в останній час багато уваги приділяється історії козацтва, повторюючи на новому витку етногенетичної спіралі розвиток інтересу до витоків національної культури. Це характерне для етапу формування національної еліти, патріотичний настрій якої спрямований на обґрунтування української державності.

За своєю суттю український народ показав себе козацькою нацією з прогресивними козацькими звичаями і традиціями, українською національною ідеєю в козацькому варіанті. В українському народі дух козацтва живе в способі життя, діяльності і поведінки, в розвитку козацьких форм самоврядування.

Активізація політичного життя під гаслом визволення України ініціювала відродження козацько-лицарських традицій в Україні, появи козацьких осередків та об'єднання їх в єдине Українське козацтво. Сприйняття козацтва як споконвічної сили, що виборювала волю України, призвела до масовості руху. **Українське козацтво – єдина з громадських організацій України, діяльності якої присвячено декілька Указів Президента України, Національна програма розвитку.**

Що є для нас українське козацтво у минулому й сучасному часі? Що ми активно “відроджуємо” й намагаємось “використати”? Чи зможе козацтво зайняти свою нішу в ХХІ столітті? Як в сучасних умовах силами громадської організації відродити тип козака-лицаря? Як згуртувати таких людей? На якій основі відроджувати козацтво? **Найголовніша проблема козацтва – визначити свою роль у соціально-політичному житті сучасного суспільства.**

Зміни геополітичної ситуації (тероризм, територіальні претензії Румунії до України – Буд жак, о.Зміїний) висунули на порядок денний питання про додаткові гарантії захищеності та безпеки, територіальної, державної цілісності, забезпечення мирного проживання населення, підтримки на достатньому рівні мобілізаційних ресурсів. Цими обставинами в теперішній час продиктована увага державних структур до українського козацтва. Відомо, що для історичних козацьких структур основним змістом і суттю їхнього існування була специфічна військова справа у відповідних суспільно-політичних та природно-географічних умовах. Завдяки цьому на засадах архаїчних військово-лицарських традицій сформувалась комплексна система козацького військового буття – козацько-лицарське мистецтво. Це мистецтво (специфічне бойове мистецтво зі зброєю та на його основі – рукопаш; козацьке звичаєве право; елементи архаїчної військової магії; пісенно-енергетична практика; особливе світосприйняття) і є сутністю української козацької спадщини. Тільки через відродження і поширення основ військово-лицарської спадщини ми можемо вести мову про реальне наслідування, а отже і відповідність сучасного козацтва історичним аналогам. Але до сьогодні розуміння пріоритетності дійсного відродження українських козацьких традицій у цьому контексті не досягнуто. На сучасному етапі в Україні козацтва відроджуються, головним чином, як громадські організації з культурологічними, господарськими, виховними, охоронними та іншими функціями. Трансформація цих організацій у військові не передбачається.

Оформлення й згуртування козащини швидше відбувається в тих регіонах, де загострюються військові міжетнічні, міжнаціональні, міждержавні конфлікти (Кубань, Прикавказ'я, Придністров'я). Відсутність можливостей виконання військових функцій призводить (як показує досвід) до розброду і хитань у козацькому середовищі, яке в свою чергу веде до невизначеності подальшої долі і самого козацтва. Ситуація може змінитися

лише за умови зміни пріоритетів козащини із військових на господарські й культурні. Це не означає, що козакам на державному рівні не може бути довірено охороняти кордони країни чи наглядати за правопорядком усередині держави. Сучасні козацькі формування можуть стати повноцінною національною гвардією, яка буде поставлена на службу народу. У цьому випадку необхідна допомога держави. І не стільки матеріальна, скільки юридична. Але лише на державному рівні мають бути вирішенні питання щодо юридичного статусу козацьких військ.

Законодавча база відродження та розвитку Українського козацтва нерозвинена, тому процес розбудови козацьких організацій іде мляво. Істотною перешкодою розвитку козацтва є концептуальна невизначеність цього процесу. Історія українського державотворення переконливо свідчить про те, що в цьому історичному процесі, порівняно з іншими суспільно-політичними силами, козацтво відіграло вирішальну, провідну роль. Тому національні інтереси України вимагають створення державних документів, зокрема законів, постанов, які б сприяли дальшому розвитку українського козацтва як могутньої націотворчої і державотворчої потуги, залучення до його лав найширших верств співгромадян з метою пробудження і спрямування їхньої енергії на розв'язання історичних завдань, що стоять перед нашим суспільством і державою.

Факти неспростовно свідчать, що високі духовні набуток українського козацтва, його видатних представників – державних і політичних керманів, діячів науки і культури на сьогодні залишаються невідомими широким верствам нашого суспільства. Не пробуджена і незадіяна до конкретних державотворчих справ і не організована в козацькі форми інтелектуальна, духовна і практично-дійова енергія сотень тисяч наших співвітчизників; вона ще «дрімає», «спить» і не набуває продуктивних і ефективних, суспільно корисних форм, справ і чину державотворчого характеру; **козаки ще не знають, що вони козаки!**

Вважаю, що справжнє відродження козацтва на Україні почнеться тоді, коли до його лав увіллється молодь, що вболіває за народні справи, прагне кращого сьогодення та працює на духовне і матеріально багате майбутнє; коли теперішні козаченьки чітко усвідомлять, що по них судять про все козацтво і народ у цілому, відмовляться від своїх користюлюбних цілей і на перше місце поставлять служіння народу; коли між козаками і науковцями-просвітянами встановляться тісні зв'язки та налагодиться співпраця на ниві дослідження історико-культурної спадщини козащини. І тоді відроджене козацтво стане тією широкою суспільно-політичною і культурницькою течією, яка згуртує всі верстви українського народу і зможе цивілізованими методами вирішувати нагальні питання сьогодення в ім'я народу і для народу.

Спроба сучасних реформаторів збудувати нове суспільство з орієнтацією лише на економічні, ринкові розрахунки, неминуче провалиться. Суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до Народовладдя та

Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розміняв свої ідеали на “речовизм” та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини.

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє, А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності і права...

Душу – Богу! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому! Слава козакам! Слава Україні!

Генерал-осавул Українського козацтва

В.Я.Тимофєєв.

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

*Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я*

**№ 10
ЧЕРВЕНЬ
2008**

*Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!*

Прочитай та передай товаришу!

ХОРТИЦЯ

На Трійцю делегація козаків Задністрової Січі побувала в Запоріжжі на Хортиці. В програмі дійств – участь у традиційній Раді Запорозьких козаків. Очолювали делегацію Отаман Задністрової Січі В.Я.Тимофєєв та Генеральний суддя Буджацької Січі Б.І.Устименко.

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№ 11 ЛИПЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	---------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

ЩОДО ПИТАННЯ ПРО ГАВКОТІННЯ МАЛОЇ СОБАКИ...

*Слова уже не вірують словам
І мружаться од правди, як од сонця...
Просніться, люди! Це погані сні.
Нове століття в шибку заглядає,
Той самий гад, ті ж самі казани,
Лиш інший диявол дрова підкидає.*

Ліна Костенко.

18 липня 2008 року з великої трибуни 17-ї сесії районної ради голова районної державної адміністрації заявив, що «мала собака гавкає на велику тому, що вона думає, що вона велика». З якого це часу після Помаранчевої революції влада (яку, згідно статті того ж голови райдержадміністрації Зінченка В.М., необхідно критикувати – див. «Советское Приднестровье» в квітні 2008 року - і яку він у районі представляє) стала «великою собакою», а народ, який критикує цю владу - «малою собакою» та ще й гавкучою?! На хвилі Помаранчевої революції (яка обіцяла підконтрольність, підзвітність та людяність влади відносно народу) пана Зінченка принесло до Білгород-Дністровського району й пройшло декілька років – таке переродження: ми – влада, ми – вхопили Бога за бороду, а ви - якісь «малі собаки» - і зась!

Схаменіться, сучасно владо, історія записує ваші діяння! Рано чи пізно, все підпаде суду Божому! І чим ви залишитесь в історії нашого району?!

Мене образила теза голови райдержадміністрації щодо «малих собак» не тому, що я відношу цю образу особисто до мене (Бог не нагородив мене видатними фізичними даними, але дав щось інше, що не менш цінується в суспільстві – порядність, чесність, працьовитість, людяність, компетентність у обраній сфері діяльності, здатність розрізняти добро та зло). Я вважаю, що ображена та частина районного депутатського корпусу, та частина виборців, яка голосувала за **порядність** у дії влади. В даному випадку було порушено право **пересічного громадянина на отримання інформації** не колись (коли наші суди вирішать все не за поняттями), а **сьогодні**. В газеті «Одеські вісті» (орган обласної ради № 66 від 24 червня 2008 року) на першій сторінці з'явилася **офіційна** інформація ВЗГ ГУМВС України в Одеській області щодо корупційних діянь вищого ешелону Білгород-Дністровської районної

державної адміністрації, відносно якої я **просто зробив запитання владі...**

Та частина депутатського корпусу, яка голосувала за продовження сучасного стану у владі, і яка розуміє, що насправді відбувається, – схаменеться, сподіваюсь, найближчим часом (мабуть, у жовтні-листопаді цього року), якщо існуюча виконавча влада не зробиться зовсім білою та пухнастою...

Мені здається, що влада відірвалася від народу, який потроху в ній розчаровується. На жаль, кожна наступна владна команда наступає на ті ж самі граблі (відсутність публічності в діях, зрощення бізнесу та владних посад, зневажливе ставлення до простих людей)...

Щодо земельних ділянок на березі Чорного моря - є пропозиція. В районі мешкає 60 тис. осіб. Це – 20 тис. сімей. Кожна сім'я отримує у приватну власність (довгострокову оренду) із земель запасу на березі Чорного моря ділянку у 1,5-2 сотки (в сумі – це всього 300-400 гектарів!). Ці 20 тис. сімей об'єднуються у кооперативи, будують оздоровчі комплекси на своїй землі (інвестиційні проекти!); як наслідок - офіційні робочі місця для мешканців району, податки надходять до бюджету району, доходи – **до кожної сім'ї - й реальна турбота районної влади про громадян! Така влада надовго запам'ятається народу!**

ОТРИМАНІ ЗНАННЯ – ВПЕВНЕНІ ДІЇ (Т.Павленко. Із звіту Дорадчої служби району)

... В особливості розвитку козацьких організацій Білгород-Дністровського району до цього часу була фрагментарність їх відносин з державними інституціями місцевого рівня. Ця невизначеність та нерозуміння у відносинах протягом останніх десяти років не давала змоги козацьким організаціям залучати додаткові кошти із місцевих бюджетів для організації проведення своїх програм в Білгород-Дністровському районі, спрямованих на здійснення заходів щодо відродження і розвитку історичних, патріотичних, господарських та культурних традицій українського козацтва.

Отаман-генерал-хорунжий козацької організації «Дністровська Січ Чорноморського козацького війська Українського козацтва» В.Я. Тимофєєв прийняв участь у другому тренінгу на тему «Представництво інтересів та захист прав» першої тренінгової хвилі в рамках Проекту «Покращення доступу сільського населення до правосуддя», на якому роз'яснювались місце і роль громадян, органів державної влади і місцевого самоврядування, громадських організацій у громадянському суспільстві, а також цілі, головні принципи, механізми і методи представництва та захисту прав. Підсумовуючи очікування від тренінгу, учасники висловлювали свої думки з приводу використання отриманих знань і Тимофєєв В.Я. сказав: «... Тепер я знаю, що мені треба робити».

В результаті активістами козацьких організацій за ініціативи Тимофєєва В.Я. було підготовлено і прийнято Білгород-Дністровською районною державною адміністрацією розпорядження № 892/2007 від 04.06.2007 р. «Про координаційну раду з підтримки і розвитку Українського козацтва». До складу ради увійшли 3 учасники тренінгів - Тимофєєв В.Я., Кривенко А.К. і Щербина Ю.І. Логічним продовженням роботи координаційної ради стало прийняття в районі «Програми розвитку Українського козацтва в Білгород-Дністровському районі на 2008-2010 роки», в якій передбачені напрямки, форми та шляхи трансформації взаємовідносин місцевих органів влади та осередків Українського козацтва, передбачаються обсяги фінансування Програми органами виконавчої влади під час складання проектів районного бюджету на відповідний рік та багато іншого. За цей період козацька організація виграла і реалізувала невеликий грант, в рамках якого були проведені тренінги з учнівського самоврядування в сільській місцевості – «козак-лідер» в 10 школах району, в яких використовувались знання, отримані на тренінгах, які проводились за програмою Проекту «Покращення доступу сільського населення до правосуддя». На одному з тренінгів Тимофєєв В.Я. з групою складав ключове повідомлення за мотивами казки «Колобок», яке звучало так: «Не чекай мене лиска, я вже не «колобок», а «кубик»!». Перефразувавши цю фразу, тепер можна сказати, що «Козаки не чекають, коли влада зверне на них увагу, або залучить до будь-яких заходів, а знають, яким чином вони можуть зобов'язати її це робити в своїх інтересах.»

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№ 12 (361) СЕРПЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	--	---

Прочитай та передай товаришу!

КОЗАКИ, МИ МАЄМО РОБИТИ...

***Слова уже не вірують словам
І мружаться од правди,
Як од сонця...
Просніться, люди!
Це погані сні.
Нове століття в шибку заглядає,
Той самий гад, ті ж самі казани,
Лиш інший диявол дрова підкидає.
Ліна Костенко.***

Доброго дня, шановні козаки-брати!

Я – Тимофєєв Валерій Якович, генерал-осавул Українського козацтва, отаман Задністрової Січі – працюю начальником організаційного відділу Білгород-Дністровської районної ради Одеської області.

У своєму житті (мені - 56 років, професійно й успішно займався справами – музикою, мореплавством, агрономією, педагогікою, управлінням персоналом – є відповідні дипломи про вищу освіту; капітан запасу ЗСУ; маю нагороди; троє хороших дітей – землероб, мореплавець, художниця – всі з вищою освітою; є онуки) не раз приходилося стикатися із свавіллям чиновників-посадовців, але ось таке!

Протягом червня-серпня 2008 року в обласних (Одеська область) та центральних ЗМІ пройшла низка статей щодо корупційних дій керівництва Білгород-Дністровської районної державної адміністрації:

- ВЗН ГУМВ України в Одеській області. «Невдалий аванс-хабар». Одеські вісті. №66, 26 червня 2008 року:

«В результаті системної планової роботи органів внутрішніх справ щодо виявлення фактів хабарництва та корупції, в ході оперативно-профілактичного відпрацювання «Корупціонер» співробітниками Управління державної служби по боротьбі з економічною злочинністю ГУМВС України в Одеській області викрито першого заступника та заступника голови Білгород-Дністровської районної державної адміністрації, які вимагали хабар в розмірі 10 млн. грн. за видачу розпорядження на право розробки проекту землеустрою для відведення земельної ділянки на узбережжі Чорного моря із земель запасу площею 8 га. Чотирьом членам родини місцевого мешканця для ведення особистого господарства. 24 червня п. р. вони були затримані під час отримання через свого посередника першої частини хабара в розмірі 2 млн. грн. Порушено кримінальну справу за ч.3 ст. 368 КК України. Слідство проводить прокуратура Одеської області»;

- «Поймать с поличым». Одеські вісті. №74, 19 липня 2008 року:

«Так, работниками милиции с поличным пойман заместитель председателя Белгород-Днестровской райгосадминистрации, который, злоупотребляя служебным положением, требовал взятку в размере 10 миллионов гривен и получил через посредника первую ее часть – 2 миллиона гривен от гр-на С., за распоряжение РГА на право разработки проекта землеустройства для отвода земельного участка на побережье Черного моря из земель запаса одного из сельсоветов района площадью 8 га. Возбуждено УД по признакам преступления, предусмотренного ст. 368 ч. 2 УК Украины»;

- І.Барсукова. «Коли апетити зростають». Урядовий кур'єр. №142, 5 серпня 2008 року:

«На Одещині заступник голови районної держадміністрації разом зі своїм безпосереднім начальником вимагав у приватного підприємця 2 мільйони 160 тисяч доларів США за вирішення питання щодо виділення із земель запаса ділянки площею вісім гектарів на узбережжі Чорного моря» та ін.

На цю ж тему пройшла серія повідомлень, відеосюжетів на телебаченні, зокрема й на центральному.

Як письменник-історик, я аналізую сучасні події, що є базою для моєї книги «Історія Південноукраїнського Задністров'я. Великий перехід ХХ-ХХІ століть» (вже надруковано два томики – документальні матеріали). Малесенькою частиною своїх роздумів на цю тему я поділився з читачами нашої районної газети в статті «Кадри вирішили все». Советское Приднестровье. №78, 17 червня 2008 року, де я критикую дії районної державної адміністрації в кадровій політиці, даю оцінку цим діям.

Згідно ст.47-1. Кримінального кодексу України «Ніхто не може бути притягнутий до відповідальності за висловлення оціночних суджень. Оціночними судженнями, за винятком образи чи клепу, є висловлення, які не містять фактичних даних, зокрема критика, оцінка дій, а також висловлювання, що не можуть бути витлумачені як такі, що містять фактичні дані, з огляду на характер використання мовних засобів, зокрема вживання гіпербол, алегорій, сатири. Оціночні судження не підлягають спростуванню та доведенню їх правдивості».

Голова Білгород-Дністровської районної державної адміністрації В.М.Зінченко звернувся до Білгород-Дністровського міжрайонного прокурора В.Г.Жигуна із заявою про проведення службового розслідування щодо мене, як посадової особи. В заяві є таке (на жаль, мене лише ознайомили із поданням голови, не дозволивши зняти копію, тому не все я запам'ятав, а обвинувачень набагато більше):

«Публікація у місцевих ЗМІ вищевказаної статті є замахом на ідеали демократії, добре організована спроба підриву довіри до державної влади, направлене на дестабілізацію політичної обстановки у даному регіоні, здійснення перешкод у здійсненні повноважень органу державної влади, дестабілізація його роботи та підриву державного ладу в Україні взагалі.

Ніякого обговорення з громадськістю та погодження з районним депутатським корпусом стосовно питань внутрішньої діяльності та втручань в таку діяльність чинним законодавством та Регламентом Білгород-Дністровського районної державної адміністрації не передбачено.

Публікація статті є спробою підірвати авторитет Білгород-Дністровського районної державної адміністрації, принизити честь, гідність та ділову репутацію державного органу, проявом неповаги до Конституції України – Основного Закону України, що дбає про забезпечення прав і свобод людини та й взагалі до усієї системи державної влади в цілому.

Вищевказані дії посадової особи Білгород-Дністровської районної ради Тимофєєва В.Я. підпадають під ознаки злочинів, передбачених ст. 356, 364, 365 Кримінального кодексу України, що кваліфікуються як самоуправство та зловживання службовим становищем, за які передбачено кримінальну відповідальність.

Ця недостовірна та принизлива інформація, яка безумовно носить замовний характер, нанесла непоправної шкоди честі, гідності та діловій репутації як державному органу, так і всьому колективу Білгород-Дністровської районної державної адміністрації».

Плинність кадрів в Білгород-Дністровській районній державній адміністрації складає 25-30% річних! Перевірити це досить легко – взяти список службових телефонів співробітників (або відомість на отримання зарплати) за січень 2006 року, січень 2007 року, січень 2008 року – із 70 заступників голови, начальників управлінь, відділів, секторів, головних спеціалістів вже не працює більше 40 осіб; а є ще спеціалісти провідні, I, II категорій – там плинність вища! Значна кількість посад перейменована. Це нормальне явище?!

Щодо «замаху на ідеали демократії, підризу державного ладу на Україні взагалі». Два скликання я працював сільським головою (перша половина 90-х років ХХ ст. – була створена одна з перших козацьких добровільних народних дружин – Адамівський курінь - з підтримання громадського порядку та захисту майна громади від грабіжницьких набігів з боку молдавських волонтерів під час Придністровської війни – район межує із Молдовою, а це зразок громадської самоорганізації населення – демократія! практичні дії із зміцнення державності! До речі, на території району у ХІХ столітті розміщувалися основні козацькі селища Чорноморського козацького війська до переселення війська на Кубань). Двадцять років працював директором школи (маю звання «Кращий освітянин України-2002 року» за створення інноваційного навчального закладу – школи козацько-лицарського виховання, вчитель-методист, вчитель вищої категорії; є авторське свідоцтво, надрукував декілька книг; у 2003 році пішов на пенсію за вислугою й перейшов працювати в районну державну адміністрацію). Діюча модель

самоврядування нашої школи була визнана однією з кращих на Україні – вона передбачає дієву соціалізацію юні в сучасних умовах утвердження державності! теж демократія! З 1998 року в селі Адамівка офіційно працює козацька школа, педагогічний колектив якої в наш час – час бездуховності та профанації моральних чеснот – пропагує козацькі лицарські чесноти, Козацький Кодекс Честі, суть якого – у гаслі: «Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!» Виховна система школи відома на Україні. За нашою методикою в районі працюють ще декілька шкіл. Це й є державність та демократія!

...Після службового розслідування почнеться судова тяганина...

Мені здається, що влада відірвалася від народу, який потроху в ній розочаровується. На жаль, кожна наступна владна команда наступає на ті ж самі граблі (відсутність публічності в діях, зрощення бізнесу та владних посад, зневажливе ставлення до простих людей)...

Теперішні часи в Україні можна порівняти лише із середньовіччям - феодальна роздрібненість Великого Князівства Україна: князі та князьки шматують Україну, ділять землі, майно, грабують народ, який мовчить, співає й танцює, виїжджає на заробітки за кордон або співається й вмирає; швидко багатіють одні – старцюють другі; Великий Князь ворогує із Великою Радою та Верховним Візиром, останні між собою; Східний та Західний сусіди лагідною рукою накидають зашморги на шию Неньці (енергетично-азіатсько-деспотичний та ліберально-американсько-вседозволенський), змагаючись, хто швидше її придушить-приспить; чиновництво місцевих адміністрацій робить підписи-погодження на дозволах відводу земельних ділянок на узбережжі моря дуже багатим громадянам...

Що робити козацтву, яке завжди було становим хребтом нації, її оберегом та надією?

Ми маємо просто чесно робити й бути поводитирем громади: виховувати, передусім у собі, духовність; формувати на позитивних прикладах молодь, гартувати її; допомагати слабим; захищати-підтримувати Лицарів нації; робити лише добро, не чекаючи винагороди; й жити Вірою, Надією, Любов'ю, не тримаючи образи на безтолкову мовчазну масу, плекаючи з неї народ...

З повагою, *«підривник державного ладу в Україні»* козак Тимофєєв Валерій Якович.

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№13 (362)
ВЕРЕСЕНЬ
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

ПОСВЯТА У КОЗАКМ

Відбулася посвята у козаки отамана Шабського куреня Задністрової Січі Чорноморського козацького округу – Чорноморського козацького війська Скубенка Миколи Пилиповича. Пан Микола – «афганець», кавалер Ордену Червоної Зірки, двох медалей «За Звитязгу», багатьох інших медалей.

Посвяту проводили – отаман Задністрової Січі генерал-осавул Українського козацтва В.Я.Пимофєєв; голова Білгород-Дністровської районної Координаційної ради з питань розвитку козацтва, заступник голови районної державної адміністрації, полковник Українського козацтва П.М.Ігумнов; голова Ради старійшин Задністрової Січі полковник Українського козацтва М.К.Маринеску.

Згідно з рішенням Ради отаманів Задністрової Січі, отаман Шабського куреня приступив до формування структури козацької територіальної одиниці.

Отаман Шабського куреня Задністрової Січі Скубенко Микола Пилипович.

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофеев В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

<i>Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я</i>	№14 (363) ВЕРЕСЕНЬ 2008	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
--	--	---

Прочитай та передай товаришу!

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ КОЗАКА ТИМОФЄЄВА ДО БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКОГО МІЖРАЙОННОГО СУДУ

**За правду Господь прибавит,
за кривду – убавит.**

Агафангел

Шановний пане суддя, який буде вести мою справу!

Я – Тимофєєв Валерій Якович - письменник-історик, козак. Зараз працюю над трьохтомником «Історія Південноукраїнського Задністров'я. Великий перехід XX – XXI століть». Два томи вже надруковані й з'являться в бібліотеках на початку 2009 року.

До червня 2008 року події цього періоду цілком вкладалися в одну з тез моєї концепції розвитку Задністров'я: територія, на якій розташовано було останнє козацьке військо на теренах України (Чорноморське козацьке) до переселення його на Кубань у 1869 році й де ще пам'ятають козацьку волю (за даними перепису населення у кінці XIX століття близько 70% місцевих мешканців віднесли себе або до козаків, або до вихідців з козаків), найменш заражена вірусом корупції... й тут шокуючи повідомлення в центральних та обласних ЗМІ про корупційні дії керівництва Білгород-Дністровської районної державної адміністрації (ВЗН ГУМВ України в Одеській області. «Невдалий аванс-хабар». Одеські вісті. №66, 26 червня 2008 року; «Поймать с поличным». Одеські вісті. №74, 19 липня 2008 року; І.Барсукова. «Коли апетити зростають». Урядовий кур'єр. №142, 5 серпня 2008 року та ін.), а на телебаченні (в тому числі й на центральному) ще йдуть відеосюжети на цю тему – **події вщент руйнують мою концепцію.**

Починаю аналізувати, чому це сталося й роблю висновки: одна з причин - хибна кадрова політика райдержадміністрації – яка призводить до того, що з її колективу вимиваються люди, що мають величезний досвід суспільного життя, вже вироблений моральний стрижень і які підтримують на належному рівні моральну атмосферу у колективі та опосередковано в районі, а на зміну їм приходять дівчатка та хлопчики, які ще не мають імунітету супроти зла й вважають, що все, що робить влада – то є добро; точніше, не сприймають владу (своє начальство) критично – вони ще цього не вміють робити. Ось тому ми й маємо те, що маємо.

Із своїми думками я поділився з читачами газети «Советское Приднестровье». Тепер чую схвальні відгуки практично від всіх працівників райдержадміністрації, багатьох мешканців міста та району – в останні роки багато хто з них потрапляв в описані мною ситуації. Але це лише один аспект підґрунтя можливості існування загрози корупційних дій; є ще й інші...

Мені здається, що влада просто відірвалась від народу, який потроху в ній розчаровується. На жаль, кожна наступна владна команда наступає на ті ж самі граблі (відсутність публічності в діях, зрощення бізнесу та владних посад, зневажливе ставлення до простих людей)...

У зв'язку із моєю статтею, в серпні 2008 року Білгород-Дністровська районна державна адміністрація звернулася до Білгород-Дністровської міжрайонної прокуратури із заявою про проведення службового розслідування щодо мене, як посадової особи. В заяві є таке:

«Публікація у місцевих ЗМІ вищевказаної статті є замахом на ідеали демократії, добре організована спроба підризу довіри до державної влади, направлене на дестабілізацію політичної обстановки у даному регіоні, здійснення перешкод у здійсненні повноважень органу державної влади, дестабілізація його роботи та підризу державного ладу в Україні взагалі.

Ніякого обговорення з громадськістю та погодження з районним депутатським корпусом стосовно питань внутрішньої діяльності та втручань в таку діяльність чинним законодавством та Регламентом Білгород-Дністровського районної державної адміністрації не передбачено.

Публікація статті є спробою підірвати авторитет Білгород-Дністровського районної державної адміністрації, принизити честь, гідність та ділову репутацію державного органу, проявом неповаги до Конституції України – Основного Закону України, що дбає про забезпечення прав і свобод людини та й взагалі до усієї системи державної влади в цілому.

Вищевказані дії посадової особи Білгород-Дністровської районної ради Тимофєєва В.Я. підпадають під ознаки злочинів, передбачених ст. 356, 364, 365 Кримінального кодексу України, що кваліфікуються як самоуправство та зловживання службовим становищем, за які передбачено кримінальну відповідальність.

Ця недостовірна та принизлива інформація, яка безумовно носить замовний характер, нанесла непоправної шкоди честі, гідності та діловій репутації як державному органу, так і всьому колективу Білгород-Дністровської районної державної адміністрації».

Таки обвинувачення не висувалися навіть О.Солженіцину та В.Чорноволу в свій час!

Якщо влада так хворобливо реагує на простесеньку статтю в провінційній газеті, на спробу дрібного чиновника підказати про помилки у кадровій політиці, направити у правильне русло діяльність кадрової служби – райдержадміністрація робить помилку; **нормальна держава не судиться за це зі своїм громадянином!**

До речі, я маю досвід кадрової роботи – два скликання сільським головою, деякий час начальником відділу організаційної та кадрової роботи райдержадміністрації, двадцять років директором школи (вчитель-методист, вчитель вищої категорії, у 2002 році був удостоєний звання «Кращий освітянин України» за створення навчально-виховного закладу нового типу – газета «Освіта», Київ, №1, 1-8 січня 2003 року; наша модель учнівського самоврядування визнана однією з кращих на Україні – газета «Освіта», Київ, №52, 6-13 листопада 2002 року - вона передбачає дієву соціалізацію юні в сучасних умовах утвердження державності; є авторське свідоцтво ОІУУ №7 від 17 травня 2003 року про відкриття в педагогіці); чотири дипломи про вищу освіту: три з них - червоні; аспірантура; надрукував 20 книг (зокрема, і з кадрової роботи), вони є в центральних бібліотеках, є в наших бібліотеках.

З 1998 року в селі Адамівка офіційно працює козацька школа, педагогічний колектив якої в наш час – час бездуховності та профанації моральних чеснот – пропагує козацькі лицарські чесноти, Козацький Кодекс Честі, суть якого – у гаслі: «Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!» Виховна система школи відома на Україні. За нашою методикою в країні працюють багато шкіл.

На щастя, в прокуратурі працюють світлі голови; до кримінальної відповідальності за ст.ст. 356, 364 та 365 Кримінального кодексу України мене не залучають...

Але райдержадміністрація робить подання до міськрайонного суду; в поданні - трохи легші звинувачення, але їх більше...

Згідно ст.47-1. Кримінального кодексу України «Ніхто не може бути притягнутий до відповідальності за висловлення оціночних суджень. Оціночними судженнями, за винятком образи чи наклепу, є висловлення, які не містять фактичних даних, зокрема критика, оцінка дій, а також висловлювання, що не можуть бути витлумачені як такі, що містять фактичні дані, з огляду на характер використання мовних засобів, зокрема вживання гіпербол, алегорій, сатири. Оціночні судження не підлягають спростуванню та доведенню їх правдивості».

У мене в статті – лише оціночні судження: критика дій райдержадміністрації, оцінка цих дій в кадровій політиці.

Але щодо фактів – то вони такі.

Плинність кадрів в Білгород-Дністровській районній державній адміністрації складає 25-30% річних! Перевірити це досить легко – взяти список службових телефонів співробітників (або відомість на отримання зарплати) за січень 2006 року, січень 2007 року, січень 2008 року – із 70 заступників голови, начальників управлінь, відділів, секторів, головних спеціалістів вже не працює більше 40 осіб; а є ще спеціалісти провідні, I, II категорій – там плинність вища! Значна кількість посад перейменована. Це нормальне явище?!

Кадровий резерв на посади в райдержадміністрації повинен комплектуватися лише після широкого обговорення із громадськістю та затвердженні на колегіях райдержадміністрації (є положення про Кадрову комісію райдержадміністрації). Так це й було ще в 2006 році (стаття «Подведение итогов» в газеті «Советское Приднестровье» від 5 січня 2006 року). В цій позиції райдержадміністрація сама собі протирічить, посилаючись лише на Регламент; є ще й Закон України «Про місцеві державні адміністрації» (Ст. 2. Основні завдання місцевих державних адміністрацій. Місцеві державні адміністрації в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці забезпечують: 2) законність і правопорядок, **додержання прав і свобод громадян.** Ст.3. Принципи діяльності місцевих державних адміністрацій. Місцеві державні адміністрації діють на засадах: відповідальності перед людиною і державою за свою діяльність; верховенства права; законності; пріоритетності прав людини; гласності; поєднання державних і місцевих інтересів. Ст.25. Повноваження в галузі забезпечення законності, правопорядку, прав і свобод громадян. Місцева державна адміністрація: 8) забезпечує виконання законодавства щодо національних меншин і міграцій, **про свободу думки і слова, свободу світогляду і віросповідання.**).

З метою всебічного та справедливого висвітлення справи вважаю необхідним затребувати до суду такі документи:

1. Від районної державної адміністрації – списки службових телефонів співробітників, штатні розписи, відомості на отримання зарплати (все за січень 2005, січень 2006, січень 2007, січень 2008 років); розпорядження про зміни у штатному розпису райдержадміністрації (скорочення посад, їх перейменування) за період з січня 2005 року по теперішній час (в тому числі, розпорядження райдержадміністрації від кінця березня – початку квітня 2007 року про скорочення-перейменування ряду посад, в тому числі й моєї – начальника відділу організаційної та кадрової роботи райдержадміністрації); протоколи кадрової комісії та колегій райдержадміністрації, де розглядалися питання затвердження кадрового резерву з січня 2005 року по теперішній час.

2. Від Центру зайнятості – копії подань райдержадміністрації про скорочення посад – за період з січня 2005 року по теперішній час.

Свідками у моїй справі закликаю виступити:

Абрамського Валерія Трифоновича - директора Салганської школи, який судився з відділом освіти райдержадміністрації у 2008 році у справі про поновлення на посаді; Брюзгіну Тетяну Олександрівну – колишнього головного архітектора району; Вахмяніна Сергія Васильовича – колишнього начальника відділу з питань надзвичайних ситуацій райдержадміністрації; Гавриленка Валерія Олексійовича - колишнього адміністратора дозвільної системи Білгород-Дністровської райдержадміністрації; Гамара Валерія Івановича – колишнього головного спеціаліста юридичного відділу райдержадміністрації; Гратій Олександра Івановича – колишнього головного спеціаліста-агронома управління агропромислового розвитку райдержадміністрації; Дюльгера Федіра Ілліча – заступника голови Білгород-Дністровської районної ради, колишнього начальника сектору рослинництва управління агропромислового розвитку райдержадміністрації; Ігумнова Павла Михайловича - заступника голови Білгород-Дністровської райдержадміністрації, який судився з цією ж райдержадміністрацією у 2006 році у справі про поновлення на посаді; Качалку Івана Трохимовича – колишнього начальника інспекції ДАБК; Македонського Олександра

Георгійовича - секретаря виконкому Білгород-Дністровської міської ради, колишнього заступника керівника апарату, начальника відділу організаційної і кадрової роботи райдержадміністрації; Михайловського Олександра Олександровича – начальника відділу управління праці та соціальної політики райдержадміністрації; Оверченко Ольгу Олександрівну – колишнього головного спеціаліста відділу у справах молоді та спорту райдержадміністрації; Принц Олену Миколаївну – колишнього головного спеціалісту відділу освіти райдержадміністрації; Тома Віктора Яковлевича - заступника начальника управління агропромислового розвитку Білгород-Дністровської райдержадміністрації, який судився з цією ж райдержадміністрацією у 2008 році у справі про поновлення на посаді; Шемелюка Миколу Євгеновича – колишнього головного спеціаліста відділу організаційної і кадрової роботи райдержадміністрації...

Заявляю: районна державна адміністрація намагається під приводом боротьби із наклепом, неправдивою інформацією виробити прецедент, який дозволить їй надалі уникати будь-якої публічної критики. А влада повинна бути відкритою та публічною й зобов'язана захищати права і свободи громадян, в тому числі й на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань (ст.ст. 3,15,34 Конституції України).

На жаль, теперішні часи в Україні можна порівняти лише із середньовіччям - феодальна роздрібненість Великого Князівства: князі та князьки шматують князівство, ділять землі, майно, грабують народ, який мовчить, співає й танцює, виїжджає на заробітки за кордон або спивається й вмирає; швидко багатіють одні – старцюють другі; Великий Князь ворогує із Великою Радою та Верховним Візиром, останні між собою; з метою відволікання народу від вирішення нагальних потреб, маскування дійсних своїх намірів – розтягують країну на Схід та Захід, підготовуючи Центр, щоб той мовчав...

Що робити козацтву, яке завжди було становим хребтом нації, її оберегом та надією?

Ми маємо просто чесно робити й бути поводителем громади: виховувати, передусім у собі, духовність; формувати на позитивних прикладах молодь, гартувати її; допомагати слабим; захищати-підтримувати Лицарів нації; робити лише добро, не чекаючи винагороди; й жити Вірою, Надією, Любов'ю, не тримаючи образи на безтолкову мовчазну масу, плекаючи з неї народ. Тому я й виступив із статтею в газеті «Советское Приднестровье» №78 від 17 липня 2008 року...

Із всього кошмару обвинувачень на мою адресу (та козацтва!) я роблю такий висновок віршем української поетеси Ліни Костенко:

*Слова уже не вірують словам
І мружаться од правди,
Як од сонця...
Просніться, люди!
Це погані сни.
Нове століття в шибку заглядає,
Той самий гад, ті ж самі казани,
Лиш інший диявол дрова підкидає...*

Й останнє:

Ми всі пишемо нашу сучасну історію; я лише занотовую її! І все, що відбувається – вже є в книгах! Зі всіма прізвищами і подіями! Сотнями екземплярів в бібліотеках! Як зреагують на правду наші сусіди, близькі та знайомі, діти, онуки, правнуки?

З повагою, «підричник державного ладу в Україні взагалі» козак Тимофєєв Валерій Якович.

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган козаців Задністров'я	№ 15 (364) ВЕРЕСЕНЬ 2008	Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!
--	--------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

КОНЦЕПЦІЯ РОЗВИТКУ КОЗАЦТВА ЗАДНІСТРОВОЇ СІЧІ Декларація щодо етапів розвитку Задністрової Січі й основні концептуально-методичні документи періодів. Філософія концептуальних засад.

Громадська організація за період свого функціонування проходить череду етапів: від початку створення до природного припинення існування або відродження на якісно новій основі; тривалість цього циклу, як правило, 12 років.

Шаку ж череду етапів проходять громадські організації козацького спрямування; вони функціонують за універсальними законами розвитку соціальних систем, а саме:

1. Організація із часом знижує здатність сприймати все те, що виходить за формалізовані рамки; формалізація перетворює її на закриту систему.

2. Закрита система не може інтегрувати нову інформацію, стає застиглою й втрачає здатність до адаптації.

3. Роль керівників полягає у підтримці стану відкритості, орієнтації на інноваційний розвиток, адаптації організації до навколишнього світу.

4. Управління організацією як відкритою системою має ризики (корисно для організації, але несе загрозу для керівників).

5. Ефективність роботи організації значною мірою залежить від осіб, які спрямовують діяльність колективу, їх впливу на оточуючих. Загальні риси цього процесу (формоутворюючі фактори): наявність ентузіастів (Божий ресурс); залежність результатів роботи від особистостей якостей ентузіастів (психомистецький ресурс); залежність результатів роботи від посад, які займають ентузіасти (адміністративний ресурс).

Провідний напрямок роботи громадських організацій козацького спрямування – формування національно свідомого громадянина України, справжнього патріота та захисника рідної землі, духовно багатой особистості, морально зрілої людини.

І. ПОПЕРЕДНІЙ.

2003-2006.

На цьому етапі йде процес зародження ідеї, в даному випадку – ідеї створення Задністрової Січі: 2003 – Адамівський курінь¹; 2004 - Вісім козаців-«самураїв»; 2005 - Дністровська Січ; 2006 - Дністровський Окружний Кіш (Мала Січ)².

Сутність ідеї:

...Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка зі зброєю в руках захищала своє право на свободу...

¹ Пимофеев В.Я. Адамівський курінь. Білгород-Дністровський. Видавництво «Отаман». 2008. 338 стор. Фотоілюстрації, схеми, таблиці, бібліографія.

² Пимофеев В.Я. Задністрова Січ. 1 частина. Білгород-Дністровський. Видавництво «Отаман». 2008. 302 стор. Фотоілюстрації, схеми, таблиці, бібліографія.

Формування громадянського суспільства – це специфічна галузь суспільного життя, необхідна умова відтворення суспільного виробництва і успішної економічної діяльності, формування національних кадрів для економіки, державного і політичного устрою, для усіх сфер розвитку суспільства. На підвалинах громадянського суспільства формується і всебічно розвивається особистість, її основні якості.

Новий етап, в який вступила Україна, потребує пріоритетної уваги до цього аспекту діяльності. Саме він покликаний прокласти дорогу новій соціальній, економічній, правовій та політичній культурі, робити українське суспільство динамічним і відкритим.

Сучасний напрямок розвитку громадянського суспільства – відхід від орієнтації на уніфіковану, стандартну людину, позбуття надмірної ідеологізації та нав'язування молодому поколінню віджилих штампів і стереотипів, набуття необхідної для сучасного суспільства відкритості. Рівень розвитку громадянського суспільства – мірило рівня кваліфікації і культури будь-якого суспільства, важливий показник прогресивності його розвитку. Необхідність в наших умовах системи козацького формування громадянського суспільства ми, козаки, розуміємо й тому звернули увагу на виховний потенціал Кодексу людського буття Українського козацтва (Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської звитязи, Кодекс лицарської духовності, Заповіді милосердя), який забезпечує формування та виховання такого духовного стану громадян України – козаків, яке в народі збереглося як розуміння козацького духу, того особливого соціального положення українського козацтва в суспільстві, яке слугувало опорою народу і державі протягом віків; ми вирішили за основу формування громадянського суспільства на Задністрів'ї обрати козацьку ідею.

В кінці ХУІ століття козацтво зміцнюється і виділяється в окремий суспільний стан зі своєю особливою організацією з специфічними порядками й характером життя, з своїм центром. Тоді ж на території південно-східної України, яку захищала від татаро-турецьких загарбників місцева людина – козацтво, польські й українські магнати і шляхтичі почали закріпачувати населення, захоплюючи землі, на яких воно сиділо. Для селянства, щоб не потрапити в панське ярмо, залишався один вихід: покозачитися, визнати владу козацьких старшин і разом з усім козацтвом, яке на той час уже створило свій центр – Запорізьку Січ, - вступити в боротьбу з панами за свої землі і право бути вільним хліборобом.

Оскільки козацтво створило свою військову організацію і свій центр, набуло великого досвіду боротьби проти ординців, мало своїх досвідчених ватажків, то, зрозуміло, воно й очолило селянську боротьбу проти польсько-шляхетського гноблення. У тодішніх умовах Запорізька Січ була козацькою республікою, своєрідним прообразом Української козацької держави, яка створилася в ході визвольної війни в середині ХУІІ століття під керівництвом Богдана Хмельницького.

Після ліквідації польсько-шляхетського режиму протягом 1648 р., встановлюється новий державний апарат, в Україні складається нова військово-адміністративна і політична система, формується українська національна держава, в якій адміністративний устрій складався на зразок Запорізької Січі...

Населення Дунай-Дністровського міжріччя (Буджаку) має давні козацькі традиції.

Перша значна хвиля переселенців-козаків опинилася в Буджаку після 1710 року – це були мазепинці. До сьогодні їх нащадки мешкають у Старій Царичанці. До речі, лише у цьому козацькому селі на фронтонах дахів – дерев'яні чотиригранні прикраси у формі пернача – символи отамано-полковничої влади (у цьому будинку мешкає козак!).

Після руйнації Запорозької Січі (1775 рік) козацька маса розійшлася по величезних земельних просторах, зокрема й по півдню України, забравши з собою ті вільні думки, проти яких Катериною II було влаштовано погром. Знищення основної організації українського козацтва, Наддніпрянської Січі, не завадило виникненню нових формувань такого типу.

Козаки розселилися в перші роки після виходу з Запоріжжя в Очаківській окрузі, на Березані, по Шилігулу, біля Хаджибею і Балти, у пониззі Дністра від Акермана до Бендер, в Буджаку, в дунайських гирлах – у Вилковому, Кілії, біля Шули й Галаца.

Приймаючи до себе козаків, Туреччина послаблювала позиції Росії на півдні. Козакам надавалася земля для заснування Січі в пониззі Дністра – в Кучурганах, Акерманському повіті, озброєння і коні. Але козацтво виявилось об'єктом політичної гри між Росією і Туреччиною (царський уряд Росії вимагав повернення козаків), тому було вирішено переселяти козаків за Дунай.

За час русько-турецької війни 1787-1791 рр. задунайські запорожці створили свою військову організацію і закріпилися на певний час в гирлі Дунаю та розмістили свій Кіш в Дунавцях – в Катирлезі (Очаківська округа відійшла до Росії), а також в місцях нижче Старої Кілії на острові.

Протяжність південних кордонів Російської імперії була відома не тільки козацтву на Україні. Запорозькі козаки, що розходилися по великих південних просторах, зустрічались тут з представниками некрасівських і донських козаків.

Поступове переселення їх на Буджак почалося ще з 1709 року (після поразки повстання донських козаків під проводом К.Булавина), а далі один з повсталих отаманів – Г.Некраса привів своїх козаків із сім'ями з Кубані. Переселення мало два потоки: один йшов в Анатолію, другий – в Дунайську дельту. З'явилися некрасівці і в пониззі Дністра. Пікали за Дунай і донські козаки. Частина їх лишилася в Буджаку після російсько-турецької війни 1768-1774 рр. Сучасні поселення некрасівців – Вилкове (стара назва - Липованське), Приморське (стара назва Жебріяни) Кілійського району Одеської області, Кислиця, Муравльовка, Стара та Нова Некрасівки Ізмайльського району Одеської області, Шучков (район міста Ізмаїл; у ХІХ ст. – один з головних центрів старообрядництва в Європі).

В середині серпня 1787 року розпочалася друга за царювання Катерини II війна з Туреччиною. Османська імперія прагнула повернути Крим, приєднаний до Росії у 1783 р. Російська імперія, з свого боку, мала на меті утвердитися в Північному Причорномор'ї і розширити свої володіння в цьому районі і на Південному Кавказі.

З початком війни російське командування відчуло гостру потребу у збільшенні свого військового контингенту, особливо за рахунок бійців, що добре знали театр воєнних дій і противника та бойові якості яких були загальновідомі. Тому уряд змушений був звернутися до колишніх запорожців, які лишилися в Україні. Восени на базі утвореного у 1783 р. полку запорозьких козаків (один з заходів російського уряду, спрямованих на повернення задунайських козаків до Росії) почалося формування козацького війська. Указом від 22 січня 1788 р. воно одержало назву Війська вірних козаків, у протизвагу „невірним” задунайським запорожцям. Очолили його колишні запорозькі старшини. Кошовим було призначено Сидора Білого, суддею Антона Головатого, кіннотою командував Захар Чепіга.

Незабаром за героїзм і мужність, виявлені у боях в Причорномор'ї, в тому ж 1788 р. воно було перейменовано в Чорноморське козацьке військо.

Ще в ході війни, в 1790 р., Кіш Чорноморського козацького війська розділив територію між Бугом і Дністром, яку заселяли козаки, на три полкових паланки (окружні управління) – Подністрянську, Березанську, Кінбурзьку (тепер Одеська, Миколаївська та Херсонська

області). Вони очолювалися призначеними Кошем старшинами і паланковими полковниками. Кожна паланка включала в себе декілька козацьких поселень.

На території, яку займала Подністрянська паланка, виникли поселення чорноморців по Дністру: Біляєвка, Калаглія, Кучургани, Глинна, Чобручи, Незавертай, Головківка, Аджудер, Яська та багато інших. За далеко не повними даними, на 1792 р. у Подністрянській паланці існувало 30 селищ, в яких проживало близько 1500 козацьких родин. Крім того, виникло багато хуторів і поселень при риболовецьких заводах, по річках та лиманах.

Центром Чорноморського козацького краю і Подністрянської паланки стала Слободзея, де проживало 130 козацьких родин. Тут знаходилася військова резиденція.

На початку ХІХ ст. відносини між Росією та Туреччиною настільки загострилися, що привели до війни 1806-1812 рр. В листопаді-грудні 1806 р. російські війська оволоділи Бессарабію, за виключенням Ізмаїла. Вихід в цей район поставив перед російським командуванням питання про взаємовідносини з біглим сюди українським і російським населенням і задунайськими запорожцями. Зокрема, у фортеці Браїлів, що була оточена російськими військами, знаходилося до трьох тисяч дунайців. Генерал-лейтенант О.Ф.Ланжерон, який командував корпусом на Дунаї, писав в січні 1807 р., що задунайські козаки можуть „наносити шкоду більш, ніж турки і татари”. Тому російське командування вжило низку заходів, щоб залучити задунайських запорожців на свій бік, обіцяючи їм всі пільги, якими користуються чорноморці на Кубані. Все це мало певний ефект. Збігле населення було зацікавлене в легалізації свого положення, а задунайські запорожці опинилися в районі дій російської армії.

Враховуючи успіхи у формуванні волонтерського полку з задунайських запорожців і збіглого українського населення, було вирішено створити на Дунаї козацьке військо, давши йому найменування Усть-Дунайського.

20 лютого 1807 р. Усть-Дунайське Буджацьке козацьке військо було офіційно затверджено указом Олександра І.

Уряд, зацікавлений у швидкому заселенні ново приєднаної Бессарабії, дозволив усть-дунайцям селитися в Придунайських степах на правах колоністів. На протязі 1815-1817 рр. в Бессарабію з-за Дунаю вийшло кілька груп козаків, які разом з усть-дунайцями оселилися в Ізмаїльському повіті, заснувавши в 1818 р. с. Дракуля (тепер с. Трудове Кілійського району Одеської області). Незабаром тут нараховувалося вже 45 козацьких родин. В 1820 р. друга група усть-дунайських козаків і задунайських запорожців, незважаючи на опір земської поліції, в кількості 38 родин оселилася в Акерманському повіті, заснувавши с. Акмангіт (тепер с. Білолісся Патарбунарського району Одеської області). Частина задунайців у 1823 р. переселили в Ізмаїльську колоністську округу, де засновано с. Новопокровське (тепер с. Покровка Ізмаїльського району Одеської області).

У зв'язку із збільшенням населення в Акмангіті частина задунайських запорожців і усть-дунайських козаків перейшла на нове місце в Акерманському повіті, де в 1827 р. заснувала с. Старокозаче (тепер в Білгород-Дністровському районі Одеської області).

Створення на Дунаї Нової січі, як про це пішли чутки на Україні, викликало серед селянства надії на відродження козацтва. Це призвело до значних втеч населення до Дунайської Січі, що прискорило ліквідацію війська.

Після ліквідації Усть-Дунайського козацького війська переважна більшість козаків лишилась в Бессарабії. Усть-дунайці та задунайські запорожці, які переселялися до них, на протязі 20-х рр. неодноразово зверталися до державних установ з домаганням створення в краї козацького війська, з центром в с. Акмангіт.

Російсько-турецька війна, яка розпочалася в 1828 р., пожвавила клопотання козаків. Ці прагнення співпали з намаганням командування збільшити військовий контингент Дунайської армії. В червні 1828 р. уряд дозволив сформувати в Акерманському повіті Бессарабії козацьке військо, яке одержало назву Дунайського (з 1856 р. Новоросійське; проіснувало до 1869 р.), з усть-дунайців, задунайських запорожців, що оселилися в Бессарабії до 1828 р.

До війська були зараховані села Акерманського повіту Ақмангіт (Білолісся), Старокозаче і Волонтирівка (тепер у районі Штефан Воде Молдови).

В 1836 р. до війська були приєднані села Михайлівка, Костянтинівка, Новотроїцьке, Миколаївка, засновані відставними солдатами, та село Петрівка, в якому мешкали селяни-переселенці з Курської губернії (тепер в Білгород-Дністровському, Кілійському, Саратському районах Одеської області). Через три роки були приєднані заселені циганами села Фараонівка та Каїри (останнє – с. Крива Балка; обидва в Саратському районі Одеської області).

За Паризьким миром 1856 р. частина козацької території з станицями Миколаївка та Новотроїцька відійшла до Молдавського князівства. Замість цих земель війську було дозволено придбати у поміщика К.Зіро селище Байрамча, незабаром перейменоване в Миколаївку-Новоросійську.

Центр управління війська розміщувався в станиці Волонтирівка. Однак в зв'язку з тим, що в цій станиці не було необхідних помешкань, військове правління до 1856 р. знаходилось в Акермані (нащадки козаків живуть в місті й дотепер). Після придбання військом Миколаївки-Новоросійської воно переїхало в цю станицю. В середині 60-х рр. там знаходились майже всі головні військові установи: шпиталь, головний військовий храм св. Миколи Чудотворця, поштова станція та училище.

Дунайське військо мало нести прикордонну службу на Дунаї, Пруті та по Чорноморському узбережжю до Дніпра, внутрішню службу в Бессарабській та Херсонській губерніях, утримувати гарнізони в Ізмаїлі та Акермані. Притягувалися вони для виконання й інших завдань.

В 1856 р., 11 липня, в зв'язку з відторгненням від Росії за Паризьким миром дунайської частини Бессарабії, військо було перейменовано в Новоросійське. З цього часу воно несло кордонну службу на лінії Болград-Шатарбунари і далі по Чорноморському узбережжю. Козацькі гарнізони з'явилися в Руській Іванівці, Удобному, Козацькому, Шурлаках, Папушойях (Переможному) Білгород-Дністровського району Одеської області.

У грудні 1868 р. в зв'язку з загальною реформою козацьких військ Новоросійське козацьке військо оголошувалося ліквідованим. Це було останнє козацьке військо на терені сучасної України.

Мужність і хоробрість, патріотизм, любов до волі й батьківщини, демократизм, взаємодопомогу, високі моральні цінності лишило козацтво в спадщину українському народу. Не випадково в огляді Одеської військової округи за 1871 р. підкреслювалося, що в українцях „й до цього часу добре зберігається пам'ять про вільне козацтво”, а задунайський запорожець Ананій Коломієць, закінчуючи розповідати Федору Вовку про Задунайську Січ, висловив невмирущі, сповнені глибокої віри в козацтво і його спадкоємців, слова: „А за нас... то наше не пропаде... Досі не пропало, то вже й не пропаде!.. Нашого насіння ніхто не скоренить!”

В кінці ХІХ століття, при проведенні перепису населення Російської імперії, близько 70% мешканців Акерманського повіту вважали себе козаками, або вихідцями з козаків...

В умовах незалежної України 1918 року знову, в новій якості, відродилося козацтво. Воно відіграло важливу роль в політичному і культурному житті, разом з усім народом

будувало Українську суверенну державу, головною військовою силою якої стало селянське ополчення “вільних козаків”, січових стрільців, українських козацьких дивізій сірожупанників, синьожупанників...

В ті роки на Одещині козацькими були загони селянської армії батьки Махно, Чорноморське повстанське козацьке військо (загони отаманів С.Заболотного, Дерев'яги, Я.Кошового, Солтиса, Боровського, Кіришула, Карого, Коваленки, Стратіївського, Солоненка, І.Деркача, Бондаренка, Шевченка), Одеського українського військового Коша (отаман - І.Луценко), Гайдамацькі куріні (отаман - О.Сахно-Устимович), Союзу української молоді (Одеська Січ). Героїчне Патарбунарське повстання (1924) теж було козацьким...

З 1984 року триває етап загальноукраїнського відродження козацько-лицарських традицій. Козацтво стало одною з сил, що виборювала волю України. Першим Гетьманом Українського козацтва був В.Чорновіл, другим В.Мулява, третім І.Білас, зараз І.Варданець (Захід), М.Пантелюк (Схід); Почесним Гетьманом Українського козацтва обрали Другого Президент України А.Кучма; Гетьманом України є Третій Президент України В.Ющенко.

З початку 90-х років ХХ століття групою ентузіастів з козацьких родів були започатковані в місті Білгород-Дністровському та Білгород-Дністровському районі:

козацькі організації – Адамівський курінь (отамани – полковник УК В.Тимофєєв, полковник УК М.Маринеску, осавул УК А.Кульчицький), Задністрове земляцтво Всесвітньої спілки козаків (отаман - козацький полковник М.Слепухін), Буджацьке Січове козацьке військо (отамани – І.Деордиця, князь В.Аргутинський-Долгорукий, генерал-хорунжий УК М.Склярєнко), Білгород-Дністровська паланка УК (отаман – полковник УК А.Городецький), Білгород-Дністровський Кіш УК (отамани – полковник УК В.Гавриленко, полковник УК О.Мица), Окружний полк ім. П.Орлика УК (отаман – полковник УК М.Врублевський), Окремий курінь ім. С.Білого УК (отаман – полковник УК П.Городниченко), курінь Війська Запорозького (отаман – полковник ЗСУ М.Возний), районове товариство ЧКЗ (отаман – полковник УК В.Білоус), жіноча громада УК (керівник А.Горлачова), Задністрова Січ УК (отаман – генерал-осавул УК В.Тимофєєв);

козацькі художні колективи – духовий оркестр (керівник сотник УК С.Радченко), хор української народної пісні «Мрія» (керівник – полковник УК І.Зорило), ансамбль української народної музики «Веселка» (керівник - полковник УК М.Нікіруй), ансамбль української народної музики «Троно» та гурт «Русичи» (керівник – осавул УК Б.Нікіруй), народна хорова капела – пошуково-дослідницький фольклористичний гурт «Алқалія» Будинку культури с. Старокозаче (керівник – В.Вареник);

навчальні заклади, що працювали та працюють в напрямку козацького виховання – Білгород-Дністровське училище Південноукраїнського державного педагогічного університету (викладачі – В.Юрченко, В.Лобанова, О.Виштак, І.Головань), Старокозацька школа (військовий керівник І.Лісіцин, вчитель Ю.Щербина), Молозька школа (військовий керівник І.Лісіцин), Випаснянська №1 школа (військовий керівник В.Гавриленко), Вигінська школа (директор В.Біленко, учитель фізичної культури А.Берлізов, директор О.Вдовиченко, учитель фізичної культури М.Поліщук), Долинівська школа (директор П.Пома, завуч М.Долгошеєнко, педагог-організатор П.Молчанова), Пурлацька школа (директор П.Подорова, вчитель В.Чумаченко), Адамівська школа (директор В.Тимофєєв, директор В.Вронська, завуч П.Лавриненко, педагог-організатор В.Триценко, вчителі К.Траждан, Н.Галицька, Р.Буравицька, І.Корженко), Салганська школа (директор, завуч Мельникова),

Петрівська школа (директор Л.Васелінга), Шабська №2 школа (директор Л.Чабан)...^{3,4,5,6,7,8,9,10,11,12}

Проживаючи у громадах, які мають давні козацькі традиції, ентузіасти не могли ці традиції не залучити до процесу формування громадянського суспільства...

Після обговорення ідеї створення Задністрової Січі з'явилися як союзники (генерал-осавул УК В.Пимовцев, полковник УК М.Маринеску, полковник УК О.Царенков, полковник УК В.Єремєєв, полковник УК І.Зорило, полковник УК М.Дейна, полковник УК В.Смаковський, полковник УК В.Лукашевський) так і опоненти (генерал-хорунжий УК М.Склярєнко, полковник УК О.Мица, полковник УК І.Оленєв, полковник УК С.Горлачов, полковник УК М.Вітряк); в громадах організаційно оформляються ентузіасти або ініціативні групи (Білгород-Дністровський отаманський курінь – полковник УК В.Смаковський, полковник УК В.Лукашевський, Бритівський курінь – полковник УК В.Єремєєв, Адамівський курінь – осавул УК А.Кульчицький, Старокозацький курінь – осавул УК Ю.Щербина, Шабський курінь – осавул УК М.Скибєнко та ін.), які беруться за її практичну реалізацію.

Фізик цього етапу: ідея могла не матеріалізуватися у щось реальне.

Роль керівників (ентузіастів, ініціативних груп) на етапі: переконати всіх (і себе!) в реалістичності ідеї, знайти ефективну мотивацію для її реалізації.

II. ПІДГОТОВЧІЙ. 2007-2008.

1. Концепція розвитку козацтва Задністрової Січі.
2. Модель трансформації Задністрової Січі в структуру громадянського суспільства на Задністров'ї.

³ Пимовцев В.Я. Козацький вісник. Збірка козацьких газет за 1990-1998 роки. Білгород-Дністровський. Видавництво СЛ «Петрекс». 1998. 100 стор. Фотоілюстрації.

⁴ Пимовцев В.Я. Адамівська Січ. Збірка козацьких газет за 1998-2001 роки. Частина 1-5. Білгород-Дністровський. Видавництво СЛ «Петрекс». 2001-2003. 1870 стор. Фотоілюстрації.

⁵ Пимовцев В.Я. Річ про Адамівську Січ. Збірка козацьких газет за 2001-2003 роки. Частина 1-3. Білгород-Дністровський. Видавництво СЛ «Петрекс». 2001-2003. 1270 стор. Фотоілюстрації.

⁶ Пимовцев В.Я. Річ про Буджацьку Січ. Збірка козацьких газет за 2004-2006 роки. Білгород-Дністровський. Видавництво СЛД СЛ. 2006. 526 стор. Фотоілюстрації.

⁷ Пимовцев В.Я. Річ про Січ. Збірка козацьких газет за 2007 рік. Білгород-Дністровський. Видавництво «Отаман». 2008. 150 стор. Фотоілюстрації.

⁸ Пимовцева С.В. Сучасне українське козацтво на півдні Одещини. Білгород-Дністровський. Видавництво СЛД СЛ. 2005. 100 стор. Фотоілюстрації, біографії, бібліографія.

⁹ Пимовцева С.В. Сучасне козацтво Білгород-Дністровщини. Білгород-Дністровський. Видавництво СЛД СЛ. 2006. 174 стор. Фотоілюстрації, біографії, бібліографія.

¹⁰ Пимовцев В.Я. Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я. Частина 1-5. Білгород-Дністровський. Видавництва СЛД СЛ, «Отаман». 2006-2008. Більше 1,5 тис стор. Фотоілюстрації, біографії, спомини самовидців, архіви, бібліографія.

¹¹ Ушанова С.В. Сучасне лицарство Задністров'я. Білгород-Дністровський. Видавництво СЛД СЛ. 2007. 261 стор. Фотоілюстрації, біографії, бібліографія.

¹² Пимовцева С.В., Пимовцев В.Я. Архіви козащини Задністров'я. Частина 1-20. Білгород-Дністровський. Видавництво СЛ «Петрекс». 2003-2010. Більше 15 тис. стор. Фотоілюстрації, документи, спогади самовидців.

3. Програма трансформації Задністрової Січі в структуру громадянського суспільства на Задністров'ї.

4. Районна програма розвитку козацтва на Задністров'ї.

5. Тренінги, програми групового та індивідуального навчання і консультування командного складу Задністрової Січі з проблем теорії та практики козацького руху.

На етапі народження громадської організації козацького спрямування (Задністрової Січі) для нас актуальним є висновок Бєрта Хануса: «Немає більш потужного рушія організації до досконалості й довготривалого успіху, ніж приваблива, надихаюча перспектива на майбутнє».

Це - романтичний період у житті нашої організації; стан ейфорії - стан апатії охоплює нас у процесі переходу від мрії до дії...

Ризики цього етапу: головний ризик - неготовність частини ідейних соратників до тривалої, буденної, копійної роботи. Новостворену козацьку організацію може чекати крах, якщо ми - лідери не зможемо навчитися плавати і впливати упродовж перших 100 днів роботи. Згодом для нас стане головним завданням не втонути в морі дріб'язкових проблем, які будуть головною перешкодою системному рухові на шляху до побудови принципово нової козацької організації, не розчинитись у тій частині локального соціуму, який Ліна Костенко в одному зі своїх віршів назвала «міщанським кодром».

Роль керівників на етапі: віднайти людей, які не могли реалізувати себе раніше і які розглядають прихід нової ідеї як шанс. Не «переборщити» з обіцянками швидкого успіху, успішної кар'єри, можливості творчої самореалізації тощо. Згодом доведеться переконатися, що значна частина цих обіцянок, на жаль, виявиться нереалістичною. Та на даному етапі головне - пообіцяти, згодом роздані «аванси» будуть для нас стимулом; ми (керівники) будемо змушені докласти титанічних зусиль з тим, щоб хоча б частково зробити обіцяне («Ми це обіцяли!», «Люди в нас повірили!»).

III. КОНЦЕПТУАЛЬНО-ПРОЕКТНО-ДІЯТНОСТІЧНИЙ.

2009-2010.

1. Комплексна діагностика розвитку громадянського суспільства щодо відношення до козацької ідеї взагалі та зокрема до козацького руху на Задністров'ї.

2. Положення про Задністрову Січ.

3. Статут Задністрової Січі.

4. Навчальні плани Академії вищого командного складу, Інституту середнього та молодшого командного складу, шкїл козацтва та козацько-лицарського виховання молоді Задністрової Січі.

5. Орієнтовний перелік курсів (студій) Академії вищого командного складу, Інституту середнього та молодшого командного складу, шкїл козацтва та козацько-лицарського виховання молоді Задністрової Січі.

6. Навчальні програми за напрямками курсів (студій) Академії вищого командного складу, Інституту середнього та молодшого командного складу, шкїл козацтва та козацько-лицарського виховання молоді Задністрової Січі.

7. Положення про Академію вищого командного складу, Інститут середнього та середнього командного складу, шкіль козацтва та козацько-лицарського виховання молоді Задністрової Січі.

8. Основні Положення про структурні одиниці Задністрової Січі (курінь, загін, Козацька республіка, Січ). Конституція Січі.

9. Статуту структурних одиниць Задністрової Січі (курінь, загін, Козацька республіка, Січ).

10. Структура та посадові обов'язки керівного складу структурних одиниць Задністрової Січі.

11. Модель козака Задністрової Січі. Програма розвитку козака Задністрової Січі.

Той організаційний хаос, який ще якось виправдовується упродовж першого року існування Задністрової Січі, стає неприпустимою «розкішню». Завершується створення команди керівників, утверджується клімат довіри до лідерів, віра в те, що ще не реалізована ідея неодмінно матеріалізується у щось реальне... Закінчується етап невизначеності, починається етап конкретики, тож замість запитання «Про що ми мріємо?» на перший план виходить запитання «Що ми встигли зробити і що будемо робити далі?».

Успішно пройти цей етап можливо за допомогою сильної централізації влади і навіть елементів авторитаризму.

Ризики цього етапу: це надзвичайно загрозований період, під кінець якого організація може потрапити в «інноваційну яму» (так називають різке погіршення результатів роботи).

Організація все ще повинна працювати «в ручному режимі», але вже запускаються механізми самоорганізації. На цьому етапі «гра у демократію» буде вкрай небезпечною, будуть потрібні сильні вольові рішення з тим, щоб «романтики» змогли стати «творцями».

Та чи не головним ризиком буде загроза розчарування, втрати ентузіазму першопроходців та послаблення віри в успіх «нашої безнадійної справи».

Роль керівників на цьому етапі: концентруючи владу в своїх руках, намагатися досягти перелому в роботі з тим, щоб від організаційного хаосу першого етапу становлення організації перейти до системного управління процесом її розвитку.

На цьому етапі діяти за принципом: організація – це ми. Ніхто, крім нас, не має чіткого бачення перспективи і ніхто не може зробити значної частини поточної роботи («Усе доводиться робити самім!»). Тож це – етап каторжної роботи керівників, яка часто не знаходить ні належної оцінки «зверху», ні елементарної вдячності «знизу».

IV. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРОГНОЗУЮЧИЙ. 2011-2012.

1. Системна диференціація та індивідуалізація роботи із козаками та населенням Задністров'я. Посібник «Форми, методи, прийоми козацької діяльності».

2. Інноваційна організація процесу діяльності Задністрової Січі (розклади занять, граф-схеми, модулі, сценарії).

3. Система методик, за якими визначається та формується моральний потенціал особистості козака.

4. Модель самоврядування Задністрової Січі.
5. Програма дистанційної підготовки командного складу Задністрової Січі (із залученням потенціалу Козацького інституту ім. Св. Святослава МАУП).
6. Положення про таборування.
7. Функціональні обов'язки командного складу Задністрової Січі.

Це “зоряний час” За дністрової Січі, який настає після закріплення перших успіхів і подолання “інноваційної ями”. З'являється окриленість успіхом, яка надихає колектив якомога краще робити все, що треба, й навіть більше, ніж треба.

На цьому етапі для амбітно зростаючої організації неможливого не буде.

Необхідно досягнути розумний баланс між консерватизмом і динамізмом, встановити хитку рівновагу між консерваторами й новаторами.

Фізика цього етапу: якщо на четвертому році організація не досягне видимих успіхів, усі наші “реформи” будуть приречені на провал. Але процес зростання досягнень буде йти з геометричною прогресією, й головним стане не піддатись “запамороченню від успіхів”, спокуси “почивати на лаврах”, не допустити абсолютизації минулого успіху.

Роль керівників на даному етапі: бути поміркованим арбітром у процесі вирішення постійного конфлікту інтересів між новаторами, які перемагають, і консерваторами, які йдуть в “останній і рішучий бій”.

V. РОЗВИВАЛЬНО-ФОРМУВАЛЬНИЙ. 2013-2016.

1. Козацька система життєдіяльності територіальних громад Задністров'я як послідовність технологій і методик. Посібник «Види й форми діяльності козацтва Задністров'я».
2. Моніторинг розвитку козацького руху на Задністров'ї.
3. Мережа студій національно-культурного центру козацтва «Берегиня».
4. Повноцінний розвиток потенціалу козацтва через діяльність у ментально спроектованому, насиченому соціально-культурному просторі територіальних громад Задністров'я.
5. Наукова і практична експертиза вдосконалених навчальних курсів для всіх категорій посадових осіб козацького руху на Задністров'ї.
6. Розробка та експериментальне вдосконалення творчим колективом розвивальних міні-підручників для козаків Задністров'я.
7. Підготовка та апробація пробних програм самореалізації особистості козака на основі навчальних курсів.
8. Кадрове, матеріально-технічне, організаційно-технологічне і психолого-дидактичне забезпечення фундаментальної Програми трансформації Задністрової Січі в структуру громадянського суспільства на Задністров'ї.
9. Систематичне відстеження ефективності технологій трансформації.
10. Мобілізація соціально-культурних та психологічних чинників оптимізації взаємозбагачення учасників процесу трансформації.

На цьому етапі триває системне зростання академічних досягнень, завершується формування позитивного іміджу та індивідуального стилю роботи організації.

Організація вже може працювати в "режимі автопілота". На цьому етапі починає зароджуватися бюрократизація в управлінні, яка виявляється, наприклад, у тому, що керівники використовують напрацьовану за попередній період річну циклограму наказів-розпоряджень-рішень (там лише механічно змінюються дати та, у разі потреби, прізвища). Це надзвичайно подобається різноманітним перевіряльникам та послідовникам ("Усе є!"), але перетворює на рутину процес життєдіяльності організації ("Усе, як завжди!").

Зрілість є етапом аристократизму. Організація стає дуже солідною і респектабельною, пишається своїми традиціями, дбає про привабливий імідж як в очах місцевої громади, так і в очах професійного співтовариства. Роль новаторів зменшується, повністю домінують "патріархи" та "хороші виконавці". На етапі зрілості остаточно завершується традиціоналізація змін, які тепер стають щоденною рутинною роботою.

Як правило, на цьому етапі зникають серйозні конфлікти. Спокійна атмосфера і теплий клімат стають найвищою організаційною цінністю. Так як організація дбає про свою респектабельність, посилюються вимоги до зовнішнього вигляду та до культури мови її членів.

Виникають районні об'єднання організацій, які працюють в козацькому напрямку (Асоціація козацьких організацій, «Молода Січ», клуби козацького гартування, недільні та сезонні табори вишколу та ін.).

Ризики цього етапу: загострення протистояння новаторів і консерваторів, яке може призвести до поляризації цих груп, їх взаємоізоляції, припинення нормального інформаційного обміну тощо.

Нова роль керівництва як носія представницької функції не завжди зустрічає адекватну реакцію з боку окремих козаків чи представників територіальних громад.

У деяких найменш просунутих членів колективу може скластися враження, що «отамани тепер зовсім не займаються організацією», «усе віддано на відкуп заступникам». Це враження може перейти у доноси «кому слід», відверту чи приховану заздрість з приводу успіхів керівника поза організацією («Вони тепер роз'їжджають по закордонах»).

Роль керівництва на даному етапі: вчасно зрозуміти, що окрім створеної ними організації, в житті є багато цікавого і, щоб гармонізувати власну життєдіяльність, необхідно здійснити передачу частини повноважень своїм заступникам та громадським органам управління організації. Козацька організація виростає і їй вже не потрібна дріб'язкова опіка «батьків-засновників».

Перехід до позиції керівників-менеджерів, які діють за принципом «Ніколи не роби того, що можуть зробити твої підлеглі», йде на користь як отаманам, так і козацькому колективу.

Ролі менеджерів успішно виконують заступники, отамани залишають собі в основному представницькі функції. Тепер нарешті з'являється час написати дисертацію, взяти участь у міжнародних козацьких програмах та проєктах чи попрацювати в якості депутата місцевої ради від козацтва.

VI. РЕЗУЛЬТАТИВНО-УЗАГАЛЯЮЧІЙ. 2017-2018.

1. Науково-фактуальний, статистичний і якісний аналіз результатів фундаментального соціально-психологічного експерименту – Трансформація моральних цінностей козацтва Задністрової Січі в структуру громадянського суспільства Задністров'я.

2. Порівняльна характеристика версії системи трансформації моральних цінностей козацтва Задністрової Січі в структуру громадянського суспільства Задністров'я з версією традиційної життєдіяльності територіальних громад.

3. Науково-практична акредитація ментально перевіреної, духовно збагаченої системи життєдіяльності козацької громади Задністров'я та вироблення рекомендацій щодо її масового впровадження в практику громадського життя.

4. Теоретично-методологічний аналіз результатів виконання Програми трансформації Задністрової Січі в структуру громадянського суспільства на Задністров'ї, системна оцінка її наукового і практичного значення та оформлення здобутих результатів у вигляді наукових звітів і методичних рекомендацій (посібники, підручники, програми, статті, доповіді, тези тощо).

КРИТЕРІЇ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ ВИКОНАННЯ ПРОГРАМИ ТРАНСФОРМАЦІЇ

1. Духовна особистість козака як універсум, суб'єкт та індивідуальність з чітко сформованими гуманістичними орієнтаціями, національною самосвідомістю, культурою мислення і ментальною мудрістю.

2. Духовне єднання учасників процесу духовного взаємозбагачення козаків в ході неперервної розвивальної взаємодії, яка організується за принципом наступності під час проходження козаками навчальних теоретичних курсів та практичної роботи.

3. Соціальна ефективність і духовна ємність психолого-мистецьких технологій і методик, які організуються за психомистецькими технологіями цілісного козацько-лицарського виховного процесу.

4. Самореалізація особистістю фізичного, розумового, емоційного, морального і духовного потенціалу в ході неперервної розвивальної взаємодії із соціально-культурним довкіллям організації.

5. Ідеї, принципи та умови ефективного впровадження козацько-лицарської виховної системи.

6. Зміст, структури і характеристика духовно зорієнтованого, високорозвивального соціально-культурного простору організації козацького спрямування.

7. Рівні і психологічні засоби духовного розвитку особистості, перспективи її духовного самовдосконалення і самоактуалізації.

ПОЗИТИВНІЙ РЕЗУЛЬТАТ

1. Висока національна свідомість і самосвідомість, патріотизм і відданість ідеалам українського державотворення, демократичного суспільства, етніонаціональна злагода.

2. Ефективність моделі організації козацького спрямування щодо розумового, соціального і духовного зростання козаків та реалізація їхнього емоційного, нормотворчого і ціннісно-естетичного потенціалу.

3. Висока результативність науково спроектованого соціально-культурного простору козацької організації щодо духовного розвитку і етнонаціонального збагачення ментального досвіду отаманів, старшини та козаків.

4. Очевидний конструктивний вплив системи козацького лицарства на психосоціальний і духовний розвиток особистості, її національну самосвідомість, культурне зростання та життєву успішність.

5. Ефективна реалізація духовно-ментального потенціалу експериментального лицарського процесу в благодатному емоційно-психологічному полі козацького культурного життя.

6. Позитивне сприйняття соціально-культурним оточенням інноваційних, психолого-педагогічних та організаційних змін в організації козацького спрямування.

7. Неперехідне значення у духовному розвитку козаків системи творчих студій козацького національно-культурного центру «Оберіг-Берегиня».

8. Інтенсифікація процесів духовного єднання учасників козацько-лицарського процесу, що виявляється у повазі, довірі, взаємодопомозі, щирих взаєминах між отаманами, старшиною, козаками та соціальним оточенням.

9. Віра, національна самосвідомість, благодатна любов, соціальна творчість і ментальна мудрість – основні риси духовно розвиненої особистості – козака Задністрової Січі.

МОЖЛИВИЙ НЕГАТИВНИЙ ПРΟГНОЗ

1. Незначний загальнокультурний і духовний розвиток отаманів, старшини та козаків Задністрової Січі наприкінці трансформації порівнянно з вихідними даними її констатуючої частини або з результатами діяльності інших громадських організацій та політичних партій.

2. Істотне розходження між теоретико-прикладними здобутками фундаментальної соціально-психологічної практики і соціально-культурним та професійно-пошуковим досвідом роботи колективу Задністрової Січі.

3. Не відстежені важливі експериментальні умови (щонайперше соціально-психологічні та організаційно-технологічні), що робить неможливим досягнення високих результатів експериментальної роботи.

4. Не створені об'єктивні (валідні, надійні тощо) методи соціальної і психологічної діагностики змін у духовній сфері особистості, не відстежена динамічна картина психосоціального і духовного зростання особистості отаманів, старшини та козаків Задністрової Січі.

5. Пересічний рівень методологічної або психологічної культури основних виконавців Програми трансформації.

6. Нестача сприятливих управлінських, фінансових, психологічних умов для виконання Програми трансформації у повному обсязі.

На етапі старіння відбувається втрата динаміки розвитку, знижується до критичної позначки чутливість до нових ідей...

У керівників організації на цьому етапі може з'явитися враження, що рух уперед вже закінчився, можна «почити на лаврах».

Знижується до критичної відмітки рівень мотивації козаків, тому знову доводиться в кризових ситуаціях переходити на «ручне управління».

В етапі застою (стагнації) організація може перебувати не тільки допустимий період (1-2 роки), а й як завгодно довго. Причому, як правило, якщо процес затягується, з'являються риси старечого маразму.

У такому випадку з огляду на те, що внутрішні ресурси оновлення безнадійно втрачаються, стає неможливим радикально змінити ситуацію без зовнішнього втручання.

Зовнішній імпульс може мати найрізноманітніші форми – від зміни отамана до радикальної реорганізації організації.

Звичайно, може бути і варіант, коли отаман старіючої організації самостійно скористається правом на соціальний суїцид козацької системи, що віджила свій вік. Найкращий спосіб здійснення цього: передати «бразди правління» новій команді, в якій є чітке бачення перспективи нового народження організації.

Ризики цього етапу: *головним ризиком цього етапу стає небажання йти на будь-який ризик. «Колія» є настільки наїждженою, що не лишається місця для хоч якого маневру. Рух організації стає аналогом руху поїзда: будь-яке відхилення прирівнюється до «сходження з рейок», яке призводить до катастрофи. Проблема лише в тому, що немає кому прокладати рейки до нових зникаючих горизонтів розвитку.*

Роль керівників *на даному етапі: вчасно зрозуміти, що настав час, коли слід самостійно прийняти рішення красиво і головне вчасно піти зі своєї посади, зростивши чи підтримавши такого наступника, який дасть організації нове життя. “Я все зробив, що міг. Хто може, хай тепер зробить більше”, - ці слова античного класика найбільше підходять для характеристики соціально відповідальної позиції керівників «старіючої» організації.*

VII. ВІДРОДЖЕННЯ

З 2019-

1. *Розробка нової, науково і практично досконалої Програми життєдіяльності козацьких громад Задністров'я, що започаткує наступний етап фундаментального соціально-психологічного розвитку особистості козака Задністров'я.*

На етапі відродження до організації має прийти нова команда керівників, які здатні здійснити “прорив у майбутнє”, провести внутрішню перебудову, впровадити інновації.

Це не означає, що їм доведеться все починати з “чистого аркуша”: готовність до змін (інноваційний потенціал) визначається набутим організаційним досвідом, попередніми уроками перемог і невдач.

Ризики цього етапу: *замість “передачі перспективи” новому керівникові може відбутися передача отаманської посади випадковій людині, яка хоче тішитись у променях минулої і до того ж чужої слави.*

Слухняний виконавець директив швидко перетворить козацьку організацію у “сплячу красуню”, яка довго і терпляче чекатиме на свого принца, спроможного розбудити організацію від летаргічного сну, повернути її до нормального життя.

Роль керівників на даному етапі: звичайно, йдеться про нормальний розвиток козацької організації природним життєвим шляхом. Це відбувається лише тоді, коли кожна система є самостійною і самодостатньою, функціонує на основі самоменеджменту, а зовнішнє управління враховує природну логіку розвитку організації та закономірності побудови кар'єри керівників.

Щоб враховувались інтереси керівників, потрібно створити систему як вертикальної, так і горизонтальної мобільності, тобто дати їм шанс не тільки продовжити кар'єрний злет вже як менеджерам козацького руху вищого рівня, а й можливість переміщуватися з організації в організацію. Це стане можливим, якщо буде відповідна конкурсна система відбору керівників козацьких організацій та контрактна форма оформлення стосунків між управлінням Січі та керівниками підрозділів...

... Саме козацька організація стоїть у витоків духовності її членів, а отаман, заступник отамана, старшина покликані бути посередниками між наукою управління та практикою - від них залежить не тільки пропаганда, впровадження наукових знань в практичну роботу, але й така організація роботи козацького колективу, при якій об'єднуючим началом є творчий задум, ідея – і в кінцевому результаті – духовна особистість козака...

ДУХОВНЕ ВИХОВАННЯ

Практично всі отамани, старшина, які впроваджували в практику роботи своїх організацій Кодекс, вважають, що в систему роботи з козаками, крім тіловиховання, треба вводити й духовиховання і тоді буде козацьке тілодуховиховання, що на практиці означає й введення християнської моралі.

Генеральний суддя Будацької Січі Б.І.Устименко: «У нас церква відокремлена від держави, але в одеських єврейських школах учнів ознайомлюють із змістом священних книг. В польських школах вивчають Біблію. Особисто я вважаю, що в наш час бездуховності, яка росте, корисно було б знайомити нашу молодь з дитинства (та й дорослих!) хоча б із канонічними заповідями, щоб дитина (доросла людина) змогла відрізнити добро від зла».

В останнє десятиліття дедалі більше політичних і культурних діячів, учителів, батьків звертаються до християнських моральних цінностей як найбільш стійких, універсальних, не підвладних політичній та ідеологічній кон'юктурі. Це означає, що сучасне українське суспільство поступово підходить до визнання й опанування етичних основ християнства, від яких воно було штучно відлучене протягом багатьох десятиліть і до яких у більшості людей навіть було сформовано різко негативне ставлення.

Ніхто не буде сперечатися, що Церква є носієм духовності. Тієї воно і є, адже те, чого навчають тут, спрямоване на забезпечення нашого духовного добробуту, і найперше гармонії нашого внутрішнього світу. Багато людей відвідують храми, вважають себе віруючими і повага до традицій та релігії свого народу стримує багатьох з них від хибних кроків. Свою роль тут відіграє і громадська думка, а тому людина буде намагатися жити і діяти так, щоб не було соромно перед людьми.

Лише розвинута моральність, лише прийняття абсолютно вічних норм співжиття допоможе у потрібну хвилину підлітку (юнаку, юнці) та й дорослій людині! – вони не будуть

вагатися, втримаються, не підуть на умовляння товаришів, адже матимуть приписи на всі випадки життя. А нагородою буде чисте сумління та гармонія внутрішнього світу...

Формування духовності як основної якості людини, визначення її духовних пріоритетів, обґрунтування системи цінностей, на яких має базуватися життя людини – основні напрями роботи духовного виховання козака.

Отже, тривале функціонування і понад ситуаційний, інтегративний характер цінностей, що увійшли до людської культури як християнські моральні настанови, зумовлюють їх особливу роль у процесі виховання дітей та молоді (її дорослої людини!) і спонукають нас – отаманів – до вироблення засобів і методів їх засвоєння козаками...

Офіційна українська історична наука не заперечує того, що козацтво стало найдосконалішою формою вияву генетично закріплених здібностей і можливостей нашого народу. І тому в концепції національного виховання населення реалізація науково обґрунтованих і випробуваних історією козацько-лицарських виховних традицій – вважається одним із найефективніших українознавчих підходів у навчально-виховній роботі.

Шурбує сумна історія нашої української громадської діяльності: з уходом ентузіаста тихо конає її його ідея; добре якщо ентузіаст зможе описати свій досвід, залишивши його на шпальтах історії громадського руху; а якщо ні? Поді досвід зовсім зникає...

Але, як би не було, загально визнано, що у період моральної кризи, дегероїзації і деморалізації значної частини нашого суспільства творче відродження культурно-освітніх і виховних козацьких традицій – одна з необхідних і найважливіших граней зміцнення могутності України.

Старшина Задністрової Січі:

генерал-осавул УК В.Тимофєєв

полковник УК М.Маринеску

полковник УК В.Єремєєв

полковник УК В.Смаковський

полковник УК В.Лукашевський

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№ 16 (366)
ЖОВТІЄНЬ
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє, А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності і права...

“Протягом кількох століть тривала на нашій землі доба, названа козацькою епоєю. Як багато важила вона в історії України, свідчить той факт, що нас, українців, і сьогодні звуть у світі козацьким народом. Та й самі ми не втратили духовного зв'язку з лицарями-козаками. Хіба ж випадково й досі називаємо козацькими свої степи, свої пісні й журбу, силу і свій характер? (Вступ до шкільного підручника з історії України. 8 клас.)

2008 РІК, ЗАПОРІЗЬКА СІЧ

Історія вчить: поки козацтво було могутньою суспільною культуротворчою, морально-духовною, національно-патріотичною потугою, доти Україна зберігала свою незалежність чи автономність. Козацтву самою історією судилося відіграти роль вирішальної сили у відродженні нації-держави, захисті демократії і свободи, гуманізму, найвищого рівня – конституційної, правової культури.

Багатогранною була діяльність козаків – як звитяжних воїнів, вільнолюбивих громадян, політичних і державних діячів, умілих господарів землі, досвідчених хліборобів, творців мистецтва, мудрих вихователів дітей.

Дика і темна, свавільна, гультяйська сила, як атестували козацтво недруги України, цієї місії виконати не могла.

Нагадаймо свідчення Дмитра Яворницького: на Січ приймали лише тих, хто визнавав православну віру, спілкувався українською мовою, брав присягу захищати до останнього подиху людину, родину, військове товариство й Україну та за них бути готовим віддати й життя. Іноземці відзначали: козацтво породило найвидатніший феномен лицарства, патріотизму, честі – духовне побратимство, їм не вдалося зафіксувати жодного випадку зради цього типу родства!

І цілком зрозуміло, що такий тип людей не міг з'явитися сам собою, з нічого.

Вирішальну роль у кристалізації українського характеру відіграли козацька батьківська педагогіка, освіта, громадське життя (Круг) – що передбачали самопізнання та самореалізацію, особову й національно-релігійну самосвідомість, філософію жити по-людськи: чесно і совісно, патріотично й професійно, на засадах демократії і свободи, красиво і просто.

Славетний Байда Вишневецький не тільки борює військову потугу татар і турків, а й гордо відкидає компроміс (навіть в ім'я життя) з поневолювачами народу ("Віра твоя, - кидася він у вічі султанові – погана, - тож волю умерти, але не бути у спілці з тобою!"). В ім'я розквіту народу Петро Сагайдачний з усім своїм кошем вступає до Київського освітнього братства; Богдан Хмельницький сприяє розвитку Києво-Могилянської академії; багато полковників здобуває освіту в зарубіжних університетах. Іван Мазепа будує освітні заклади та храми; Пилип Орлик творить найдемократичнішу та найгуманістичнішу в Європі Конституцію; Кирило Розумовський докладає максимальних зусиль для створення в Батурині університету, очолює російську академію наук і здобуває всеєвропейське визнання.

Ніщо не повертається в традиційних формах, час диктує свої. Не всі форми відповідають сучасності і в козацькій діяльності: нині інший тип виробничих відносин, побуту, потреб та свідомості. Але козацький дух не втрачає сили, енергії, цілеспрямованості. Тому не можуть не використовуватися основні принципи козацтва: любов до сім'ї, роду і нації; до рідної природи, оселі, землі; дух лицарства і волелюбності, життєносний дух побратимства; дух особової, соціальної і національної самосвідомості, гідності та честі...

Завдання, які ставлять перед собою керівники Закарпатської Січі – нести в маси українознавчу інформацію, утверджувати демократичні засади життя, дисципліну і порядок, правові і моральні норми, культуру поведінки; боротися з алкоголізмом, наркоманією, злочинністю, іншими суспільними хворобами, бо у період моральної кризи, дегероїзації і деморалізації значної частини нашого суспільства козацько-лицарські традиції, козацька сімейне, шкільне і соціальне життя високо тримають стяг вершинних національних і загальнолюдських цінностей, здобутків елітних прошарків рідного народу, лицарської духовності.

Головна мета козацьких громадських організацій – формувати вільнолюбиву і незалежну особистість, козака-лицаря, мужнього громадянина, сутність якого розкриває міжнародне козацьке гасло: "Душу – Богу! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!"

Душу – Богові! Кодекс лицарської духовності Українського козацтва.

Дедалі більше політичних і культурних діячів, учителів, батьків звертаються до християнських моральних цінностей як найбільш стійких, універсальних, не підвладних

політичній та ідеологічній кон'юнктурі. Це означає, що сучасне українське суспільство поступово підходить до визнання й опанування етичних основ християнства, від яких воно було штучно відлучене протягом багатьох десятиліть і до яких у більшості людей навіть було сформовано різко негативне ставлення.

Ніхто не буде сперечатися, що Церква є носієм духовності. Так воно і є, адже те, чого навчають тут, спрямоване на забезпечення нашого духовного добробуту, і найперше гармонії нашого внутрішнього світу. Багато людей відвідують храми, вважають себе віруючими і повага до традицій та релігії свого народу стримує багатьох з них від хибних кроків. Свою роль тут відіграє і громадська думка, а тому людина буде намагатися жити і діяти так, щоб не було соромно перед людьми.

Лише розвинута моральність, лише прийняття абсолютних вічних норм співжиття допоможе у потрібну годину людині – вона не буде вагатися, втримається, не піде на умовляння, адже матиме приписи на всі випадки життя. А нагородою буде чисте сумління та гармонія внутрішнього світу...

Формування духовності як основної якості козака, визначення його духовних пріоритетів, обґрунтування системи цінностей, на яких має базуватися життя – основні напрями нашої роботи з духовного формування козака-лицаря.

Життя – Батьківщині! Кодекс лицарської звитязи Українського козацтва.

Козак: готовий боротися до загиби за волю, честь і славу України; нехтувати небезпечною, коли справа стосується життя рідних, друзів, побратимів, долі Матері-України; з презирством і ненавистю ставиться до ворогів, прагне визволити рідний край від чужих заброд-завойовників; уміє доводити наукову неспроможність ворожих ідей і теорій, спрямованих на послаблення Української держави, на приглушення національної свідомості і самосвідомості, та встановлення національної несправедливості і нерівноправності; здатний відстоювати в будь-яких обставинах життя рідну мову, культуру, мистецтво, духовні традиції, гідність і гордість свого та інших народів; виявляє героїзм, подвижництво в творчій праці і в бою в ім'я свободи і незалежності України; відстоює своє право бути господарем на рідній землі, володарем національних багатств, готовність нікому не давати на поталу своєї матерізми і дідици; здатний і готовий займатися постійно, в тому числі і в години можливого лихоліття, народотворчою і націотворчою діяльністю, будівництвом і зміцненням Української держави.

Серце – людям! Заповіді милосердя Українського козацтва.

Козак: готовий допомагати найслабшим, найбеззахиснішим – дітям, створювати умови для їхньої радості, попереджувати їхні страждання, замінювати їм у разі необхідності батька і матір, брата і сестру; всебічно допомагає сиротам, вдовам, бабусям і дідусям, турботливо ставиться до безпомічних, постійно їм матеріально підтримує; надає допомогу хворим, інвалідам, потерпілим від злих людей, стихійних сил природи; здатний до співчуття, жалю до людей, які потрапили в біду; готовий допомагати будь-якій людині, щиро розділити з нею журбу, страждання, горе, зробити все для того, щоб їй стало легше.

Чесць – нікому! Кодекс лицарської честі Українського козацтва.

Козак: любить батьків, вірний у коханні, дружбі, побратимстві, товаришуванні, ставленні до Батьківщини, рідного народу; готовий турбуватися про молодших, зокрема дітей, усіх літніх людей і людей похилого віку; підкреслено шанобливо ставиться до матері, дівчини, жінки, бабусі; виявляє непохитну вірність ідеям, принципам народної моралі,

національним і загальнолюдським цінностям; відстоює свободу і незалежність особистості, народу, держави, єдність і соборність українських земель; прагне роботи пожертвування на будівництво храмів, навчально-виховних закладів, просвітних установ, пам'яток історії та культури; готовий проявляти принциповість і непримиренність до зла, аморальності і наступальність у боротьбі з ними; здатний цілеспрямовано й систематично розвивати фізичні і духовні сили, зокрема непохитну силу волі і непоборну силу духу, можливості свого організму, займатися самопізнанням і самовдосконаленням; уміє скрізь і всюди чинити шляхетно, виявляти добродійність, лицарські чесноти, глибоку історичну пам'ять, національну гідність і гордість; турбується про розвиток національних традицій, звичаїв, обрядів, бережливо ставиться до рідної природи, землі, примножує її багатств; прагне внести якнайбільший особистий внесок у підвищення добробуту рідного народу, його матеріального і духовного рівня.

Буджак – це територія останнього козацького війська (Чорноморського козацького) на теренах України – воно несло кордонну службу на лінії Болград-Штатарбунари й по Чорноморському узбережжі (Вилкове-Ахкерман; в 1869 році його було переселено на Кубань).

В 1917-1924 роках тут діяли загони козацько-селянської армії батька Махно, Чорноморського повстанського козацького війська (отамани – С.Заболотний, Дерев'яга, Солоненко, Я.Кошовий, Солтис, Боровський, Кіришун, Карий, Коваленко, Стратіївський, І.Деркач, Бондаренко, Шевченко), Одеського українського військового Коша (отаман І.Луценко), гайдамацькі курені (отаман О.Сахно-Устимович), Союзу української молоді, Штатарбунарська сотня.

Дуже важливим, з огляду на комплекс складних сучасних проблем, залишаються роль і місце козацтва у соціальному, економічному та політичному житті Буджаку. Штат громадський рух за відновлення козацтва розпочався з початку 90-х рр. ХХ ст. Зацікавлення своїм минулим та генетична пам'ять поряд з активізацією політичного життя покликали до виникнення багатьох – сільських, міських, районних, обласних громадських організацій козацького спрямування (Чорноморське Туляй-Пільське козацтво, Чорноморське козацтво, Чорноморське козацьке військо, Чорноморське козацьке з'єднання, Соборне козацтво та ін.).

Статтю хочу закінчити словами Б.Устименка – Генерального судді Буджацької Січі: «Ми живемо у жорстокій і непередбачені часи. Ніхто не знає, які випробування чекають на нас і нащадків наших. В цьому світі, як і за часів татарської навали, ніхто не рахується із слабким та беззахисним. Тому ми, українці, як і наші героїчні предки, мусимо бути сильними, розумними і непереможними. Тільки так ми будемо здатні зберегти себе, свій народ і свою Батьківщину.

Слава Україні! Слава героям!»

В.Тимофєєв, отаман Задністрової Січі.

Групою козаків-ентузіастів створюється козацька енциклопедія Буджаку. Зацікавлених запрошуємо до співпраці.

Координати: тел. моб. 8097-466-7174, E-mail: Generalotaman@rambler.ru

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№ 17 (367)
ЖОВТІЄНЬ
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

ПЛАН СВЯТКУВАННЯ ДНЯ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА 12-14.10.2008

I. 11.10.2008. 10.00. УРОЧИСТИЙ ПРИЙОМ КОЗАКІВ У ГОЛІВ ОБЛАСНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ ПІА ОБЛАСНОЇ РАДИ. ОДЕСА. ЗАЛА ПРИЙОМІВ ОБЛАСНОЇ РАДИ ПІА ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ.

II. 12.10.2008. 11.00. УРОЧИСТОСТІ, ПРІСВЯЧЕНІ ДНЮ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА. ОДЕСА. ПАМ'ЯТНИК А.ГОЛОВАТЦОВУ. ОДЕСА.

III. 14.10.2008. 07.00. УРОЧИСТЕ БОГОСЛУЖІННЯ В ХРАМАХ РАЙОНУ ПІА МІСЦЯ ЗА УЧАСТЮ КОЗАКІВ (ПРАВОСЛАВНІ ХРАМИ РАЙОНУ ПІА МІСЦЯ).

IV. 14.10.2008. 10.00. УРОЧИСТИЙ ПРИЙОМ У ГОЛІВ РАЙДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ ПІА РАЙРАДИ (ВЕЛИКА ЗАЛА РАЙОННОЇ РАДИ).

1. Слово про козацтво Задністров'я.

Отаман Задністрової Січі, генерал-осавул УК В.Я.Шимофєєв.

2. Поздоровлення Козаків та Берегинь.

Ззаступник голови Білгород-Дністровської районної державної адміністрації, голова Білгород-Дністровської районної Координаційної ради з питань розвитку Українського козацтва **П.М.Ігумнов**; заступник голови Білгород-Дністровської районної ради **Ф.І.Дюльгер**.

3. Нагородження Березинь та Козаків грамотами райдержадміністрації та райради:

Березиня Українського козацтва, директор Долинівської ЗОШ I-II ступенів «Школа козацько-лицарського виховання» **Тіма Тетяна Іванівна**; Березиня Українського козацтва, директор Петрівської ЗОШ I-II ступенів «Школа громадянського становлення» **Васелінга Людмила Дмитрівна**; Березиня Українського козацтва, директор Вигінської ЗОШ I-II ступенів «Школа духовно-фізичного розвитку» **Вдовиченко Олена Михайлівна**; Березиня Українського козацтва, директор Адамівської ЗОШ I-II ступенів «Школа козацько-лицарського виховання» **Вронська Валентина Миколаївна**; Березиня Українського козацтва, заступник директора Салганської ЗОШ I-II ступенів «Школа козацько-лицарського виховання» **Мельникова Ірина Дем'янівна**; Березиня Українського козацтва, учитель Випаснянської ЗОШ I-II ступенів «Школа життєвої компетенції» **Чумаченко Валентина Миколаївна**.

Полковник Українського козацтва, Генеральний Суддя Буджацької Січі **Устименко Борис Іванович**; Полковник Українського козацтва, голова Ради старійшин Задністрової Січі **Маринеску Микола Костянтинівич**; Полковник Українського козацтва, отаман 1-го Білгород-Дністровського полку ім. П.Орлика **Врублевський Микола Васильович**; Полковник Українського козацтва, отаман Білгород-Дністровської паланки **Городецький Леонід Григорович**; Полковник Українського козацтва, отаман Білгород-Дністровського районного осередку ЧКЗ **Білоус Володимир Петрович**; Полковник Українського козацтва, отаман Окремого куреня ім. С.Білого **Городниченко Петро Максимович**; Полковник Запорозького козацтва, радник отамана Задністрової Січі **Возний Микола Михайлович**; Полковник Українського козацтва, радник отамана Задністрової Січі **Черв'як Олександр Олександрович**; Осавул Українського козацтва, член Ради старійшин Задністрової Січі **Редько Анатолій Іванович**; Осавул Українського козацтва, радник отамана Задністрової Січі **Павлюк Василь Васильович**; Осавул Українського козацтва, радник отамана Задністрової Січі **Лелеченко Ігор Альбертович**; Осавул Українського козацтва, радник отамана Задністрової Січі **Сокопров Юрій Олександрович**; Осавул Українського козацтва, отаман Адамівського куреня Задністрової Січі **Кульчицький Анатолій Олексійович**; Осавул Українського козацтва, учитель Випаснянської ЗОШ I-III ступенів «Школа військово-патріотичного виховання» **Кривенко Анатолій Кирилович**; Осавул Українського козацтва, учитель Старокозацького НВК ім. А.Українки «Школа розвитку» **Щербина Юрій Іванович**; Курінний Українського козацтва, радник отамана Задністрової Січі **Ніколайчук Юрій Олексійович**; Сотник Українського козацтва, радник отамана Задністрової Січі **Куликов Руслан Костянтинівич**.

4. Нагородження козаків Задністрової Січі орденом «За розбудову України»:

Полковник Українського козацтва, Хорунжий Задністрової Січі **Лукашевський В'ячеслав Васильович**; Полковник Українського козацтва, Отаман Білгород-Дністровського куреня Задністрової Січі **Смаковський Володимир Миколайович**; Полковник Українського козацтва, Отаман Бритівського куреня Задністрової Січі **Єремєєв Віктор Ілліч**; Полковник Українського козацтва, Радник отамана Задністрової Січі **Вороб'єв В'ячеслав Миколайович**.

Відповідальні за нагородження - оргвідділи райдержадміністрації та райради (начальник оргвідділу райдержадміністрації **Н.Я.Солош**; начальник оргвідділу райради **В.Я.Тимофєєв**), штаб Задністрової Січі (Отаман Задністрової Січі, генерал-осавул УК **В.Я.Тимофєєв**; Хорунжий Задністрової Січі, полковник УК **В.В.Лукашевський**; Голова Ради Старійшин Задністрової Січі, полковник УК **М.К.Маринеску**; отаман Білгород-Дністровського куреня, полковник УК **В.М.Смаковський**; отаман Бритівського куреня, полковник УК **В.І.Єремєєв**).

5. Урочисте посвячення в Березині та Козаки.

Заступник директора Долинівської школи **М.І.Долгошеєнко**, заступник директора Салганської школи **І.Д.Мельникова**, учитель Старокозацької школи **Ю.І.Щербина**, учитель Випаснянської школи №2 **А.К.Кривенко**. Відповідальний - штаб Задністрогового козацтва.

Ч. 12.00. ЗАСІДАННЯ РАДИ ЗАДНІСТРОВОЇ СІЧІ (ПРИМИЩЕННЯ ШТАБУ ЗАДНІСТРОВОЇ СІЧІ).

1. Доповідь «Основні завдання на сучасному етапі розвитку козацького громадського руху». Концепція розвитку Задністрогової Січі. Отаман Задністрогової Січі, генерал-осавул УК **В.Я.Пімофєєв**. 2. Обговорення доповіді. Штаб Задністрогової Січі. 3. Прийняття рішення Ради Задністрогової Січі, його роздрук та розсилка до куренів. Відповідальний - штаб Задністрогової Січі.

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Пімофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністров'я	№ 18 (386) ЖОВТІЄНЬ 2008	Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!
--	--------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

ПРИСВОЄННЯ ЗВАНЬ КОЗАКАМ ЗАДНІСТРОВ'Я

Універсалом Головного отамана Українського козацтва підтверджено повноваження та звання Отамана Задністрової Січі, генерал-осавула УК Тимофєєва В.Я.

Універсалом Гетьмана Українського козацтва за видатні особисті заслуги перед Українським козацтвом у справі захисту незалежності, територіальної цілісності, обороноздатності, безпеки України, а також у справі військово-патріотичного виховання молоді – надано козацькі військові звання:

Полковнику УК Ізумнову П.М., Раднику Верховного отамана ЧКО ЧКВ – генерал-хорунжий УК;

Осаулу УК Тимофєєву В.В., Отаману Окремого куреня Задністрової Січі – полковник УК;

Курінному УК Щербині Ю.І., Отаману Старокозацького куреня Задністрової Січі – осавул УК;

Курінному УК Кривенко А.К. Отаману Випаснянського куреня Задністрової Січі – осавул УК;

Курінному УК Ушанову С.М., Отаману Мистецького куреня Задністрової Січі – осавул УК;

Курінному УК Скібенко М.П., Отаману Шабського куреня Задністрової Січі – осавул УК;

Бунчужий УК Ушановій С.В., Березині Мистецького куреня Задністрової Січі – сотник УК.

НАГОРОДЖЕННЯ КОЗАКІВ ЗАДНІСТРОВ'Я

За видатні заслуги та активну участь у відродженні історико-культурних і господарських традицій Українського козацтва нагороджено Міжнародним Козацьким орденом «За розбудову України»:

Генерал-осавула УК, Отамана Задністрової Січі Тимофєєва В.Я.;

Полковника УК, Отамана Переможненського куреня Задністрової Січі Смаковського В.М.;

Полковника УК, Хорунжого Задністрової Січі Лукашевського В.В.;

Полковника УК, Отамана Бритівського куреня Задністрової Січі Єремєєва В.І.;

Полковника УК, Радника Отамана Задністрової Січі Воробйова В.М.;

Осаулу УК, Отамана Мистецького куреня Задністрової Січі Ушанова С.М.

Нагороджено Міжнародним Козацьким орденом Лицарської звитяги:

Генерал-хорунжого УК, Радника Верховного Отамана ЧКО ЧКВ Ізумнова П.М.;

Полковника УК, Отамана Окремого куреня Задністрової Січі Тимофєєва В.В.;

Сотника УК, Березиню Мистецького куреня Задністрової Січі Ушанову С.В.

Генерал-хорунжий Українського козацтва Ігумнов П.М.

ЗАВДАННЯ КОЗАЦТВА ЗАДНІСТРОВОЇ СІЧІ

Протягом кількох століть тривала на нашій землі доба, названа козацькою епоєю. Як багато важила вона в історії України, свідчить той факт, що нас, українців, і сьогодні зветь у світі козацьким народом. Та й самі ми не втратили духовного зв'язку з лицарями-козаками. Хіба ж випадково й досі називаємо козацькими свої степи, свої пісні й журбу, силу і свій характер?

Ніщо не повертається в традиційних формах, час диктує свої. Не всі форми відповідають сучасності і в козацькій діяльності: нині інший тип виробничих відносин, побуту, потреб та свідомості. Але козацький дух не втрачає сили, енергії, цілеспрямованості. Тому не можуть не використовуватися основні принципи козацтва: любов до сім'ї, роду і нації; до рідної природи, оселі, землі; дух лицарства і волелюбності, життєносний дух побратимства; дух особової, соціальної і національної самосвідомості, гідності та честі...

Завдання, які ставлять перед собою керівники Задністрової Січі – нести в маси українознавчу інформацію, утверджувати демократичні засади життя, дисципліну і порядок, правові і моральні норми, культуру поведінки; боротися з алкоголізмом, наркоманією, злочинністю, іншими суспільними хворобами, бо у період моральної кризи, дегероїзації і деморалізації значної частини нашого суспільства козацько-лицарські традиції, козацька сімейне, шкільне і соціальне життя високо тримають стяг вершинних національних і загальнолюдських цінностей, здобутків елітних прошарків рідного народу, лицарської духовності.

Ритуал посвяти: Отаман Старокозацького куреня Задністрової Січі, осавул УЖ Щербина Ю.І.

Історія вчить: поки козацтво було могутньою суспільною культуротворчою, морально-духовною, національно-патріотичною потугою, доти Україна зберігала свою незалежність чи автономність. Козацтву самою історією судилося відіграти роль вирішальної сили у відродженні нації-держави, захисті демократії і свободи, гуманізму, найвищого рівня – конституційної, правової культури.

Багатогранною була діяльність козаків – як звитяжних воїнів, вільнолюбивих громадян, політичних і державних діячів, умілих господарів землі, досвідчених хліборобів, творців мистецтва, мудрих вихователів дітей. Дика і темна, свавільна, гультяйська сила, як атестували козацтво недруги України, цієї місії виконати не могла.

Нагадаймо свідчення Дмитра Яворницького: на Січ приймали лише тих, хто визнавав православну віру, спілкувався українською мовою, брав присягу захищати до останнього подиху людину, родину, військове товариство й Україну та за них бути готовим віддати й життя. Іноземці відзначали: козацтво породило найвидатніший феномен лицарства, патріотизму, честі – духовне побратимство, їм не вдалося зафіксувати жодного випадку зради цього типу родства!

І цілком зрозуміло, що такий тип людей не міг з'явитися сам собою, з нічого.

Вирішальну роль у кристалізації українського характеру відіграли козацька батьківська педагогіка, освіта, громадське життя (Круг) – що передбачали самопізнання та самореалізацію, особову й національно-релігійну самосвідомість, філософію жити по-людськи: чесно і совісно, патріотично й професійно, на засадах демократії і свободи, красиво і просто.

Зміни геополітичної ситуації (тероризм, територіальні претензії Румунії до України – Буджак, о.Зміїний) висунули на порядок денний питання про додаткові гарантії захищеності та безпеки, територіальної, державної цілісності, забезпечення мирного проживання населення, підтримки на достатньому рівні мобілізаційних ресурсів. Цими обставинами в теперішній час продиктована увага державних структур до Українського козацтва. Відомо, що для історичних козацьких структур основним змістом і суттю їхнього існування була специфічна військова справа у відповідних суспільно-політичних та природно-географічних умовах. Завдяки цьому на засадах архаїчних військово-лицарських традицій сформувалась комплексна система козацького військового буття – козацько-лицарське мистецтво. Це мистецтво (специфічне бойове мистецтво зі зброєю та на його основі – рукопаш; козацьке звичаєве право; елементи архаїчної військової магії; пісенно-енергетична практика; особливе світосприйняття) і є сутністю української козацької спадщини. Через відродження і поширення основ військово-лицарської спадщини ми можемо вести мову про реальне наслідування, а отже і відповідність сучасного козацтва історичним аналогам...

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності і права...

Душу – Богу! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!

Слава козакам! Слава Україні!

Козаки Задністрової Січі (Генерал-осавул УК Шимофєєв В.Я., Осавул УК Скубенко М.П., Полковник УК Маринеску М.К.).

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Шимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаців Задністров'я

№ 19 (369)
ЖОВТІНЬ
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Чесць – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

КОЗАЦЬКИЙ БУДЖАК

Після нас не буде нас, а справи козацькі залишаться...

Генерал-осавул Українського козацтва В.Я.Тимофєєв побував в південних районах Одеської області (Задністрова, Бессарабська, Придунайська Січі) із метою методичної допомоги місцевим районним та міським козацьким організаціям (Арциз, Болград, Вилкове, Ізмаїл, Кілія, Рені, Сарата, Патарбунари, Парутине). Відбулися зустрічі із представниками громадських організацій козацького спрямування (у тому числі й дитячих), головами районних Координаційних рад з розвитку козацтва, відповідальними працівниками райдержадміністрацій та райрад, директорами районних та міських бібліотек, педагогічним активом. Заздалегідь у всіх районних газетах була надрукована стаття генерал-осавула з основних завдань розвитку козацтва на Буджаку (Арциз – «Арцизские вести», «Дело», Болград – «Вестник», «Дружба», Ізмаїл – «Дунаець», «Наша магала», «Придунайские вести», Кілія – «Дунайская заря», «Наше время», Рені - «Ренійський вісник», Сарата – «Советская новь», Парутине – «Знамя труда», Патарбунари – «Патарбунарський вісник»), узгоджено графік нарад. На зустрічах наш земляк презентував та подарував районним й міським бібліотекам книги з питань методики козацько-лицарського виховання, історії Задністрового козацтва («Школа козацько-лицарського виховання», «Виховання козака-лицаря», «Козацький вишкіл», «Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я», «Козацький громадський рух»).

Начальник організаційного відділу Білгород-Дністровської районної ради Одеської області, отаман Задністрової Січі, генерал-осавул Українського козацтва Тимофєєв Валерій Якович на презентації своїх книг.

Підтверджуючи правоту Нобелівського комітету, який признає синусоїдальність розвитку виключно важливим відкриттям сучасної цивілізації, в останній час багато уваги на Буджаку приділяється історії козацтва, повторюючи на новому витку етногенетичної спіралі розвиток інтересу до витоків національної культури. Це характерне для етапу формування національної еліти, патріотичний настрій якої спрямований на обґрунтування української державності.

За своєю суттю ми - козацька нація з прогресивними козацькими звичаями і традиціями. В нас дух козацтва живе в способі життя, діяльності й поведінки, в розвитку козацьких форм самоврядування. Сприйняття козацтва як споконвічної сили, що виборювала волю України, призвела до масовості руху. **Українське козацтво – єдина з громадських організацій України, діяльності якої присвячено декілька Указів Президента України, Національна програма розвитку.** Тому актуально вивчення процесу становлення сучасного козацтва, його цілей, сутності козацького руху, місця його у розбудові сучасної України ХХІ століття...

Зміни геополітичної ситуації (тероризм, територіальні претензії Румунії до України – Буджак, о.Зміїний) висунули на порядок денний питання про додаткові гарантії захищеності та безпеки, територіальної, державної цілісності, забезпечення мирного проживання населення, підтримки на достатньому рівні мобілізаційних ресурсів. Цими обставинами в теперішній час продиктована увага державних структур до Українського козацтва. Відомо, що для історичних козацьких структур основним змістом і суттю їхнього існування була специфічна військова справа у відповідних суспільно-політичних та природно-географічних умовах. Завдяки цьому на засадах архаїчних військово-лицарських традицій сформувалась комплексна система козацького військового буття – козацько-лицарське мистецтво. Це мистецтво (специфічне бойове мистецтво зі зброєю та на його основі – рукопаш; козацьке звичаєве право; елементи архаїчної військової магії; пісенно-енергетична практика; особливе світосприйняття) і є сутністю української козацької спадщини. Через відродження і поширення основ військово-лицарської спадщини ми можемо вести мову про реальне наслідування, а отже і відповідність сучасного козацтва історичним аналогам...

Козацтво в місті та районі пройшло ряд етапів розвитку:

1988-1991 – «Перебудови» (створення неформальних козацьких гуртів в Білгороді-Дністровському, Адамівці).

1992-1996 – «Перехідний» (створення неформальних та формальних козацьких громадських організацій, активізація їх діяльності – Задністрове земляцтво Всесвітньої спілки козаків – отаман М.Слепухін, Адамівський курінь – отаман В.Пимощев; Буджацьке січове козацьке військо – отамани І.Геордиця, кн. В.Долгорукий-Аргутинський, М.Скляренко; Білгород-Дністровська паланка – отаман А.Городецький; початок роботи із вивчення козацької виховної спадщини в Білгород-Дністровському училищі Південноукраїнського державного педагогічного університету – викладачі В.Юрченко, В.Лобанова, О.Виштак, І.Головань).

1996-2000 – «Реєстровий» (державна реєстрація козацьких громад, залучення козаків до співпраці із владою; створення шкіл козацько-лицарського виховання та джурових осередків в школах – Долинівській - П.Шома, М.Долгошеєнко, П.Молчанова; Старокозацькій та Молозькій – І.Лісіцин; Адамівській – В.Пимощев, П.Лавериненко, В.Гриценко, В.Вронська, Н.Галицька, К.Граждан, Р.Буравицька, І.Корженко; Випаснянській №1 – В.Гавриленко).

Із 2000 року – «Сучасний» (створення районної Координаційної ради з питань розвитку козацтва при голові райдержадміністрації - голова П.Ігумнов; прийняття районних заходів (2002-2005 рр.) та Програми розвитку Українського козацтва (2008-2010 рр.); створення джурових осередків в школах; Пурлацькій - П.Подорова, В.Чумаченко, А.Коваленко; Вигінській – В.Біленко, А.Берлізов, О.Вдовиченко, М.Поліщук; Старокозацькій - Ю.Щербина; Випаснянській №2 - А.Кривенко; Салганській - І.Мельникова; козацьких художніх колективів: духовий оркестр - С.Радченко; хор української народної пісні «Мрія» - І.Зорило; ансамбль української народної музики «Веселка» - М. та В. Нікіруї; ансамбль української народної музики «Троно» та гурт «Русичи» - Б.Нікіруї; народна хорова капела – пошуково-дослідницький фольклористичний гурт «Алґалія» Будинку культури с. Старокозаче - В.Вареник; створення нових козацьких організацій: Білгород-Дністровський Кіш – отамани В.Гавриленко, О.Мица; Окружний полк ім. П.Орлика – отамани О.Царенков, М.Врублевський; Окремий курінь ім. С.Білого – отаман П.Городниченко; курінь Війська Запорозького – отаман М.Возний; районове товариство УКЗ – отаман В.Білоус; Задністрова Січ – отаман В.Тимофєєв; жіноча громада – керівник А.Горлачова; військово-спортивний клуб «Патріот» - керівник В.Гавриленко; клуб «Козачка» - керівник О.Шепельська).

Ї надалі я прогноую ріст кількості козацьких організацій та якості їх роботи із приходом у козацтво осіб – носіїв нових ідей.

На жаль, високі духовні набутки українського козацтва, його видатних представників – державних і політичних керівників, діячів науки і культури на сьогодні залишаються невідомими широкому верствам нашого суспільства. Не пробуджена і незадіяна до конкретних державотворчих справ і не організована в козацькі форми інтелектуальна, духовна і практично-дійова енергія сотень тисяч наших співвітчизників; вона ще «дрімає», «спить» і не набуває продуктивних і ефективних, суспільно корисних форм, справ і чину державотворчого характеру; **козаки ще не знають, що вони козаки!**

Спроба сучасних реформаторів збудувати нове суспільство з орієнтацією лише на економічні, ринкові розрахунки, неминуче провалиться. Суспільство засновується на ідеї моральності й ґрунтується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва ґрунтується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до Народовладдя та Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Ї в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розміняв свої ідеали на "речовизм" та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини, бо козацтво має Кодекс честі.

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності і права...

Душу – Богу! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь - нікому!

Слава козакам! Слава Україні!

Генерал-осавул Українського козацтва

В.Я.Тимофєєв.

*Козацькі степи. Столиця Чорноморського козацького війська у 1856-1869 рр.
Миколаївка-Новоросійська.*

Придунав'я. На обрії – колишня Задунайська Січ 1785-1812 рр.

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Шимофеев В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№ 20 (370)
Листопад
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

ХРОНОЛОГІЯ ЗАДНІСТРОВОВОГО КОЗАЦТВА

І ЕПІАТ «РОЗБУДОВНИЙ». 1988-1991 рр.

1. Створення неформальних козацьких гуртів:

- 19 жовтня 1990 року - Перша Рада Адамівського осередку козацтва (АОК) – отаман В.Пімофєєв, козаки В.Гуцан, В.Гончаров;
- 7 липня 1991 року – Перша Рада Задністрового земляцтва Всесвітньої спілки козаків – отаман М.Слепухін, козаки А.Шокарєв, Ю.Корнєв, В.Кучер;
- 20 грудня 1991 року – Перша Рада Білгород-Дністровського районного козацького товариства – отаман А.Городецький, козаки Г.Марин, Д.Сердцевич, Ф.Панайт, Ю.Денисов.

2. Козацькі заходи:

- 3 червня 1990 року - участь делегації Задністрового козацтва у святкуванні 300-річчя Запорозького козацтва – керівник В.Пімофєєв.
- 14 жовтня 1990 року – участь делегації Задністрового козацтва у святкуванні Дня козаків Півдня Бессарабії – керівник В.Пімофєєв.

3. Козацькі видання:

- жовтень 1991 року – вийшов 1-й номер газети Адамівського осередку козацтва (АОК) «Козацький вісник» – редактор В.Пімофєєв.

II ЕПАТ «ПЕРЕХІДНИЙ». 1992-1995 рр.

1. Створення неформальних та формальних козацьких громадських організацій, активізація їх діяльності:

- **9 березня 1992 року** – Перша Рада Бужацького козацтва – отаман І.Деордиця, козаки Б.Устименко, В.Мисюк, О.Зуєв;

- **17 березня 1992 року** - створення Білгород-Дністровського паланкового товариства – отаман Л.Городецький, козаки Т.Марин, Д.Серцевич, Ф.Панайт, Ю.Денисов, В.Соловенко, В.Сидоренко, В.Чумаченко, І.Швачка, І.Відман, П.Смаглій;

- **12 травня 1992 року** – Установча Рада Бужацького січового козацького війська – отаман кн. Аргутинський-Долгорукий, козаки Б.Устименко, І.Деордиця, О.Ступак, В.Бойчев, В.Мисюк, О.Зуєв;

- **5 вересня 1992 року** - Перша рада (Круг) Задністровського земляцтва Всесвітньої спілки козаків - отаман В.Кучер, козаки Ю.Корнєв, Ю.Ломовцев, П.Некрасов, С.Пронін, Т.Антонов, І.Глуценко, В.Дмитренко, Ю.Харчук;

- **27 грудня 1993 року** - реєстрація Адамівського осередку козацтва (АОК) в Адамівській сільській раді - отаман В.Шимофєєв, козаки В.Гуцан, В.Гончаров, А.Редько, Д.Завацький;

- **15 грудня 1994 року** - реєстрація Бужацького січового козацького війська в Одеському обласному управлінні юстиції – отаман кн. В.Долгорукий-Аргутинський, козаки І.Деордиця, Б.Устименко, В.Бойчев, В.Мисюк, О.Зуєв, М.Вітряк, О.Ступак, М.Склярєнко, О.Черв'як;

- **28 січня 1995 року** - наказ отамана УЧПТК (А.Сидоренко) про відродження Білгород-Дністровської Автономної Козацької кандидатсько-підприємницької паланки Українського козацтва – отаман Л.Городецький;

- **28 січня 1995 року** – створення кооперативу «Козацька справа» - Л.Городецький, Р.Городецький.

2. Початок роботи із вивчення козацької виховної спадщини в Білгород-Дністровському училищі Південноукраїнського державного педагогічного університету:

- **вересень 1992 року** - після появи в педагогічній пресі концепції «Українська козацька педагогіка» - викладачі В.Юрченко, В.Лобанова, О.Виштак, І.Головань;

- **жовтень 1994 року** - перші курсові роботи, що присвячені козацькій педагогіці – студентки П.Яценко, Т.Ніколова;

- Р.Виходцев (1995), О.Чудақ (1995), М.Місержі (1999), О.Пікаченко (2002).

3. Створення джурових осередків в школах:

- **квітень 1992 року** - створення дитячої козацької організації «Джура» (українські піонери) у Адамівській школі – В.Шимофєєв, Ю.Даниленко;

- **23 березня 1995 року** - реєстрація в Адамівській сільській раді дитячої козацької організації «Січ» Адамівської школи – В.Шимофєєв.

4. Козацькі заходи:

- **15 травня 1992 року** – посвята козаків Бужацького січового козацького війська у соборі – отаман кн. Аргутинський-Долгорукий, козаки І.Деордиця, Б.Устименко, В.Бойчев, В.Мисюк, О.Зуєв, О.Ступак;

- **5 вересня 1992 року** - Урочиста клятва на вірність козацтву (Софіївський полігон) - Задністрове земляцтво Всесвітньої спілки козаків - отаман В.Кучер, козаки Ю.Корнєв, Ю.Ломовцев, П.Некрасов, С.Пронін, Т.Антонов, І.Глуценко, В.Дмитренко, Ю.Харчук,

5. Козацькі видання:

- **жовтень 1995 року** – видання збірки за редакцією В.Шимофєєва «Козацтво». Випуск 1 (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський).

III ЕПІЯЛ «РЕЄСПРОВАЙ». 1996-1999 рр.

1. Державна реєстрація козацьких громад, залучення козаків до співпраці із владою:

- **10 березня 1996 року** - створення Білгород-Дністровського міжрайонного козацького товариства пасічників – отаман А.Городецький, козаки А.Берлізов, П.Білоусенко, І.Денисів, І.Шищенко, Ф.Панайт, А.Миряков, М.Савчин, Я.Арезда, Т.Марин, Д.Сердцевич, Ю.Денисів, М.Склярєнко, М.Дейна, І.Лісицин, В.Шимофєєв, В.Гуцан, А.Трєчко, Д.Завацький, І.Тамар, А.Майстро, В.Якименко;

- **22 травня 1997 року** - реєстрація Білгород-Дністровського міського козацького Кошу – отаман М.Склярєнко, козаки О.Черв'як, В.Павлюк;

- **25 лютого 1999 року** – створення сільськогосподарського кооперативу «Козацька застава» - В.Бойчев, І.Оленєв, М.Склярєнко, О.Царєнков;

- **2 березня 1999 року** - легалізація Білгород-Дністровської паланки Українського козацтва – отаман А.Городецький, А.Берлізов, В.Шимофєєв;

- **25 липня 1999 року** - наказ отамана Українського Чорноморського козацтва про відновлення Буджацького Січового Козацького Війська – отаман М.Склярєнко, козаки Б.Устименко, О.Царєнков, В.Бойчев, М.Скіба, М.Дейна, В.Воробйов, О.Черв'як,

2. Створення шкіл козацько-лицарського виховання та джурових осередків в школах:

- **вересень 1996 року** – створення дитячої козацької організації «Козацький Кіш» в Долинській школі – директор П.Шома, завуч М.Долгошеєнко, педагог-організатор П.Молманова;

- **вересень 1996 року** – створення дитячої козацької організації «Мрія» в Миколаївсько-Новоросійській школі – завуч В.Фоменчук, педагог-організатор Т.Настаченко;

- **травень 1997 року** – створення дитячої козацької організації «Січ» в Старокозацькій школі – учитель І.Лісицин;

- **вересень 1997 року** – створення дитячої козацької організації «Січ» в Вигінській школі – директор В.Біленко, учитель А.Берлізов;

- **квітень 1998 рік** – створення дитячої козацької організації «Молода Січ» в Адамівській школі – директор В.Шимофєєв, завуч П.Лавриненко, педагог-організатор В.Гриценко, учителі В.Вронська, Н.Галицька, К.Граждан, Р.Буравицька, І.Корженко;

- **вересень 1998 року** – створення дитячої козацької організації «Молода Січ» в Випаснянській №1 школі – учитель В.Гавриленко;

- **вересень 1998 року** – створення дитячої козацької організації «Козацький осередок» в Пурлацькій школі – учитель В.Чумаченко.

3. Створення козацьких художніх колективів:

- **12 жовтня 1996 року** - прийняття в козаки учасників духового оркестру – керівник С.Радченко.

4. Козацькі заходи:

- **31 серпня 1996 року** – виступ отамана Задністровського земляцтва М.Слепухіна на Всекозацькій Раді у Краснодарі (Росія);

- **23 серпня 1998 року** – урочистості, присвячені козацькому святу Медового Спасу та Дню Незалежності України (Хресний хід, освячення пам'ятного знака у фортеці, концерт, Козацький Круг, святочний пошт).

5. Козацькі видання:

- **березень 1998 року** – вийшов 14-й номер (останній) газети Адамівського осередку козацтва (АОК) «Козацький вісник» – редактор В.Пімофєєв;

- **квітень 1998 року** – вийшов 1-й номер газети Адамівського куреня та Адамівської школи козацько-лицарського виховання («Джура», «Дана», «Джура та Дана», «Леля», «Козача», «Козак», «Берегиня») – редактор В.Пімофєєв;

- **травень 1998 року** – видання книги В.Пімофєєва «Козацький вісник» (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський).

- **жовтень 1998 року** - видання збірки за редакцією В.Пімофєєва «Козацтво». Випуск 2 (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський).

IV ЕТАП «УСПЯНОВЧИЙ». 2000-2005 рр.

1. Створення Координаційних рад з питань розвитку козацтва:

- **1 червня 2000 року** – створення Білгород-Дністровської районної Координаційної ради з питань розвитку козацтва при голові райдержадміністрації – голова Ради - П.Ігумнов – Розпорядження №204/2000 голови Білгород-Дністровської райдержадміністрації (І.В.Дегтярьов) від 1 червня 2000 року «Про заходи щодо підтримки розвитку та діяльності Українського козацтва в Білгород-Дністровському районі»;

- **17 травня 2001 року** – створення Білгород-Дністровської міської Координаційної ради з питань розвитку козацтва – голова Ради – заступник міського голови з питань гуманітарної та соціальної політики – Розпорядження міського голови (М.М.Чербаджи) №363 від 17 травня 2001 року «Про затвердження складу Координаційної ради з питань розвитку Українського козацтва в місті».

2. Прийняття заходів з розвитку Українського козацтва (2002-2005 рр.):

- **10 січня 2002 року** – розпорядження №10/2002 в. о. голови Білгород-Дністровського райдержадміністрації (П.І.Головатий) від 10 січня 2002 року «Про заходи районної державної адміністрації щодо виконання Національної програми відродження та розвитку Українського козацтва на 2002-2005 роки»;

- **14 жовтня 2002 року** – прийняття територіальної програми відродження та розвитку Українського козацтва в Бессарабії на 2002-2005 роки.

3. Виконання заходів з розвитку Українського козацтва:

- **9 березня 2004 року** – районне свято на базі Адамівської школи «Геній П.Т.Шевченка та українське козацтво»;

- **12 травня 2005 року** – районний етап Всеукраїнської козацької військово-патріотичної гри «Патріот» на базі Козацької школи; шкільні етапи козацької військово-патріотичної гри «Джура» («Сокіл»).

4. Створення козацьких осередків:

- **8 лютого 2000 року** - легалізація Адамівського куреня Українського козацтва - отаман В.Пімофєєв, козаки М.Маринеску, В.Козубенко;

- **20 травня 2000 року** – наказ про створення міжрайонного козацького товариства Подунай-Дністровська Січ – отаман О.Царенков;

- **10 червня 2000 року** - створення 1-го Білгород-Дністровського Окружного козацького полку ім. П.Орлика – отаман О.Царенков, В.Воробйов, М.Врублевський, С.Горлачов, П.Городниченко, В.Жигаленко, М.Дейна, В.Єремєєв, І.Оленєв, О.Комлик, С.Ковалів, М.Скіба;

- **25 березня 2002 року** – створення Білгород-Дністровського осередку Всеукраїнської Громадської Організації Козацьке Військо Запорозьке України - отаман М.Возний, козаки В.Жуковський, В.Лесін;

- **4 травня 2002 року** – створення Білгород-Дністровського Окремого куреня ім. С.Білого – отаман П.Городниченко, козаки Ю.Сокоєв, О.Сокоєв, о.Миколай Тригоращенко;

- **14 жовтня 2002 року** – створення Жіночої громади Українського козацтва - керівник Л.Горлачова, козачки Л.Городниченко, В.Воробйова, У.Трицуналь, Л.Пономаренко, Н.Пономаренко;

- **25 листопада 2002 року** – створення Свято-Покровської козацької парафії Українського Православної Церкви Київського Патріархату – М.Склярєнко, Т.Склярєнко, Т.Мельниченко, В.Бойчев, М.Скіба, В.Воробйов, О.Ступак, М.Вітряк, М.Врублевський, Б.Вітряк;

- **29 грудня 2002 року** – перереєстрація Буджацького січового козацького війська в Одеському обласному управлінні юстиції – отаман М.Склярєнко;

- **30 січня 2004 року** – створення сотні с. Монаші Міжнародної громадської організації «Козацтво Запорізьке» - отаман В.Пікаченко, козаць В.Парпалак;

- **23 лютого 2004 року** – створення громадського формування з охорони громадського порядку у місті Білгороді-Дністровському при Білгород-Дністровському Окремому курені ім. С.Білого – отаман П.Городниченко, козаки О.Острий, О.Корнаков, Т.Макаренко, Ю.Гаврилов, К.Мирза, С.Морозовський, Ю.Сокоєв, О.Сокоєв, В.Пімофєєв;

- **2 серпня 2004 року** – створення районного товариства Чорноморського Козацького З'єднання – отаман В.Білоус;

- **24 жовтня 2004 року** – Установче Коло Дністровської Січі – отаман О.Царенков, козаки В.Єремєєв, В.Пімофєєв, В.Смаковський, В.Лукашевський, М.Дейна, М.Маринеску, І.Зорило.

5. Створення джурових осередків в школах:

- **вересень 2000 року** – створення дитячої козацької організації «Січ» в Молозькій школі – учитель І.Лісіцин.

- **вересень 2004 року** – створення дитячо-юнацької козацької організації «Молода Січ» в Шурлацькій школі – директор П.Подорова, учитель В.Чумаченко, педагог-організатор Л.Коваленко;

- **вересень 2005 року** – створення районної Молодої Січі – В.Тимофєєв, В.Вронська, П.Тома, П.Подорова.

6. Створення козацьких художніх колективів:

- **14 жовтня 2000 року** - прийняття в козаки учасників хору української народної пісні «Мрія» – керівник І.Зорило;

- **14 жовтня 2003 року** - прийняття в козаки ансамблю української народної музики «Веселка» – керівники - М. та В. Нікіруї;

- **21 січня 2004 року** - прийняття в козаки-джури ансамблю української народної музики «Троно» та керівника гурту «Русичи» – Б.Нікіруя.

7. Козацькі видання:

- **жовтень 2000 року** - видання збірки за редакцією В.Тимофєєва «Козацтво». Випуск 3 (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський).

- **квітень 2001 року** – вийшов 45-й (останній) номер газети Адамівського куреня та Адамівської школи козацько-лицарського виховання («Джура», «Дана», «Джура та Дана», «Леля», «Козача», «Козак», «Берегиня») – редактор В.Тимофєєв;

- **квітень 2001 року** – вийшов 1-й номер газети Адамівського куреня та Адамівської школи козацько-лицарського виховання («Річ про Адамівську Січ») – редактор В.Тимофєєв;

- **жовтень 2001 року** - початок друку книги В.Тимофєєва «Адамівська Січ» (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський, 3 кн, 2001-2003);

- **жовтень 2001 року** – початок друку книги В.Тимофєєва «Річ про Адамівську Січ» (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський, 3 тт. 2001-2003).

- **травень 2003 року** – початок друку книги В.Тимофєєва «Адамівська громада» (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський, 2 тт. 2003);

- **серпень 2003 року** – початок друку книги С.Тимофєєвої та В.Тимофєєва «Архіви козаччини Задністров'я» (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський. 20 кн. 2003-2010);

- **грудень 2003 року** – вийшов 220-й (останній) номер газети Адамівського куреня та Адамівської школи козацько-лицарського виховання («Річ про Адамівську Січ») – редактор В.Тимофєєв;

- **квітень 2004 року** – друк книги В.Тимофєєва «Адамівська Січ – школа козацько-лицарського виховання» (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський).

- **січень 2004 року** – вийшов 1-й номер газети Задністрового козацтва («Річ про Буджацьку Січ») – редактор В.Тимофєєв;

- **квітень 2005 року** – друк книги В.Тимофєєва «Козацька педагогіка – сучасна освіта» (видавництво «СП «Петрекс» м.Білгород-Дністровський);

- **червень 2005 року** – друк книги С.Тимофєєвої «Сучасне українське козацтво на півдні Одещини» (видавництво «СПД СП» м.Білгород-Дністровський).

УЧЕПЛАТ „СУЧАСНИЙ”. 3 2006 року по т.ч.

1. Прийняття програми розвитку Українського козацтва в районі (2008-2010 рр.) – рішення районної ради №132-У від 26 липня 2007 року.

2. Виконання заходів з розвитку Українського козацтва:

- **9 вересня 2006 року** – 1-й районний збір козацької молоді (Адамівська, Долинівська, Вигінська, Турлацька школи);
- **21 квітня 2007 року** – перемога загону джур та дан Адамівської школи козацько-лицарського виховання у Першому обласному фестивалі школярів «Обряди мого села»;
- **26 травня 2007 року** – святкування 15-річчя утворення сучасного козацтва Білгород-Дністровщини (Палац Офіцерів);
- **30 травня 2007 року** – створення районної Ради керівників громадських організацій козацького спрямування при голові Білгород-Дністровської райдержадміністрації – керівник В.Пімофєєв, члени Ради А.Васелінга, О.Вдовиченко, В.Вронська, А.Кривенко, П.Тіма, В.Чумаченко, Ю.Щербина;
- **4 червня 2007 року** – створення районної Координаційної ради з підтримки розвитку Українського козацтва при голові райдержадміністрації – голова ради П.Ізумнов, члени Ради В.Пімофєєв, В.Кішка, Р.Дьяченко, А.Кольцов, Д.Корчагіна, С.Масло, С.Мақаренко, В.Орлова, П.Пікаченко, Ю.Пімчук;
- **14-16 серпня 2007 року** – участь делегації Задністрового козацтва в Першому Всеукраїнському зльоті дитячих громадських організацій в Києві – В.Гавриленко, В.Пімофєєв;
- **жовтень-грудень 2007 року** – цикл семінарів-тренінгів «Козак-лідер-2007» - В.Пімофєєв, С.Ганницька, С.Ушанова;
- **14 жовтня 2007 року** - святкування 17 річниці Відродженого Українського козацтва в місті Білгороді-Дністровському та районі (Мала Зала Білгород-Дністровської райдержадміністрації, Старокозаче, Бритівка);
- **14 жовтня 2008 року** – святкування 18 річниці Відродженого Українського козацтва в місті Білгороді-Дністровському (Палац Офіцерів) та районі (Велика Зала Білгород-Дністровської райради).

3. Створення козацьких осередків:

- **23 лютого 2006 року** – створення Дністровського Окружного Коша-Малої Січі (наказ Верховного отамана ЧКО ЧКВ А.Петька) - отаман О.Царенков;
- **20 грудня 2006 року** - створення військово-спортивного клубу «Патріот» - керівник В.Гавриленко;
- **25 грудня 2006 року** - створення громадської організації «Козачка» (Петрівська сільська рада) - керівник О.Шепельська;
- **7 січня 2008 року** – створення Задністрової Січі – отаман В.Пімофєєв.

4. Створення джурових осередків в школах:

- **вересень 2006 року** – створення дитячо-юнацької козацької організації «Молода Січ» в Вигінській школі – директор О.Вдовиченко, учитель М.Поліщук;
- **14 жовтня 2007 року** – посвята в козаки членів дитячо-юнацької організації «Молода Січ» в Старокозацькій школі – учитель Ю.Щербина;
- **вересень 2008 року** – створення дитячо-юнацької організації «Молода Січ» в Випаснянській №2 школі – учитель А.Кривенко;
- **вересень 2008 року** – створення дитячо-юнацької організації «Молода Січ» в Салганській школі – завуч І.Мельникова.

5. Створення козацьких художніх колективів:

- **грудень 2008 року** – прийняття в козацтво учасників народної хорової капели – пошуково-дослідницького фольклористичного гурту «Алкалія» Будинку культури с. Старокозаче - керівник В.Вареник;

- **грудень 2008 року** – створення козацького гурту «Отаман» (кістяк - працівники райради та райдержадміністрації – В.Пімофєєв, Н.Могурян, П.Ізумнов, В.Форостяний, З.Червачук).

6. Козацькі видання:

- **квітень 2006 року** – початок друку книги В.Пімофєєва «Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я» (видавництво «СПД СП» м.Білгород-Дністровський. 5 тт. 2006-2008);

- **червень 2006 року** – друк книги С.Пімофєєвої «Сучасне козацтво Білгород-Дністровщини» (видавництво «СПД СП» м.Білгород-Дністровський);

- **грудень 2006 року** – друк книги В.Пімофєєва «Річ про Бужацьку Січ» (видавництво «СПД СП» м.Білгород-Дністровський);

- **грудень 2006 року** – вийшов 37-й (останній) номер газети Задністрового козацтва («Річ про Бужацьку Січ») – редактор В.Пімофєєв;

- **січень 2007 року** – вийшов 1-й номер газети Задністрового козацтва («Річ про Січ») – редактор В.Пімофєєв;

- **лютий 2007 року** – друк книги В.Пімофєєва «Козацько-лицарське виховання» (видавництво «СПД СП» м.Білгород-Дністровський);

- **квітень 2007 року** – друк книги В.Пімофєєва «Школа козацько-лицарського виховання» (видавництво «СПД СП» м.Білгород-Дністровський);

- **травень 2007 року** – друк книги В.Пімофєєва «Виховання козака-лицаря» (видавництво «СПД СП» м.Білгород-Дністровський);

- **червень 2007 року** – друк книги С.Ушанової «Сучасне лицарство Задністров'я» (видавництво «СПД СП» м.Білгород-Дністровський);

- **листопад 2007 року** – друк книги В.Пімофєєва «Козацький громадський Рух» (видавництво «Володимир»-СПД Саламаха Л.Ф. м.Білгород-Дністровський);

- **грудень 2007 року** – вийшов 33-й (останній) номер газети Задністрового козацтва («Річ про Січ») – редактор В.Пімофєєв;

- **січень 2008 року** – вийшов 1-й номер газети Задністрового козацтва («Козацтво Задністров'я») – редактор В.Пімофєєв;

- **лютий 2008 року** – друк книги В.Пімофєєва «Річ про Січ» (видавництво «Отаман» м.Білгород-Дністровський);

- **лютий 2008 року** – друк книги В.Пімофєєва «Адамівський курінь» (видавництво «Отаман» м.Білгород-Дністровський);

- **вересень 2008 року** – початок друку книги В.Пімофєєва «Задністрова Січ» (видавництво «Отаман» м.Білгород-Дністровський. 3 т. 2008-2010);

- **жовтень 2008 року** – вийшов 1-й номер газети козацтва Задністров'я-Бужаку-Придунав'я («Слава і Честь») – редактор В.Пімофєєв;

- **грудень 2008 року** – друк книги С.Ушанової «Сучасне козацтво Задністров'я» (видавництво «Отаман» м.Білгород-Дністровський).

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Пімофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№ 21 (371)
Листопад
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

КНИГИ ПРО КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

1. В.Я.Тимофєєв. *Козацтво*. Випуски 1-3. Видавництво «СП «Петрекс». Білгород-Дністровський. 1995, 1998, 2000.

Про козацтво Адамівського Осередку Козацтва. 160 стор.

2. В.Я.Тимофєєв. *Козацький вісник*. Видавництво СП «Петрекс». Білгород-Дністровський. 1998.

Газета Адамівського Осередку Козацтва. Фотоілюстрації. 60 стор.

3. В.Я.Тимофєєв. *Адамівська Січ*. Видавництво «СП «Петрекс». Білгород-Дністровський. 2001-2003.

Про козацтво Адамівської громади: козаків та козачок, молодиків та березинь, джур та дан, козачат та лель.

П. 1. 2001. *Хроніка Адамівської школи*. 1998-2001. (25.10.2001). 158 стор.

III. 2. 2002. Школа козацько-лицарського виховання – гуманістична основа становлення особистості. (26.11.2002). 352 стор.

III. 3. 2002. Хроніка Адамівської школи. 2001-2002. (15.12.2002). 543 стор.

III. 4. 2003. Педагогічний колектив Адамівської школи козацько-лицарського виховання. (01.02.2003). 185 стор.

III. 5. 2003. Керівники Адамівської школи. (08.03.2003). 119 стор.

III. 6. 2003. Преса про Адамівську школу. (10.03.2003). 110 стор.

III. 7. 2003. Випускники Адамівської школи. (07.05.2003). 108 стор.

III. 8. 2003. Адамівська школа сьогодні. (16.04.2003). 147 стор.

III. 9. 2003. Хроніка Адамівської школи. 2003. (23.04.2003). Частина 1. 172 стор. Частина 2. 330 стор. Частина 3. 517 стор. Частина 4. 150 стор.

III. 10. 2003. Адамівська школа козацько-лицарського виховання. Теоретичні засади. (29.04.2003). 120 стор.

III. 11. 2003. Адамівська школа козацько-лицарського виховання. (10.12.2003). 190 стор.

III. 12. 2003. Адамівська громада. (01.05.2003). Частина 1. Постаті. 396 стор. Частина 2. Педагогіка. 163 стор.

III. 13. Козаки. Білгород-Дністровська паланка. Будацька Січ. (29.04.2003). 150 стор.

III. 14. 2001-2003. Підручники школи козацько-лицарського виховання. Частина 1. Козацьке тіловиховання. Частина 2а. Історія військового козацького мистецтва. (15.04.2003). 159 стор. Частина 2б. Козацьке військове мистецтво. (31.12.2003). 150 стор. Частина 3. Родовід козацький. (31.12.2001). 150 стор. Частина 4. Козацьке духовиховання. (31.12.2001). 150 стор. Частина 5. Козацькі традиції. (31.12.2001). 150 стор. Частина 6. Історія козацької культури. (31.12.2001). 150 стор. Частина 7. Основи екологічних знань. (31.12.2002). 150 стор. Частина 8. Основи сучасного фермерського господарства. (31.12.2002). 150 стор. Частина 9. Піваринництво і основи підприємницької діяльності. (31.12.2002). 150 стор. Частина 10. Рослинництво і основи підприємницької діяльності. (31.12.2002). 150 стор. Частина 11. Організація й методика науково-дослідної діяльності учнів. (29.04.2003). 150 стор. Частина 12. Основи техніки. (29.04.2003). 150 стор. Частина 13. Історія Українського козацтва. (07.11.2001). 138 стор. Частина 14. Козацька Конституція. (31.12.2001). 150 стор.

III. 15. 2003. Адамівська школа козацько-лицарського виховання. Збірка. (10.12.2003). 362 стор.

4. В.Я.Тимофєєв. Річ про Адамівську Січ. Видавництво «СП «Петрекс». Білгород-Дністровський. 2001-2003.

Ілюстрована історія становлення та розвитку колективу Адамівської школи козацько-лицарського виховання, що на Білгород-Дністровщині.

III. 1. 2001. Хроніка Адамівської школи. Частина 1. (25.10.2001). 158 стор. Частина 2. (15.12.2002). 308 стор.

III. 2. 2002. Хроніка Адамівської школи. Частина 3. (15.12.2002). 274 стор. Частина 4. (23.04.2003). 176 стор.

III. 3. 2003. Хроніка Адамівської школи. Частина 5. (07.11.2003). 172 стор. Частина 6. (15.12.2003). 184 стор.

5. В.Я.Тимофєєв. Адамівська громада. Видавництво «СП «Петрекс». Білгород-Дністровський. 2003.

Книга про людей Адамівської громади; людей, які внесли частку себе у розвиток духовного, економічного життя трьох населених пунктів: Адамівці, Авидівці, Благодатного, що на Одещині.

П. 1. 2003. (07.05.2003). Частина 1. Преса про громаду. стор. 402 стор. Частина 2. Випускники Адамівської школи. 108 стор.

П. 2. 2003. (01.05.2003). Частина 3. Педагогічний колектив Адамівської школи козацько-лицарського виховання. 190 стор. Частина 4. Постаті. Адамівська громада. 192 стор.

6. С.В.Пимофєєва, В.Я.Пимофєєв. Архіви козаччини Задністров'я. Видавництво «СП «Петрекс». Білгород-Дністровський. 2003-2010.

Документи та матеріали козацтва Задністров'я.

П. 1. Історія козацтва Задністров'я. Частина 1. 2003-2004. (19.11.2003). 302 стор. Частина 2. 2005. (12.06.2005). 251 стор.

П. 2. Основні офіційні документи. Частина 1. 2003. (01.09.2003). 168 стор. Частина 2. 2004. (01.07.2004). 193 стор.

П. 3. Козацькі організації міста Білгорода-Дністровського. 2003. (07.11.2003). 238 стор.

П. 4. Козацькі організації Білгород-Дністровського району. Частина 1. 2003. (11.11.2003). 331 стор. Частина 2. 2004. (01.07.2004). 308 стор.

П. 5. Козацькі навчальні заклади. Частина 1. 2003. (14.11.2003). 382 стор. Частина 2. 2004. (14.11.2004). 683 стор.

П. 6. Козацькі організації півдня Одещини. Частина 1. 2003. (17.11.2003). 260 стор. Частина 2. 2004. (01.07.2004). 278 стор.

П. 7. Козаки Задністров'я. Частина 1. 2003. (21.11.2003). 193 стор. Частина 2. 2004. (11.01.2005). 176 стор.

П. 8. Козацькі організації Задністров'я. 2006. (29.12.2006). 528 стор.

Видавництво «СПД СП».

П. 9. Козацькі організації Задністров'я. 2007. (12.12.2007). 379 стор.

П. 10. Адамівський курінь. Частина 1. 2007. (12.12.2007). 312 стор. Частина 2. 2008. (07.01.2008). 390 стор.

Видавництво «Отаман».

П. 11. Козацтво Задністров'я. Частина 1. 2008. (31.12.2008). 777 стор. Частина 2. 2009. (31.12.2009). 777 стор. Частина 3. 2010. (31.12.2010). 777 стор.

7. В.Я.Пимофєєв. Адамівська Сті – школа козацько-лицарського виховання. Видавництво «СП «Петрекс». Білгород-Дністровський. 2004. (29.04.2004).

186 стор. Додатки, фото.

Опис моделі громадського (на базі загальноосвітньої школи) навчально-виховного закладу нового типу, покликаною дати учням додаткову козацько-лицарську освіту, забезпечити їх надійний духовний зв'язок з предками, розвинути стосунки з сучасниками і зорієнтувати козачат на інтереси нащадків, бо творче відродження в житті ідей і засобів козацької педагогіки має забезпечити виховання фізично здорових, морально чистих і лицарських мужніх та сильних духом громадян України. За впровадження цієї моделі в практику роботи школи автор був удостоєний звання «Кращий освітянин України 2002 року».

Розділи книги: Вступ. Адамівська школа козацько-лицарського виховання. I. Передумови утворення Адамівської школи козацько-лицарського виховання. Історична інтерлюдія. II. Козацька педагогіка й сучасна освіта. Педагогічні роздуми. III. Адамівська загальноосвітня школа I-II ступенів. Історичний нарис. Керівники. IV. Адамівська школа козацько-лицарського виховання. Педагогічний колектив. V. Адамівська школа козацько-лицарського виховання – гуманістична основа становлення особистості, берегиня духу села. Теоретичні засади. VI. Джерела школи козацько-лицарського виховання. Використана література. Додатки.

8. В.Я.Тимофєєв. Козацька педагогіка – сучасна освіта. Видавництво «СПД Петрекс». Білгород-Дністровський. 2005. (29.04.2005).

100 стор. Додатки.

Стисло викладена методика створення і налагодження роботи молодіжних та дитячих козацьких осередків, школи козацько-лицарського виховання.

Розділи книги: Вступ. Школа козацько-лицарського виховання. I. Передумови створення шкіл козацько-лицарського виховання. Козацтво Задністров'я. Історична інтерлюдія. II. Козацька педагогіка й сучасна освіта. Педагогічні роздуми. III. Школа козацько-лицарського виховання (теоретичні засади). Джерела козацько-лицарського виховання. Література. Додатки.

9. С.В.Тимофєєва. Сучасне українське козацтво на півдні Одещини. Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2005. (12.06.2005).

80 стор. Бібліографія.

Стисло викладена історія козацтва півдня Одещини.

Розділи книги: I. Козацька нація. II. Відродження Українського козацтва. III. Всеукраїнські козацькі організації. IV. Одеські обласні (крайові) козацькі організації. V. Діяльність Задністровського козацтва. VI. Українська козацька педагогіка. VII. Козацькі навчальні заклади Задністров'я. IX. Козацькі художні колективи. X. Сучасний стан За дністровського козацтва. Література.

10. С.В.Тимофєєва. Сучасне козацтво Білгород-Дністровщини. Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2006. (12.06.2006).

174 стор. Додатки. Бібліографія.

Ілюстрована історія козацтва Білгород-Дністровського (міста та району).

Розділи книги: Від автора. I. Відродження українського козацтва у 90-ті роки ХХ століття. II. Історичні витоки та особливості розвитку козацьких організацій на Одещині. III. Білгород-Дністровські козацькі товариства: історія виникнення, структура, склад. IV. Основні напрямки діяльності козаків. V. Козацькі художні колективи. VI. Козацька педагогіка. Висновки. Література. Додатки. Лідери.

11. В.Я.Тимофєєв. Річ про Буджацьку Січ. Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2006. (29.12.2006).

526 стор. Фото.

Ілюстрована історія сучасних козацтв Буджаку (збірка козацьких газет «Річ про Буджацьку Січ» 2004-2006 років).

12. **В.Я.Шимовфеев. Козацьке тілодуховиховання.** Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2006.

70 стор.

13. **В.Я.Шимовфеев. Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я.** Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2006-2009.

Спроба всебічного видання про козацтво Південноукраїнського Задністров'я: життєпис козацьких достойників, преса про козацтво, нотатки Самовидців.

П. 1. 2006. (29.04.2006).

216 стор. Фото.

Розділи тому: Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я. Постаті. Козацькі достойники.

П. 2. 2006. (29.04.2006).

212 стор. Фото.

Розділи тому: Вступ. Цікава історія козацтва Задністров'я кінця ХХ – початку ХХІ століть. I. Постаті. Козацькі достойники. II. Преса про козацтво Південноукраїнського Задністров'я. III. Нотатки Самовидців. Висновки. Загальні тенденції розвитку сучасного козацтва України (Буджак), Росії, Білорусі, Придністров'я.

П. 3. 2007. (29.04.2007).

238 стор. Фото.

Розділи тому: Вступ. Цікава історія козацтва Задністров'я кінця ХХ – початку ХХІ століть. I. Постаті. Козацькі достойники. II. Преса про козацтво Південноукраїнського Задністров'я. III. Нотатки Самовидців. Висновки. Загальні тенденції розвитку сучасного козацтва України (Буджак), Росії, Білорусі, Придністров'я.

Видавництво «Отаман».

П. 4. 2008. (29.04.2008).

250 стор. Фото.

Розділи тому: Вступ. Суб'єктивні нотатки козака Шимовфеева. I. Постаті. Козацькі достойники. II. Преса про козацтво Південноукраїнського Задністров'я. III. Нотатки Самовидців. Висновки.

П. 5. 2008. (31.12.2008).

250 стор. Фото. Додатки.

Розділи тому: Від автора. Суб'єктивні нотатки козака Шимовфеева. I. Постаті. Козацькі достойники. II. Преса про козацтво Південноукраїнського Задністров'я. III. Нотатки Самовидців. Замість закінчення. Додатки. Хронологія розвитку козацького руху на Задністров'ї.

П. 6. 2009.

250 стор. Фото. Додатки.

П. 7. 2009.

250 стор. Фото. Додатки.

14. **В.Я.Шимовфеев. Козацько-лицарське виховання.** Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2007. (01.02.2007).

300 стор. Фотоілюстрації, додатки.

Збірка методичних матеріалів (Укази Президента України, документи Міністерства освіти і науки України, Українського козацтва щодо козацько-лицарського виховання; методика їх використання).

Розділи книги: Від автора. Вступ. I. Державні документи про козацтво. II. Документи козацтва. III. Документи Міністерства освіти і науки України щодо козацтва. IV. Козацька педагогіка й сучасна освіта. Від автора. Замість закінчення. Додатки.

15. В.Я.Тимофєєв. Школа козацько-лицарського виховання. Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2007. (29.04.2007).

230 стор. Додатки.

Методика формування колективу в школі козацько-лицарського виховання (узагальнено досвід роботи педагогічних колективів навчальних закладів Південноукраїнського Задністров'я).

Розділи книги: Від автора. Вступ. Козацька педагогіка й сучасна освіта. Від автора. Замість закінчення. Джерела школи козацько-лицарського виховання. Додатки.

16. В.Я.Тимофєєв. Виховання козака-лицаря. Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2007. (01.05.2007).

200 стор. Додатки.

Методика формування особистості козака-лицаря в школі козацько-лицарського виховання.

Розділи книги: Від автора. Вступ. Козацька педагогіка й сучасна освіта. Від автора. Замість закінчення. Додатки.

17. В.Я.Тимофєєв. Козацький громадський рух. Видавництво «Володимир»-СПД Саламаха А.Ф. Білгород-Дністровський. 2007. (07.11.2007).

160 стор. Бібліографія.

Узагальнено досвід роботи колективів навчальних закладів та громадських організацій козацького спрямування Південноукраїнського Задністров'я з виховання дітей та молоді.

Розділи книги: Від автора. I. Державні документи про козацтво. II. Документи козацтва. III. Документи Міністерства освіти і науки України щодо козацтва. IV. Навчально-виховні заклади козацького спрямування. V. Громадські організації козацького спрямування. Замість закінчення.

18. С.В.Ушанова. Сучасне лицарство Задністров'я. Видавництво «СПД СП». Білгород-Дністровський. 2007. (12.06.2007).

Висвітлюється історія виникнення сучасного Українського козацтва на території півдня Одещини (Білгород-Дністровський район та місто) – на Задністров'ї. Охоплено період з 1989 року по 2004 рік.

260 стор. Фото. Бібліографія.

Розділи книги: Вступ. I. Сучасне Українське козацтво. II. Українська козацька духовність: педагогіка, культура, духовний світ козацтва. III. Лідери Українського козацтва. Висновок. Література.

19. В.Я.Тимофєєв. Річ про Січ. Видавництво «Отаман». Білгород-Дністровський. 2008. (01.02.2008).

150 стор., фотоілюстрації.

Збірка козацьких газет «Річ про Січ», яка виходила в місті та в районі. Книга про козаків Задністрового козацтва, осередки якого діють в Білгород-Дністровському районі та місті Білгороді-Дністровському на Одещині; про козаків та козачок, про людей

територіальних громад Задністров'я, що в загальному громадському русі прокладали свої, козацькі шляхи до незалежної держави Україна.

20. В.Я.Пимощев. Адамівський курінь. Останнє десятиріччя ХХ ст. – перше десятиріччя ХХІ ст. Видавництво «Отаман». Білгород-Дністровський. 2008. (01.02.2008).

350 стор. Фотоілюстрації, документи та матеріали.

Книга – про Адамівський курінь Українського козацтва, що діяв в Білгород-Дністровському районі на Одещині в останньому десятиріччі ХХ ст. – першому десятиріччі ХХІ ст.; про козаків та козачок, про людей Адамівської громади, що в загальному громадському русі прокладали свої, козацькі, шляхи до незалежної держави Україна. Історія куреню подається через документальні джерела (газетні та журнальні статті, протоколи, спомини самовидців, накази отаманів та рішення Козацьких Рад та ін.), що надає їй ознаки академізму. Але за рядками документів проглядають живі люди з їх пристрастями та інтересами, своєрідним козацьким поглядом на події та на життя взагалі.

Розділи книги: I. 1990-1998. Період самостійної діяльності (3 етапи: П'ять козаків. Документація. Налагодження практичної роботи.). II. 1998-2000. Період діяльності у складі Білгород-Дністровської паланки (3 етапи: Розбрат. Перманентний розбрат. Повернемось до національного виховання.). III. 2000-2003. Період незалежної діяльності (3 етапи: Берегиня духу села. Крайній освітянин України. Основи козацько-лицарського виховання.).

Адамівська громада – унікальна громада; на її території лише в останні 20 років відбулися дві широкомасштабні (помітні) для України події: створення асоціації кооперативів імені Тараса Григоровича Шевченка (80-90-ті роки ХХ століття; на меті було трансформація її в асоціацію вільних фермерів, а Адамівську громаду – в козацьку громаду) та навчально-виховного закладу нового типу – Адамівської школи козацько-лицарського виховання (90-ті роки ХХ століття – 10-ті роки ХХІ століття; на меті було трансформація її в козацький лицей)..

21. В.Я.Пимощев. Задністрова Січ. Видавництво «Отаман». Білгород-Дністровський. 2008-2015.

Ілюстрована історія регіональної козацької організації Південноукраїнського Задністров'я.

Частина 1. Козаки, ми маємо робити. 2008. (01.09.2008). 300 стор.

Розділи частини: Від автора. Козаки, ми маємо робити... I. Вісім козаків-«самураїв». II. Дністровська Січ. III. Дністровський Окружний Кіш (Мала Січ). IV. Районна програма розвитку козацтва. V. Задністрова Січ. Додатки.

Частина 2. Крізь терени до зірок, 2010. (31.12.2010). 300 стор.

Розділи частини: V. Задністрова Січ. Ми маємо робити. VI. Козак, VII. Слава і честь. Додатки.

Частина 3. Слава Богу, що ми козаки! 2015. (31.12.2014). 300 стор.

Розділи частини: VIII. Гей, будьмо! IX. Брати-козаки. X. Все з початку. XI. Зірқа сумління нам сяє. Замість закінчення. Додатки.

22. С.В.Ушанова. Сучасне козацтво Задністров'я. Видавництво «Отаман». Білгород-Дністровський. 2008.

Історія сучасного козацтва Задністров'я (місто Білгород-Дністровський та Білгород-Дністровський район).

23. В.Я.Пімофєєв. Козацький вишкіл. Видавництво «Отаман». Білгород-Дністровський. 2009.

Досвід роботи колективів навчальних закладів Південноукраїнського Задністров'я з козацького вишколу дітей та молоді.

165 стор. (07.09.2009). Розділи: Від автора. I. Державні документи про козацтво. II. Документи козацтва. III. Документи Міністерства освіти і науки України щодо козацтва. IV. Козацька педагогіка й сучасна освіта. Рекомендована література. Замість закінчення.

24. В.Я.Пімофєєв. Теорія та практика козацького вишколу. Видавництво «Отаман». Білгород-Дністровський. 2009.

Досвід козацько-лицарського виховання колективів навчально-виховних закладів Південноукраїнського Задністров'я.

III. 1. 2009. (07.07.2009). 240 стор.

Розділи тому: Від автора. I. Державні документи про козацтво. II. Документи козацтва. III. Документи Міністерства освіти і науки України щодо козацтва. IV. Козацька педагогіка й сучасна освіта. Рекомендована література. Замість закінчення.

III. 2. 2009. Практичні матеріали. (31.12.2009). 200 стор.

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Пімофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№ 22 (372)
ЛМСПОПД
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

РОЗВИТОК КОЗАЦЬКОГО РУХУ НА ЗАДНІСТРОВ'І Інформація для роздумів.

Історія вчить, що ефективне те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права.

Сучасний загальнодержавний сплеск цікавості до історії козацтва й зокрема уваги до його проблем пояснюється просто: йде формування національної еліти, яка спирається в своїй діяльності на національний – козацький! – досвід державотворення.

Історичні умови буття українського народу породили самобутній феномен – козацтво. Воно втілювало в собі фізичне і духовне здоров'я нації, інтелектуальну силу, життєздатність, оптимізм і енергію. Це була об'єднана, згуртована, ідейно і духовно зцементована, суворо дисциплінована сила, яка очолювала боротьбу проти чужоземних ворогів. Майже чотириста років тому козаки так виклали королівським послам свою роль і призначення: «Подібно до наших предків, хочемо й ми користуватися вольностями життя, маєтностями і свободами, що належать рицарським людям... Дбаємо про те, щоб так само, як ми отримали від своїх предків ті права і вольності, щоб і наші наступники прийняли їх цілими і непорушними, з примноженням слави. І щоб вони один після одного передавали їх у прийдешні часи».

Відродження козацьких традицій є надзвичайно потрібною і важливою справою. Постане сучасне українське лицарство – духовно постане Україна. Сьогодні нам належить продовжити велику місію козацтва. Козаки знову мають стати захисниками честі й гідності України, її традицій, її культури...

Населення Південноукраїнського Задністров'я (міста Білгорода-Дністровського та району) має давні козацькі традиції.

Перша значна опинилася тут після 1710 року – це були мазепинці. До сьогодні їх нащадки мешкають у Старій Царичанці.

Після руйнації Запорозької Січі (1775 рік), приймаючи до себе козаків, Пуреччина надала їм землі для заснування Січі в пониззі Дністра – в Кучурганах, Акерманському повіті, озброєння і коні.

Після утвердження Російської імперії в Південному Задністров'ї, Буджаку та Придунав'ї на цих землях почалося утворення козацького війська (попередньо воно мало назву - Військо вірних козаків, Чорноморське козацьке військо, Усть-Дунайське Буджацьке козацьке військо, Дунайське козацьке військо, Новоросійське козацьке військо). На території, яку займала Подністрянська паланка цього війська, були зараховані до козацьких поселення Старокозаче (1827), Миколаївка (1836), Петрівка (1836). Військове правління находилося в Акермані (до 1856, в 1856-1869 – в Миколаївці-Новоросійській). Козацькі гарнізони з'явилися в Руській Іванівці, Удобоному, Козацькому, Красній Косі, Шурлаках, Папушойях (Переможному) та ін. селах. В 1869 в зв'язку з загальною реформою козацьких військ Новоросійське козацьке військо оголошувалося ліквідованим. Це було останнє козацьке військо на теренах сучасної України...

Мужність і хоробрість, патріотизм, любов до волі й батьківщини, демократизм, взаємодопомогу, високі моральні цінності лишило козацтво в спадщину українському народу. Не

випадково в огляді Одеської військової округи за 1871 р. підкреслювалося, що в українцях „ї до цього часу добре зберігається пам'ять про вільне козацтво”, а задунайський запорожець Ананій Коломієць, закінчуючи розповідати Федору Вовку про Задунайську Січ, висловив невмирущі, сповнені глибокої віри в козацтво і його спадкоємців, слова: „А за нас... то наше не пропаде... Досі не пропало, то вже й не пропаде!.. Нашого насіння ніхто не скоренить!”

В кінці ХІХ століття, при проведенні перепису населення Російської імперії, близько 70% мешканців Акерманського повіту вважали себе козаками, або вихідцями з козаків...

В умовах незалежної України 1918 року знову, в новій якості, відродилося козацтво. Воно відіграло важливу роль в політичному і культурному житті, разом з усім народом будувало Українську суверенну державу, головною військовою силою якої стало селянське ополчення “вільних козаків”, січових стрільців, українських козацьких дивізій сірожупанників, синьожупанників...

В ті роки на Одещині козацькими були загони селянської армії батьки Махно, Чорноморське повстанське козацьке військо (загони отаманів С.Заболотного, Дерев'яги, Я.Кошового, Солтиса, Боровського, Кіршула, Карого, Коваленки, Стратіївського, Солоненка, І.Деркача, Бондаренка, Шевченка), Одеського українського військового Коша (отаман - І.Луценко), Тайдамацькі куріні (отаман - О.Сахно-Устимович), Союзу української молоді (Одеська Січ), Шатарбунарська сотня...

Дуже важливим, з огляду на комплекс складних сучасних проблем, залишаються роль і місце козацтва у соціальному, економічному та політичному житті Білгород-Дністровського району. Штут громадський рух за відновлення козацтва розпочався на початку 90-х рр. ХХ ст. Зацікавлення своїм минулим та генетична пам'ять поряд з активізацією політичного життя покликали до виникнення протягом 1992-1994 рр. декількох – міської, районної, сільської, обласної (Білгород-Дністровське Земляцтво – 1992 рік, Білгород-Дністровська паланка – 1993 рік, Адамівський курінь – 1994 рік, Буджацька Січ – 1992-1994 роки) громадських організацій козацького спрямування.

Проблеми становлення Українського козацтва в Білгород-Дністровському районі були пов'язані з розмитістю дійсних пріоритетів козацького відродження, руйнацією родових козацьких зв'язків та втратою традиційного середовища. Незважаючи на це, протягом 1992-2005 рр. місцеві козаки зробили достойний вклад у справу реального втілення козацької ідеї в суспільстві. Враховуючи історичне значення і заслуги козацтва, було видано ряд розпоряджень голови районної державної адміністрації, що безпосередньо стосуються козацького руху, схвалена районна програма відродження та розвитку козацтва на 2002-2005 рр., районна програма розвитку козацтва на 2008-2010 рр.

Діяли й сьогодні діють в місті Білгороді-Дністровському та районі ряд громадських організацій козацького спрямування:

козацькі організації – Задністрове земляцтво Всесвітньої спілки козаків (останній отаман - покійний козацький полковник М.Слепухін), Буджацька Січ Українського козацтва (отаман – генерал-хорунжий УК М.Скляренко) – у складі Січі – міський Кіш, Білгород-Дністровська паланка Українського козацтва (отаман – полковник УК А.Городецький), Окружний полк ім. П.Орлика Українського козацтва (отаман – полковник УК М.Врублевський), Окремий курінь ім. С.Білого Українського козацтва (отаман – полковник УК П.Городниченко), курінь Війська Запорозького (отаман – полковник ЗСУ М.Возний), районове товариство Чорноморського козацького з'єднання Українського козацтва (отаман – полковник УК В.Білоус), жіноча громада Українського козацтва (керівник А.Горлачова), Задністрова Січ Чорноморського козацького округу Чорноморського козацького війська Українського козацтва (отаман – генерал-осавул УК В.Шимодієв);

козацькі художні колективи – духовий оркестр (керівник сотник УК С.Радченко), хор української народної пісні «Мрія» (керівник – полковник УК І.Зорило), ансамбль української

народної музики «Веселка» (керівник - полковник УК М.Нікіруй), ансамбль української народної музики «Троно» та гурт «Русичи» (керівник – осавул УК Б.Нікіруй), народна хорова капела – пошуково-дослідницький фольклористичний гурт «Алкалія» Будинку культури с. Старокозаче (керівник – В.Вареник);

навчально-виховні заклади, що працювали та працюють в напрямку козацького виховання – Білгород-Дністровське училище Південноукраїнського державного педагогічного університету (викладачі – В.Юрченко, В.Лобанова, О.Виштак, І.Головань, В.Гавриленко), Старокозацька та Молозька школи (військовий керівник І.Лісіцин, учитель Ю.Щербина), Випаснянська №1 школа (військовий керівник В.Гавриленко), Випасненська школа №2 (учитель А.Кривенко), Вигінська школа (колишній директор В.Біленко, учитель фізичної культури А.Берлізов, директор О.Вдовиченко, учитель фізичної культури М.Поліщук, учитель І.Мельникова), Долинська школа (директор П.Тома, завуч М.Долгошеєнко, педагог-організатор П.Молчанова), Петрівська школа (директор А.Васелінга), Турлацька школа (директор П.Подорова, педагог-організатор А.Коваленко, вчитель В.Чумаченко), Адамівська школа (директор В.Вронська, завуч П.Лавриненко, педагог-організатор В.Триценко), клуб «Патріот» (керівник полковник УК В.Гавриленко), Салганська школа (завуч І.Мельникова).

Сучасне завдання отаманської верхівки козацтва Південноукраїнського Задністров'я (Білгород-Дністровського району) – не втягувати козаків в згубну конфронтацію та релігійні, мовно-національні, політико-економічні інтриги і щоб утримувати козацтво від цих інтриг – більше займатися вихованням та просвітницькою діяльністю, розвивати культурні осередки – козацькі хори, ансамблі, театри; піклуватись про козацькі лиці і табори відпочинку та спортивного загартування.

Ми не повинні насаджувати зневіру. Не можна в такій ситуації будувати цивілізовану державу, формувати повноцінну, самодостатню націю; козаки повинні не дозволяти морально і духовно перетворювати українську націю на націю, в якій панують і буття якої визначають панікери, провокатори і духовні дезертири...

Досвід, нагромаджений Україною за останні роки, свідчить про те, що для стабільного розвитку демократії та громадянського суспільства недостатнім є прийняття демократичних законів, проголошення демократичних виборів та громадянських свобод. Головною запорукою становлення демократичної держави є, передусім, високий рівень соціальної активності громадян, залучення їх до процесів прийняття рішень на місцевому рівні.

У цьому контексті актуалізується необхідність впровадження новітніх форм громадянського виховання активних громадян, повноправних учасників розвитку територіальної громади, регіону та держави в цілому. Одним із шляхів такого виховання має стати позакласна робота із старшокласниками, що має становити за мету стимулювання та розвитку у молодого покоління інтересу до вирішення актуальних проблем конкретної територіальної громади, формування практичного досвіду громадянських дій та демократичної поведінки. Практика свідчить, що ініціатива юних є вагомим чинником у процесі вирішення різних проблем сучасного життя. Відповідно існує гостра необхідність впровадження комплексу соціально-педагогічних заходів з метою підготовки молоді до життя в умовах демократичного суспільства.

Активний громадянин починається з досвіду громадянської дії, досвіду активної участі в розв'язанні суспільних проблем. Однією з форм набуття такого досвіду для учнів є участь у діяльності молодіжної (дитячої) громадської організації, учнівського самоврядування, зокрема козацького спрямування.

Концепція виховання (самовиховання) козака та берегині звертає увагу на виховний потенціал Кодексу буття Українського козацтва, куди входять Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської духовності та Заповіді милосердя. Впровадження в виховну роботу вимог Кодексів забезпечує формування та виховання такого духовного стану молоді – молодих громадян України, козаків, яке в народі збереглося як розуміння козацького духу, того особливого

соціального положення українського козацтва в суспільстві, яке слугувало опорою народу і державі протягом віків.

Керівництвом Закарпатської Січі Українського козацтва розроблено систему семінарів-тренінгів для керівників, педагогів, активістів самоврядування навчальних закладів та громадських організацій козацького спрямування: «Школа козацько-лицарського виховання» (для керівників шкіл), «Виховання козака-лицаря» (для педагогів), «Козацький громадський рух» (для активістів шкільного самоврядування та громадських організацій). За довідками звертайтеся за тел. 8097-466-7174, 804849-3-59-56; Пимофєєв Валерій Якович; E-mail: Generalotaman@rambler.ru.

У вихованні (самовихованні) національно свідомих козаків та берегинь є три ступеня:

1. Родинно-дошкільне виховання козаченяти та леліняти.
2. Родинно-шкільне виховання козачати та лелі, джури та дани.
3. Громадсько-родинне виховання козака та берегині.

Родинно-дошкільне виховання козаченяти та леліняти (діти до 6 років) здійснюється через роботу з батьками дошкільнят та введенням спеціальних курсів до програм дитячого садка.

Родинно-шкільне виховання козачати та лелі (діти 6-9 років), джури та дани (діти та підлітки 10-13 років), молодого козака та берегині (юнаки та юнки з 14 років) проводиться у формі школи козацько-лицарського виховання:

А/ класна робота за рахунок варіативної частини навчального плану з основних дисциплін козацько-лицарського виховання,

Б/ позакласна робота за рахунок годин гуртків, у формі Козацької республіки (одна з форм самоврядування учнівського колективу) та класних козацьких загонів,

В/ позашкільна робота у формі діяльності дитячої та дитячо-юнацької організації "Січ", „Молода Січ" Українського козацтва.

Громадсько-родинне виховання (самовиховання) козака та берегині (молодь з 14 років) здійснюється через діяльність куренів Українського козацтва та жіночої громади Українського козацтва, роботи Центру, клубів та ін. козацького спрямування.

Практика роботи громадських організацій козацького спрямування переконливо свідчить, що поглиблення і примноження козацько-лицарських традицій в сучасних умовах сприяє нарощенню зусиль державотворчого спрямування, піднесенню духовності як кожної особистості зокрема, так і всієї громади, суспільства в цілому...

Козацький громадський рух – система громадського навчально-виховного впливу нового типу, що покликана дати молоді додаткову козацько-лицарську освіту, забезпечити її надійний духовний зв'язок з предками, розвинути стосунки з сучасниками і зорієнтувати на інтереси нащадків, бо творче відродження в житті ідей і засобів козацької педагогіки має забезпечити виховання фізично здорових, морально чистих і по-лицарські мужніх та сильних духом громадян незалежної України.

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Чесць – нікому!

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Пимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган
козаків Задністров'я

№ 23 (373)
ГРУДЕНЬ
2008

Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Чесць – нікому!

Прочитай та передай товаришу!

НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНІ ЗАКЛАДИ КОЗАЦЬКОГО СПРЯМУВАННЯ До уваги керівника навчально-виховного закладу.

*„ Ми не лукавили з тобою.
Ми просто йшли. У нас нема
Зерна неправди за собою...” П.Шевченко.*

Своєрідність сучасного розвитку України характеризується відродженням коренів нашої національної минушини: історії, державних традицій, духовності. Адже без кореня гине все живе.

Корінь людського зростання – у пам'яті, духовній культурі, національній гордості. Вони як сполучна ланка, яка не допустить, щоб молода людина відлучилася від своєї землі.

Дитинство – особливий період людського життя. Саме на цьому етапі людина визначає свої життєві орієнтири, розробляє життєву позицію і життєві плани.

Цієї відповідальної пори вона потребує підтримки й уваги суспільства, яке зобов'язане забезпечити молодим громадянам умови й можливості для повноти самореалізації здібностей кожного, досягнення своїх життєвих цілей. Підтримку й увагу дитина отримує в навчально-виховних закладах, які мають йти попереду політиків, керуючись принципами гуманізму, свободи, загальнолюдських цінностей.

Ми часто зустрічаємо людей наверх освічених, енциклопедично озброєних знаннями, а всередині в них пустеля, як говориться в Біблії, „гроші пофарбовані, поваплені” і тому в теперішній час, нам потрібні люди не тільки озброєні знаннями, а й духовно, психічно, фізично спроможні розвивати творчі здібності свої та навколишніх; співпрацювати з людьми різних філософських, політичних, релігійних поглядів; здатні вирішувати проблеми сьогодення й майбутнього; особи з великим культурним та духовним потенціалом, бо „культура утверджує примат духу” (М.Ферих) – це педагогічне кредо педагогів-козаків. Досвід практичної роботи в цьому напрямку свідчить, що головна мета освіти – виховання; навчання повинно бути підпорядковано вихованню.

Навчально-виховний заклад – єдиний соціальний інститут, який, виховуючи учнів сьогодні, працює на перспективу. Саме тут висока професійна майстерність педагога-вихователя стимулює потребу вихованця стати свідомішим, самовдосконалюватися, щоб реалізуватись як громадянин.

Навчально-виховним закладам козацько-лицарського виховання поталанило: у нас педагоги – яскраві, неповторні особистості, носії уселюдських цінностей, глибоких і різнобічних знань, вони прагнуть до втілення в собі людського ідеалу, до постійного самовдосконалення, духовного зростання - Білгород-Дністровське училище Південноукраїнського державного педагогічного університету (викладачі – В.Юрченко, В.Лобанова, О.Виштак, І.Головань, В.Гавриленко), Старокозацька та Молозька школи (військовий керівник І.Лісіцин, учитель Ю.Щербина), Випаснянська №1 школа (військовий керівник В.Гавриленко), Випасненська школа №2 (учитель А.Кривенко), Вигінська школа

(колишній директор В.Біленко, учитель фізичної культури А.Берлізов, директор О.Вдовиченко, учитель фізичної культури М.Поліщук, учитель І.Мельникова), Долинівська школа (директор П.Пома, завуч М.Долгошеєнко, педагог-організатор П.Молчанова), Петрівська школа (директор А.Васелінга), Турлацька школа (директор П.Подорова, педагог-організатор А.Коваленко, вчитель В.Чумаченко), Адамівська школа (директор В.Вронська, завуч П.Лавериненко, педагог-організатор В.Триценко), клуб «Патріот» (керівник полковник УК В.Гавриленко), Салганська школа (завуч І.Мельникова).

Продуктом творчого пошуку педагогів-новаторів є ідея козацько-лицарського виховання та форми, методи нетрадиційного навчання і виховання дітей. Ніщо не повертається в традиційних формах; час диктує свої. Не всі форми козацької педагогіки відповідають сучасності. Нині інший тип виробничих відносин, побуту, потреб та свідомості. Тому педагогічні колективи в пошуках форм, методів прогресивних випереджальних ідей формування творчої особистості.

Любов до сім'ї, роду і нації; до рідної природи, оселі, землі; дух лицарства і волелюбності та побратимства; дух особистісної національної самосвідомості, гідності та честі – весь виховний процес у його багато аспектному вимірі ґрунтується в козацьких початково-виховних закладах на національному вихованні і спрямований на формування у дітей і молоді свідомості, ідей, поглядів, переконань, ідеалів, традицій, звичаїв і вірувань українського народу як корінного етносу Української держави.

Виховний процес, запроваджений педагогічними колективами та підтриманий соціальним довкіллям – козацьким формуванням громад, йде корінням у національний ґрунт і кожний педагог черпає звідти життєдайну силу для розв'язання всієї низки складних проблем сучасного життя.

Керуючись змістом розділу „Національне виховання” Державної національної освітньої програми „Освіта України ХХІ століття”, педагогічні колективи допомагають учням самовизначитися і самореалізуватися у соціально-культурному середовищі, відповідати потребам соціально-економічного та політичного розвитку суспільства. Провідний напрямок такої роботи – формування національно свідомого громадянина України, справжнього патріота та захисника рідної землі, духовно багатой особистості, морально зрілої людини.

Навчально-виховні заклади, що працюють в напрямку козацько-лицарського виховання, функціонують за універсальними законами розвитку соціальних систем, тому потребують комплексу основних концептуально-методичних документів. Ці документи розроблені генерал-осавулом Українського козацтва Пимофєєвим В.Я. й пройшли апробацію в навчально-виховних закладах козацького спрямування Південноукраїнського Задністров'я.

Звертаємо увагу, що керівництвом Задністрової Січі Українського козацтва розроблено систему семінарів-тренінгів для керівників навчальних закладів козацького спрямування - «Школа козацько-лицарського виховання». За довідками звертайтеся за тел. 8097-466-7174, 804849-3-59-56; Пимофєєв Валерій Якович. E-mail: Generalotaman@rambler.ru.

...Шкільна організація за період свого функціонування проходить череду етапів: від початку створення до природного припинення існування або відродження на якісно новій основі; тривалість цього циклу становить, як правило, 12 років.

Таку ж череду етапів проходять школи, що працюють в напрямку козацько-лицарського виховання; вони функціонують за універсальними законами розвитку соціальних систем, а саме: 1.Школа із часом знижує здатність сприймати все те, що виходить за

формалізовані рамки; формалізація перетворює її в закриту систему. 2. Закрита система не може інтегрувати нову інформацію, стає застиглою й втрачає здатність до адаптації. 3. Роль керівника полягає у підтримці стану відкритості, орієнтації на інноваційний розвиток, адаптації організації до навколишнього світу. 4. Управління школою як відкритою системою має ризики (корисно для організації, але несе загрозу для керівника).

Аналіз діяльності шкіл в напрямку козацько-лицарського виховання учнів свідчить, що ефективність цієї роботи значною мірою залежить від особи, яка спрямовує діяльність колективу, її впливу на оточуючих. Загальні риси цього процесу (формообразуючі фактори): 1. Наявність ентузіаста (як правило, це керівник). 2. Залежність результатів роботи від особистих якостей ентузіаста. 3. Залежність результатів роботи від посади, яку обіймає ентузіаст (адмінресурс). Так ось, згідно основних формообразуючих факторів цей процес в навчальних закладах Західноукраїнського регіону проходить так (етапи розвитку шкіл козацько-лицарського виховання та основні концептуально-методичні документи цих періодів):

I етап. Попередній. Декілька років.

II етап. Підготовчий. Рік – два.

1. Декларація «Філософія козацько-лицарського виховання в школі. Концептуальні засади». 2. Модель трансформації загальноосвітньої школи в школу козацько-лицарського виховання. 3. Програма трансформації загальноосвітньої школи в школу козацько-лицарського виховання. 4. Тренінги, програми групового та індивідуального консультування адміністрації та вчителів школи з проблем теорії і практики козацько-лицарської системи навчання в школі цього типу.

III етап. Концептуально-проектно-діагностичний. Два роки.

1. Комплексна діагностика розумового та особистісного розвитку вчителів і учнів школи. 2. Положення про школу козацько-лицарського виховання. 3. Статут школи козацько-лицарського виховання. 4. Навчальний план школи козацько-лицарського виховання. 5. Орієнтовний перелік курсів (студій) школи козацько-лицарського виховання. 6. Навчальні програми за напрямками школи козацько-лицарського виховання. 7. Положення про шкільний козацький курінь, класний козацький загін. 8. Положення про Козацьку республіку. Конституція Козацької республіки. 9. Статут шкільного куреня дитячо-юнацької організації Українського козацтва «Молода Січ» (або дитячої організації Українського козацтва «Січ»). 10. Структура та посадові обов'язки осіб керівного складу шкільного куреня, Козацької республіки, класного козацького загону. 11. Програма розвитку козачати. Модель випускника школи.

IV етап. Організаційно-прогнозуючий. Два роки.

1. Системна диференціація та індивідуалізація навчання. Посібник «Форми, методи, прийоми козацько-лицарського виховання». 2. Інноваційна організація навчально-виховного процесу в школі козацько-лицарського виховання (розклад навчальних занять, граф-схеми навчальних курсів тощо), авторські варіанти граф-схем навчальних курсів та наукових проєктів змістовного модуля, авторські варіанти дидактичних модулів з основних навчальних предметів для школи козацько-лицарського виховання, варіанти сценаріїв занять з курсів козацько-лицарського виховання та навчання. 3. Система психодіагностичних методик, за якими визначається моральний потенціал особистості вчителя і учнів школи. 4. Модель самоврядування школи козацько-лицарського виховання. 5. Програма дистанційної підготовки педагога як психолога і дослідника з проблем козацько-лицарського виховання на базі загальноосвітньої школи. 6. Положення про козацьке таборування. 7. Функціональні обов'язки педагогічних працівників в царині козацько-лицарського виховання.

V етап. Розвивально-формульальний. Чотири роки.

1. Козацько-лицарська система виховання як послідовність технологій і методик. Посібник «Види діяльності й форми занять з козацько-лицарського виховання школярів». 2. Моніторинг рівня розвитку учнів різних вікових категорій. 3. Мережа студій національно-культурного центру «Берегиня». 4. Півноцінний розвиток потенціалу школярів через ментально спроектований, насичений соціально-культурний простір школи. 5. Наукова і практична експертиза вдосконалених навчальних курсів для школи козацько-лицарського виховання. 6. Розробка та експериментальне вдосконалення учителями школи розвивальних міні-підручників. 7. Підготовка та апробація пробних програм самореалізації особистості учня на основі навчальних курсів. 8. Кадрове, матеріально-технічне, організаційно-технологічне і психолого-дидактичне забезпечення фундаментальної Програми трансформації загальноосвітньої школи в школу козацько-лицарського виховання. 9. Систематичне відстеження ефективності виховних технологій. 10. Мобілізація соціально-культурних та психологічних чинників оптимізації взаємозбагачення учасників навчального процесу.

VI етап. Результативно-узагальнюючий. Два роки.

1. Науково-фактуальний, статистичний і якісний аналіз результатів фундаментального соціально-психологічного експерименту – школа козацько-лицарського виховання. 2. Порівняльна характеристика версії системи козацько-лицарського виховання та навчання з версіями традиційного навчання і виховання. 3. Науково-практична акредитація ментально перевіреної, духовно збагаченої системи освітньо-виховної роботи школи козацько-лицарського виховання та вироблення рекомендацій щодо її масового впровадження у шкільну практику. 4. Теоретично-методологічний аналіз результатів виконання Програми трансформації загальноосвітньої школи у школу козацько-лицарського виховання, системна оцінка її наукового і практичного значення та оформлення здобутих результатів у вигляді наукових звітів і методичних рекомендацій (посібники, підручники, програми, статті, доповіді, тези). 5. Розробка нової, науково і практично досконалої Програми життєдіяльності школи козацько-лицарського виховання, що започаткує наступний етап фундаментального соціально-психологічного розвитку особистості козачати.

VII етап. Відродження. Деякі роки.

Детально методика роботи школи козацько-лицарського виховання (з точки зору керівника школи) розглядається в посібниках, що розроблені В.Тимофєєвим: «Річ про Адамівську Січ» у 3-х тт. (2001-2003), «Адамівська Січ – школа козацько-лицарського виховання» (2004), «Козацька педагогіка – сучасна освіта» (2005), «Школа козацько-лицарського виховання» (2007).

Офіційна українська педагогіка не заперечує того, що козацтво стало найдосконалішою формою вияву генетично закріплених здібностей і можливостей нашого народу. І тому в концепції національного виховання реалізація науково обґрунтованих і випробуваних історією козацько-лицарських виховних традицій – вважається одним із найефективніших українознавчих підходів у навчально-виховній роботі.

Загальновизнано, що у період моральної кризи, дегероїзації і деморалізації значної частини нашого суспільства творче відродження культурно-освітніх і виховних козацьких традицій – одна з необхідніших і найважливіших граней зміцнення могутності України.

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган козаців Задністров'я	№ 24 (374) ГРУДЕНЬ 2008	Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!
--	-------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

ВИХОВАННЯ КОЗАКА-ЛИЦАРЯ До уваги класного керівника, вихователя.

Козаку найперше – Воля! Козаку найперше – Честь!

Держава живе й розвивається доти, доки в ній живе багатим духовним життям школа. А для цього школа повинна стати осередком зустрічі дитинства із справді загальнолюдським – дитинча має частіше зазирати у вічність – саме школа стоїть у витоків духовності суспільства.

Виховання підлітків і козацтва фактично відібрано у школи: світогляд, інтереси, моральні цінності у більшості молоді формуються під впливом телебачення та інших засобів мас-медіа. Роль сім'ї у вихованні падає. Молодь ігнорує думки дорослих (батьків, учителів), ставиться з недовірою до будь-яких ідеалів – і старих, і нових; їй притаманні егоїзм та індивідуалізм, перевага матеріальних інтересів над духовними. Юнаки і дівчата, що прагнуть до знань, духовності, до пізнання національної і загальнолюдської культури, становлять меншість в океані сірості, примітивізму, криміналу.

Відмовившись від ідеології і деполітизувавши школи, ми самі собі завдали шкоди: ліквідували систему різноманітних політичних і патріотичних клубів та клубів за інтересами. Це привело до аполітичності значної частини учнівської молоді, до проявів песимізму, скептицизму, байдужості і втрати патріотизму. Знищили систему політичного інформування учнів. Це сприяло формуванню політичного безкультур'я випускників. Ліквідували піонерські і комсомольські організації, але не створили ніяких інших дитячих і юнацьких громадських організацій для учнів.

Відомо, що в наш час, час світової глобалізації суспільних процесів, загострюються протиріччя між силами культурної уніфікації і прагненням народів до збереження своєї культурної ідентичності. В сучасному суперечливому світі виживуть, збережуть себе ті, хто зуміє б'єдстояти у глобальному змаганні свою культуру, мову, фольклор – усе те, з чого складається сутність та особливість національного характеру.

Загальновідомо, що історичні умови буття українського народу породили самобутній феномен – козацтво. Воно втілювало в собі фізичне і духовне здоров'я нації, інтелектуальну силу, життєздатність, оптимізм і енергію. Це була об'єднана, згуртована, ідейно і духовно зцементована, суворо дисциплінована сила, яка очолювала боротьбу проти чужоземних ворогів.

Птому педагогічні колективи шкіль козацько-лицарського виховання зосередили увагу на вихованні всебічно розвиненої особистості українця (національне виховання у формі козацько-лицарського) та на розумній ідеологізації та політизації виховного процесу через участь молоді в діяльності громадських організацій Українського козацтва (загальновідомо, що формування майбутніх громадських діячів починається з їхньої участі в діяльності дитячих і юнацьких організацій).

Система виховної роботи таких шкіл базується на ідеях козацької педагогіки як частини народної педагогіки у вершинному її вияві. Діяльність усіх джерел організованого впливу на виховний процес спрямований на творче продовження в сучасних умовах козацьких звичаїв і традицій, вироблення в кожного учня прагнення розвивати в собі кращі людські риси українця-патріота. Кодекс людського буття Українського козацтва (Кодекс лицарської честі, лицарської звитяги та Заповіді милосердя) має забезпечити формування того духовного стану молодих громадян України, козаків, який в народі зберігся як розуміння козацького духу, того особливого соціального стану українського козака в суспільстві, що слугував опорою народу і українській державі протягом віків.

Головна мета сучасного козацько-лицарського виховання – формування в родині, школі і в громадському житті козака-лицаря, палкого патріота, мужнього громадянина Української держави, захисника рідної землі з яскраво вираженою українською національною свідомістю і самосвідомістю.

Звертаємо увагу, що керівництвом Закарпатської Січі Українського козацтва розроблено систему семінарів-тренінгів для класних керівників та вчителів навчальних закладів козацького спрямування - «Виховання козака-лицаря». За довідками звертайтеся за тел. 8097-466-7174, 804849-3-59-56; Тимофєєв Валерій Якович. E-mail: Generalotaman@rambler.ru.

Цілісну особистість сучасного козака-лицаря ми формуємо в результаті багатогранної навчально-виховної роботи, насамперед таких напрямків діяльності батьків, учителів, вихователів, представників громадських організацій (зокрема, Українського козацтва):

Блок 1. Культура тіловиховання.

1. Від козацьких секретів здоров'я, тіловиховання – до олімпійських вершин. Працюючи в цьому напрямку, ми плекаємо у кожного юного козака міцне здоров'я, загартовуємо тіло і дух, формуємо уміння досягати перемог на спортивних іграх.

2. Рідну Україну захищай по-лицарському, до загибелі. Штук формуємо уміння захищати рідну мову, культуру, землю, готовність спростовувати теоретичні ідеї, фальшиві всіляких недоброзичливців, людей по-ворожему настроєних до нашої незалежності. Досліджуємо і практично відроджуємо військово-спортивне мистецтво наших пращурів: верхової їзди, стрільби з лука, володіння списом, шаблею, іншими видами козацької зброї, подолання природних перешкод, кермування човном під веслами та вітрилами, різних видів боротьби та протиборств, в т.ч. бойового гопака, козацького багатоборства.

Блок II. Духовна культура.

3. Козацькому роду – нема переводу. В процесі реалізації завдань цього напрямку роботи виховуємо в юних козаків родинні цінності, повагу до свого роду, бажання примножувати його славу Добром, Правдою, Красою. Організовуємо дослідження кожним юним та молодим козаком, класними загонами славної історії українського козацтва – від його зародження до зміцнення в епоху П.Сагайдачного, Б.Хмельницького, І.Мазепи. Організовуємо вивчення героїчного життя, подвижницької діяльності, високого військового мистецтва керівників повстань отаманів С.Наливайко, І.Сірка, П.Федоровича, І.Богуна, М.Кривоноса, І.Мазепи, П.Орлика, П.Полуботка, П.Калнишевського, І.Гонти, М.Залізняка. Допомогаємо козацатам виконувати конкретну програму вивчення козацького визвольного руху, козацького краєзнавства, туризму та екскурсій козацькими шляхами, пошук козацьких

могил та цвинтарів, їх упорядкування, встановлення пам'ятних знаків, вивчення молоддю козацьких родоводів під гаслом „Шукай, козаку, свій родовід!”

4. Любить Україну, як сонце любить. Продовжуючи патріотичні традиції, звичаї наших пращурів-язичників, які були сонцепоклонниками, і віруючих козаків, ми навчаємо кожного молодого козака і козачку палко і ніжно, самовіддано любити свою калинову, вишневу країну, по-синівському служити їй корисними справами.

5. Козацькими шляхами – до висот української духовності. Тут на міцному науковому ґрунті, культурно-історичних традиціях козацтва формуємо високу мораль, силу волі і силу духу підлітків і юнаків. Допомагаємо їм оволодіти основами української козацької філософії, ідеології, психології, національного характеру і світогляду. Допомагаємо відроджувати козацькі мистецькі традиції кобзарства, лірництва, гуртового співу, танцю, дотепного влучного слова, різьбярства, художнього розпису, художньої вишивки, іконопису. Допомагаємо вивчати і застосувати на практиці козацькі знання: народної медицини, астрономії, агрономії, метеорології, кулінарії. Проводимо індивідуальну, групову, масову культурно-просвітницьку роботу, спрямовану на те, щоб кожен учень – член козацького осередку займався самопізнанням і саморегулюванням, самовдосконаленням, розвивав свої інтелектуальні здібності і фізичні можливості, пізнавав сутність й особливості козацької ідеології (філософії, світогляду, моралі, етики, естетики, характеру, правосвідомості). Проводимо кваліфікаційні конкурси, олімпіади, змагання з різних напрямків розвитку здібностей учнів. Розбудова незалежної України, досягнення нею в майбутньому в багатьох галузях життя світового рівня розвитку неможливо без пізнання і творчого відродження національно-духовних пластів минулого (зокрема, козацької духовності). Пізнання її ідейно-морального, виховного потенціалу має вирішальне значення у формуванні вільної, з стійкими морально-вольовими якостями, силою духу особистості.

Українська козацька духовність – це історично сформована система духовних багатств лицарської верстви рідного народу, яка виробила і в своєму бутті, способі життя відобразила найвищі цінності цього національної душі, філософії, світогляду, характеру, моралі, естетики, правосвідомості, ідеології, - у цьому понятті українець розкривається як активний діяч історії свого народу, господар рідної землі і держави, володар, охоронець, примножувач національних матеріальних і духовних багатств. Нині нам потрібен у громадському, шкільному і родинному житті культ лицарства, духовних багатств козацтва. Лицарський дух не дасть нудити багатьом людям у духовній нищості, історичному безпам'ятстві. В діяльності козачат прищеплюється козацько-лицарська духовність, зміст якої складають: а). Духовне життя козаків – синівська любов до Матері-України, землі-годувальниці, рідного краю, заповітів батьків і дідів, материнської мови, рідної культури, історії та ненависть до всього чужого, ворожого, що заважало жити на своїй землі і було спрямовано на гальмування і нищення людського в людині (гармонія любові і ненависті); права, “вольності” козаків, право власності (на землю, скот, реманент), ідеї власності, здобутої своїми руками, кмітливостю і підприємницькою думкою; ідея Бога як захисника народу, України; лицарі свято берегли віру батьків і дідів, духовні здобутки предків. б). Козацька філософія – козаки обґрунтували волю людини як головний дар життя, її природне право на свободу і незалежність, найвищими цінностями вважали людину, народ, національну державу; кожна людина – складова частина народу, нації; стійкість і цілісність, соборність нації залежить від того, чи усвідомлює кожен її представник необхідність згуртованості в міцну духовну спільноту. в). Козацький світогляд – провідними були ідеї Бога, України-Батьківщини, свободи особистості і волі народу, збереження спадщини предків, їхньої духовності, переконання в торжестві народної правди, перемоги добра над злом, ідеали

незалежності України; уявлення, погляди на підступництво і зраду, на міщанське животіння, на пасивне очікування добра, коли зло саме зникне, на байдужість до долі України як на гріхи людей; зраду вважали найтяжчим злочином перед товариством, народом, своєю державою, Богом; козаки плакали, культували ідеали братства, побратимства, згуртованості і єдності людей для досягнення шляхетних цілей. г). Козацький характер – почуття багатства, емоційна наснага, внутрішня невичерпна енергія; висока шляхетність і порядність, кмітливість і дотепність, підприємливість і практичність, стійкість і незламність у боротьбі з ворогами, безкомпромісність і твердість у відстоюванні правди і справедливості; ніжність у ставленні до добрих людей, братерська любов до друзів і товариства, глибока пошана до громади, вірність своєму обов'язку захищати рідну землю, співчуття до всіх знедолених, милосердя до тих, хто його потребує; постійна готовність до боротьби за волю рідного краю, за свою незалежну державу, устремління до високих ідеалів, жадання будувати демократичний державний устрій, давати лад у громадському житті, утверджувати гуманні стосунки між людьми. д). Козацька мораль – шляхетне ставлення до людини; батьківська турбота про підростаюче покоління, глибока пошана до літніх і старших людей, палка і всепереможна любов до рідної землі, героїзм у захисті інтересів рідного народу, надання допомоги усім слабим, скривдженими і знедоленим, нетерпиме ставлення до зла і несправедливості в будь-якій формі, надзвичайна скромність, висока краса вчинків і миротворча місія в житті; глибока людяність, діяльна доброта, милосердя; жертвовність як здатність поступитися власним добробутом, навіть віддати життя в ім'я перемоги добра над злом, торжества козацької правди. е). Козацька естетика – культ краси людини, її фізичної і духовної досконалості. ж). Козацька правосвідомість – виборність органів козацького самоврядування, утвердження демократичних основ української держави, гуманістичні засади громадського життя; Конституція Пилипа Орлика. з). Козацька ідеологія – захист демократичного ладу, політичного устрою України, її самостійності і державності, органів самоврядування, інтересів козацького стану, всього народу; захист прав, привілеїв, здобутих козаками в боротьбі з ворогами; будівництво правової держави, звільнення своєї землі від будь-яких агресорів, чужоземних зайд; вищість інтересів народу, нації, Вітчизни, що перебуває в смертельній небезпеці, над інтересами окремої особистості; цілісність нації, власної держави, їх верховенство, пріоритетність перед вузькогосподарськими потребами людини чи групи людей; необхідність боротьби з порушниками української законності, політичними течіями та лжеідеологіями, ворожими рідному народу, його державності; Велика Козацька Слава.

Блок III. Культура предметної діяльності.

6. Плакати український храм природи. Основними завданнями цього напрямку роботи з юними козаками ми вважаємо формування в них любові до рідної природи, готовності і уміння берегти і примножувати її багатства, красу. Разом з козачатами вивчаємо екологічне становище в регіоні та беремо участь у заходах з метою його покращання.

7. Всеукраїнська толока, особиста праця – тобі, Державна Україна. Штук засобами козацької педагогіки ми формуємо якості господаря рідної землі, державну позицію та інтереси українського власника, який чесною і самовідданою працею нарощуватиме матеріальні блага, духовні цінності рідного народу, гармонійно поєднуватиме особисті і загальнонаціональні потреби. Допомогаємо пізнавати і досліджувати, а також відроджувати традиції козаків як мудрих хліборобів, умілих орачів, господарів землі: прилучаємо козачат до організації і ведення фермерських господарств, створення госпрозрахункових трудових об'єднань, майстерень, малих підприємств, асоціацій, організації взірцевих молодіжно-

козацьких господарств різного профілю. Допомагаємо відроджувати ремесла і промисли: бондарство, гончарство, бджільництво, ковальство, лимарство, чинбарство, стельмахування.

8. Науку і техніку – на службу нації, Україні. Роботу тут спрямовуємо на пізнання вихованцями законів розвитку науки і техніки, формування любові до науково-пізнавальних процесів, уміння власними зусиллями свого мозку і рук рухати вперед ці фундаментальні галузі суспільного життя. Допомагаємо козачатам вивчати сучасні види техніки, інформаційної та електронної обчислювальної машинної технології і організації особистої та спільної творчої діяльності, зокрема: радіозв'язок, теле-радіоконструювання, теле-радіомоделізм, системи електронної автоматики, судномоделізм, морська справа, авіамоделізм, автомобільна та тракторна справа, радіо моделювання.

Блок ІУ. Соціальна культура.

9. В душі і серці кожного із нас – Соборна Україна. Зміст і методика роботи в цьому напрямку спрямовуємо на вироблення в юних козачат державотворчих і націотворчих якостей. Працюємо над тим, щоб зміцнення національної держави, поглиблення згуртованості нації стало смислом життя кожного громадянина України.

10. Козацька наша слава не вмере, не поляже. Разом з нашими вихованцями – молодими козаками – глибоко пізнаємо історію українського козацтва, досягнуті ним національні пріоритети – ідейні, політичні, наукові, культурні і державотворчі. Поширюємо серед учнів та молоді знання про козацький національний визвольний рух, про заслуги козаків у боротьбі з чужоземними загарбниками. Вивчаємо матеріали: історичні документи (козацькі літописи); історичні праці про героїку козаччини М.Костомарова, В.Антоновича, М.Аркаса, Д.Яворницького, Д.Дорошенка, І.Огієнка, В.Крип'якевича, А.Опановича; художні твори П.Шевченка, П.Куліша, Б.Грінченка, А.Чайковського, О.Олеся, Б.Лепського, поетів В.Симоненка, А.Костенка, І.Драча, Д.Павличка.

Класна робота з козацько-лицарського виховання проводиться за рахунок варіативної частини навчального плану з основних дисциплін козацько-лицарського виховання.

Позакласна робота з козацько-лицарського виховання проводиться за рахунок годин гуртків, у формі Козацької республіки (одна з форм самоврядування учнівського колективу) і класних козацьких загонів.

Позашкільна робота з козацько-лицарського виховання проводиться у формі діяльності дитячо-юнацької організації „Молода Січ” під патронатом паланкового та місцевого осередків Українського козацтва.

І. Родинно-дошкільне виховання козаченяти та леліяти (дошкільнята).

Родинно-дошкільне виховання здійснюємо через роботу з батьками дошкільнят та введенням спеціальних курсів до програм дитячого садка: а) застосовуємо ідеї, методи і прийоми народної педагогіки. Мати і батько, всі рідні в родинному вихованні застосовують милозвучну і мелодійну, співучу рідну мову, фольклор. Рідне довкілля, зміст, форми і методи виховання створюють етнічне середовище, яке сприяє пробудженню природних задатків дітей. В таких умовах починає формуватися український характер і світогляд особистості; б) виховуємо народними засобами глибокі родинні почуття, цінності, любов до Матері і Батька, Бабусі і Дідуся, Роду і Народу, України-Батьківщини; в) пробуджуємо і виховуємо глибоку радість, впевненість дитини в найбільшій радості життя: „Мамо, тато і я – це моя сім'я”; г) розповідаємо дітям міфи про походження землі, життя на ній, українців, України, стольного граду Києва, козаків. Розповідаємо міфи і легенди про Око, Першоптаха, Першого Бога Сокола, Дуба-Стародуба, Сварога, Дажбога, перуна; д) створюємо в уяві дітей

привабливі образи героїв казок і легенд, пісень, колядок і щедрівок – образи богатирів, витязів, лицарів. У спілкуванні з матір'ю, батьком, працівниками дитячого садка, в ігровій діяльності діти захоплюються мужністю і відвагою, силою і розумом козаків – борців за свободу людини, волю України; е) допомагаємо дітям у процесі бесід, ігор, вертепних дійств, драматизації, участі в дотриманні традицій і звичаїв народного календаря під керівництвом батьків, вихователів засвоїти зміст і дух козацько-лицарського життя. Під час художніх занять, вивчення віршів, розучування пісень, загадок, колядок і щедрівок, народних дитячих танців діти пізнають елементи історії, культури, художнього і військового мистецтва українських козаків; є) розкриваємо в процесі відзначення дат, урочистостей, свят народного календаря, любов козаків до рідної землі, Матері-України; ж) ознайомлюємо дітей з українськими етнічними, національними символами – білою хатою, калиною, вербою, тополею, лелекою, соняшником; з) здійснюємо посвяту бажаних дітей у козаченята. Здійснюємо виховання козаченят шляхом пробудження і утвердження в серці і душі радості і задоволення, сміху і веселощів, відчуття і розуміння краси і добра, порядку і дисципліни, ладу в усьому; і) проводимо бесіди, розповіді на теми „Ми малята – козаченята”, „Зростаємо здоровими і дужими”, „Козацькому роду нема переводу”, „Козаки-вояки, оборонці України”. Проводимо ігри з ходьбою, бігом, рівновагою, козацькі забави на теми „Біжить до жовто-блакитного прапора”, „Знайди кольори прапора України”, „Знайди свій будинок”, „Вгадай, де був козак”, „Де тут козак, а де злі люди, недрузи козаків”. Застосовуємо сюжетно-рольові, конструктивно-будівельні ігри, ігри-інсценівки, драматизацію і театралізацію; й) пробуджуємо і виховуємо у козаченят бажання у чомусь хорошому бути першими, лідерами. Виховуємо в кожного з них почуття власної гідності, віри в свої сили, можливості; қ) сприяємо засвоєнню козаченятами елементів народної астрономії, біології, медицини, кулінарії; л) виховуємо у кожного козаченяти бажання, уміння і навичок дотримуватися в житті і поведінці лицарських правил: - старайся бути добрим і чесним, справедливим і правдивим, красивим; - прагни бути першим у хорошій поведінці, добрих справах, праці; - будь сміливим і розважливим, дисциплінованим і організованим, мужнім, долай труднощі на шляху до Добра, Правди, Краси; - не заважай іншим дітям, не завдавай їм прикрощів, шкоди і болю; - люби рідну землю, батьківську хату, материнську мову і пісню, калинову Україну.

II. Родинно-шкільне виховання козачати та лелі (учні молодших класів).

У роботі з козацько-лицарського виховання з козачатами і лелями ми: а) форми, методи і прийоми спрямовуємо на пробудження в дітей елементів національної свідомості і самосвідомості. Проводимо бесіди і розповіді дітям, читаємо книжки про Запорозьку Січ, героїчні подвиги лицарів України, зустрічі з представниками Українського козацтва, збагачуємо їх знання про історію козаків, їхню героїчну боротьбу за свободу і незалежність України; б) формуємо історичну пам'ять культурно-історичних основ духовності козачат при сприянні міфів про праукраїнців-предків козаків, їхні вірування і звичаї, сонцепоклонництво. Ознайомлюємо дітей із міфами про Білобога і Чорнобога, Коляду і Мару, Лада і Ладу, Велеса і Перуна. Розкриваємо в міфології, фольклорі, глибокі гуманістичні якості наших пращурів – любов до людини, доброта, правдивість, працелюбність, пошана до історії і культури рідного народу, зневага до всього потворного в житті, ненависть до ворогів-загарбників; в) впроваджуємо в повсякденне життя і навчання козачат ідеї, правила, національні традиції родинності. Застосовуємо в процесі вивчення навчального матеріалу, в позакласній і позашкільній роботі козацьких ігор, в яких розкривається родинні цінності, ідеї української національної школи-родини; г) пробуджуємо інтерес до історії українського козацтва, Запорозької Січі, Гетьманської України як форми національної державності шляхом участі козачат у дослідно-пошуковій роботі на теми

„Жили собі запорожці та й на Запорожжі”, „Гей ви, хлопці, славні Запорожці”, „Запорозькі козаки-характерники”, „В похід сурмять козацькі сурми”; д) розкриваємо єдність змісту і форми, національної ідейності і художньої образності, символічності і духовності в процесі вивчення козацьких пісень і дум, легенд і історичних оповідей і виховуємо в кожного козачати почуття господаря на українській землі, володаря в рідному краї; е) організовуємо і проводимо бесіди, ранки, вікторини, конкурси, заочні мандрівки на теми „Українські національні кольори”, „Українські образи і символи”, „Самобутність рідного мистецтва”, „Чари писанкарства і рушникарства” тощо з метою розвитку емоційної сфери, почуття краси.

III. Родинно-шкільне виховання джури та дані (учні 5-8 класів).

У роботі з козацько-лицарського виховання з джурами та данами ми: а) використовуємо методи фізичного загартування джур та дан. Організуємо на запорозьких – козацько-лицарських традиціях тіло виховання кожних джури та дані (засобами природи – води, сонця, снігу, системи вправ, видів козацької боротьби). Допмагаємо оволодіти народними методами лікування кашлю, нежиті, кровотечі, укусу змії, легкої рани; б) спрямовуємо методичку козацько-лицарського виховання джур та дан на створення умов, забезпечення активної участі кожного з них в крає-, народо-, українознавчій діяльності. Допмагаємо проводити практичні заняття в умовах сім'ї, школи, позашкільної роботи народною вишивкою, писанкарством, рушникарством, декоративно-ужитковим мистецтвом; в) організуємо творчі пошуки, збирання в рідній місцевості, інших регіонах України і вивчення ідейно-духовного багатства пісень, дум, легенд, історичних розповідей та інших матеріалів про козаків. Застосовуємо проблемність, дискусійність, творчий обмін враженнями, думками в процесі вивчення ідей українських державотворців П.Сагайдачного, Б.Хмельницького, І.Виговського, І.Мазепи, керівників визвольних змагань нашого народу ХХ століття – М.Грушевського, В.Винниченка, С.Петлюри, С.Бандери, А.Мельника, Є.Коновальця, Ф.Шухевича; г) проводимо бесіди, збираємо матеріал для художніх і наукових робіт на теми „Хто ми? Яких предків діти?” „Шрипільська культура і наші пращури”, „Оріана, Оранта, Русь-Україна і Козацька держава”, „За що ми різалися з ордами?” Проводимо диспути і дискусії, вільний обмін думками про співвідношення козацького минулого і сучасного, про сучасну козацько-лицарську духовність; д) допомагаємо пізнавати культуру, мистецтво, освіту козаків в процесі проведення бесід, творчих діалогів, написання художніх творів і рефератів на теми „Козацька маршова музика”, „Закличні звуки козацьких сурм”, „Шушливий біл і переможний дзвін бандур козацьких”, „Серце й душу звеселяє козацьке мистецтво”, „Лицарський дух у кольорах і звуках”; е) впроваджуємо в повсякденне життя джур та дан діяльність їхніх гуртків, куренів, кошів, паланок різноманітних елементів, засобів романтики і символіки, піднесеності й урочистості. Застосовуємо історичний підхід, методи порівняння, зіставлення культурно-історичних фактів під час вивчення символічного змісту тризуба – Малоого Державного Гербу України, Державного Прапора України, козацьких прапорів, інших символів (булави, бунчука).

IV. Громадсько-родинне виховання козака та березині (учні 9-11 класів).

У громадсько-родинному вихованні козака та березині ми: а) використовуємо методичку, технології козацького навчання і виховання, які спрямовуються на пробудження і поглиблення життєстверджуючого, комфортного самопочуття молодих козаків у процесі занять, роботи. Надаємо психологічну, методичну допомогу козакові в опрацюванні і організації власної системи зміцнення і охорони свого здоров'я, а також пробудження в нього турбот про здоров'я інших людей; б) створюємо організаційні, психологічні і педагогічні умови з метою утвердження гідності особистості козака та березині, постійно зростаючої

самостійності їх у навчально-пізнавальній, дослідно-науковій, виробничій діяльності, житті; в) застосовуємо новітні педагогічні та інформаційні технології українознавчої роботи (педагогіки народного календаря, розвитку історичної пам'яті, формування національної свідомості і самосвідомості). Проводимо диспути і дискусії, проблемні обговорення, творчі зустрічі на теми „Світогляд українців: умови і шляхи формування, основні ідеї”, „Історія українського народу і його національний характер”, „Національний характер і мистецтво”; г) ознайомлюємо молодь з архівними матеріалами, допомагаємо вивчати стародруки, писати реферати про культурні здобутки, духовні цінності рідного та інших народів, оволодівати знаннями з народної математики, етнопедагогіки, медицини. Організуємо самостійні дослідницькі пошуки козаків та берегинь, вивчення ними європейських традицій в українській культурі, зв'язків України з Заходом і Сходом, Північчю і Півднем. Організуємо „круглі столи”, молодіжні наукові і науково-практичні конференції як фактор формування лицарської духовності; д) забезпечуємо участь козаків і берегинь у заняттях в клубах „Моя Батьківщина – Україна”, „Планета”, „Політика”, „Держава та коріння нації”, „Людина та ідейні цінності” з метою вивчення української національної ідеології, її квінтесенції – ідеології державотворення як державної ідеології України, а також внутрішньої і зовнішньої політики Української держави; е) формуємо готовність молодих козаків до служби в Збройних Силах України шляхами теоретичної і практичної підготовки, осмислення проблем „Покликання Збройних Сил України – захист миру, незалежності нашої держави”, „Слава козацькій зброї”, „Військові козацькі традиції і сучасність”, „Непорушність присяги воїна на вірність Україні”; є) надаємо наукову і методичну допомогу козаку та берегині в справі організації самонавчання, самоосвіти, самовиховання, у формуванні власних поглядів, переконань та ідеалів громадянина України.

Детально методика козацько-лицарського виховання розглядається в посібниках, що розроблені В.Пімофєєвим: «Річ про Адамівську Січ» у 3-х тт. (2001-2003), «Адамівська Січ – школа козацько-лицарського виховання» (2004), «Козацько-лицарське виховання» (2007), «Виховання козака-лицаря» (2007), «Теорія та практика козацького вишколу» у 2-х тт. (2007), «Козацький вишкіл» у 2-х тт. (2007).

Офіційна українська педагогіка не заперечує того, що козацтво стало найдосконалішою формою вияву генетично закріплених здібностей і можливостей нашого народу. І тому в концепції національного виховання реалізація науково обґрунтованих і випробуваних історією козацько-лицарських виховних традицій – вважається одним із найефективніших українознавчих підходів у навчально-виховній роботі.

Загально визнано, що у період моральної кризи, дегероїзації і деморалізації значної частини нашого суспільства творче відродження культурно-освітніх і виховних козацьких традицій – одна з необхідніших і найважливіших граней зміцнення могутності України.

Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Пімофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru

КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я

Інформаційно-аналітичний орган козаків Задністрів'я	№ 25 (375) ГРУДЕНЬ 2008	Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!
--	-------------------------------	---

Прочитай та передай товаришу!

КОЗАЦЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ РУХ

До уваги лідера шкільного самоврядування, громадської організації.

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права.

Досвід, нагромаджений Україною за останні роки, свідчить про те, що для стабільного розвитку демократії та громадянського суспільства недостатнім є прийняття демократичних законів, проголошення демократичних виборів та громадянських свобод. Головною запорукою становлення демократичної держави є, передусім, високий рівень соціальної активності громадян, залучення їх до процесів прийняття рішень на місцевому рівні.

Активний громадянин починається з досвіду громадянської дії, досвіду активної участі в розв'язанні суспільних проблем. Однією з форм набуття такого досвіду для учнів є участь у діяльності молодіжної (дитячої) громадської організації, зокрема козацького спрямування, шкільному самоврядуванні.

Звертаємо увагу, що керівництвом Задністрів'я Січі Українського козацтва розроблено систему семінарів-тренінгів для лідерів шкільного самоврядування, громадських організацій - «Козацький громадський рух». За довідками звертайтеся за тел. 8097-466-7174, 804849-3-59-56; Шимовцев Валерій Якович. E-mail: Generalotaman@rambler.ru.

Основою змісту виховання дітей та молоді – козачат та молодих козаків «Січі» та «Молодої Січі» є:

- державна концепція ідеології розбудови української національної суверенної держави та виховання на її принципах громадян-патріотів, готових будувати свою національну державу, берегти єдність народу України, захищати незалежність, суверенність та недоторканість кордонів України, самовіддано працювати на зміцнення духовного, морального, наукового, технічного та економічного потенціалу держави з метою вибороти високий рівень добробуту, соціальних і духовних гарантій кожному громадянину та достойне місце своїй державі в змаганні націй-держав світового співтовариства, яке розгорнулося в системі світових ринкових економічних відносин;

- розроблена Міністерством освіти і науки України «Концепція національного виховання», основою якої є українська національна система виховання, українська козацька педагогіка і духовність, психологія українського козацтва.

Концепція та програма включають обов'язкове оволодіння дітьми та молоддю – козачатами та молодими козаками – Кодексами людського буття Українського козацтва, виховання потреби безумовного виконання їх в житті, що забезпечить формування та виховання того духовного стану молоді – молодих громадян України, козаків, який в народі

зберігся як розуміння козацького духу, того особливого соціального стану українського козака в суспільстві, що слугував духовною опорою народу і українській державі на протязі віків.

Кодексами соціального стану Українського козацтва є:

а. Кодекс лицарської честі Українського козацтва, який включає такі основні якості особистості: - любов до батьків, вірність у коханні, дружбі, побратимстві, товаришуванні, ставленні до Батьківщини, рідного народу; - готовність турбуватися про молодших, зокрема дітей, усіх літніх людей і людей похилого віку; - підкреслено шанобливе ставлення до матері, дівчини, жінки, бабусі; - непохитна вірність ідеям, принципам народної моралі, національним і загальнолюдським цінностям; - відстоювання свободи і незалежності особистості, народу, держави, єдності і соборності українських земель; - прагнення роботи пожертвування на будівництво храмів, навчально-виховних закладів, просвітних установ, пам'яток історії та культури; - готовність проявляти принциповість і непримиренність до зла, аморальності і наступальність у боротьбі з ними; - здатність цілеспрямовано й систематично розвивати фізичні і духовні сили, зокрема непохитну силу волі і непоборну силу духу, можливості свого організму, займатися самопізнанням і самовдосконаленням; - уміння скрізь і всюди чинити шляхетно, виявляти доброчинність, лицарські чесноти, глибоку історичну пам'ять, національну гідність і гордість; - турбота про розвиток національних традицій, звичаїв, обрядів, бережливе ставлення до рідної природи, землі, примноження її багатств; - прагнення внести якнайбільший особистий внесок у підвищення добробуту рідного народу, його матеріального і духовного рівня.

б. Кодекс лицарської звитязи Українського козацтва: - готовність боротися до загибелі за волю, честь і славу України; - нехтувати небезпечою, коли справа стосується життя рідних, друзів, побратимів, долі Матері-України; - презирство і ненависть до ворогів, прагнення визволити рідний край від чужих заброд-завойовників; - уміння доводити наукову неспроможність ворожих ідей і теорій, спрямованих на послаблення Української держави, на приглушення національної свідомості і самосвідомості, та встановлення національної несправедливості і нерівноправності; - здатність відстоювати в будь-яких обставинах життя рідну мову, культуру, мистецтво, духовні традиції, гідність і гордість свого та інших народів; - героїзм, подвижництво в творчій праці і в бою в ім'я свободи і незалежності України; - відстоювання свого права бути господарем на рідній землі, володарем національних багатств, готовність нікому не давати на поталу своєї матерізми і дідици; - здатність і готовність займатися постійно, в тому числі і в години можливого лихоліття, народотворчою і націотворчою діяльністю, будівництвом і зміцненням Української держави.

в. Заповіді милосердя, які українські козаки залишили своїм нащадкам – сучасному Українському козацтву як дорогоцінний морально-духовний спадок: - готовність допомагати найслабшим, найбеззахиснішим – дітям, створювати умови для їхньої радості, попереджувати їхні страждання, замінювати їм у разі необхідності батька і матір, брата і сестру; - всебічна допомога сиротам, вдовам, бабусям і дідусям, турботливе ставлення до безпомічних, постійна їх матеріальна підтримка; - надання допомоги хворим, інвалідам, потерпілим від злих людей, стихійних сил природи та іншого; - здатність до співчуття, жалю до людей, які потрапили в біду; - готовність допомагати будь-якій людині, щиро розділити з нею журбу, страждання, горе, зробити все для того, щоб їй стало легше.

Напрямки діяльності «Січі» та «Молодої Січі»:

а. Поширення знань серед учнів та молоді про козацький національно-визвольний рух, про заслуги козаків у боротьбі з чужоземними загарбниками. Вивчення матеріалів:

фольклорних джерел; історичних документів (козацьких літописів); наукових праць про героїку козаччини М.Костомарова, В.Антоновича, М.Арқаса, Д.Яворницького, Д.Дорошенка, І.Огієнка, З.Крип'якевича, А.Опановича та ін.; художніх творів П.Шевченка, П.Куліша, Б.Грінченка, А.Чайковського, О.Олеся, Б.Лепського, поетів В.Симоненко, А.Костенко, І.Драча, Д.Павличка та ін. б. Дослідження кожним юним та молодим козаком, гуртами, загонами славної історії українського козацтва – від його зародження до зміцнення в епоху П.Сагайдачного, Б.Хмельницького, І.Мазепи. Вивчення героїчного життя, подвижницької діяльності, високого мистецтва керівників повстань отаманів: С.Наливайко, І.Сірка, П.Федоровича, І.Богуна, М.Кривоноса, І.Мазепи, П.Орлика, П.Полуботка, П.Калнишевського, І.Гонти, М.Залізняка та ін. Складання конкретної програми вивчення козацького визвольного руху, козацького краєзнавства, туризму та екскурсій козацькими шляхами, пошуку козацьких могил та цвинтарів, їх упорядкування, встановлення пам'ятних знаків, вивчення козацькою молоддю козацьких родоводів під гаслом «Шукай, козак, свій родовід!» в. Дослідження і практичне відродження військово-спортивного мистецтва наших пращурів: верхова їзда, стрільба з лука, володіння списом, шаблею, іншими видами козацької зброї, подолання природних перешкод, кермування човном під веслами та вітрилами, різні види боротьби та протиборства, у т. ч. бойовий гопак, козацьке багатоборство. г. Пізнання і відродження традицій козаків як мудрих хліборобів, умілих орачів, господарів землі: прилучення до організації ведення фермерських господарств, створення госпрозрахункових трудових об'єднань, майстерень, малих підприємств, асоціацій, організація взірцевих молодіжного-козацьких господарств різного профілю. д. Відродження козацьких мистецьких традицій: кобзарства, лірництва, гуртового співу, танцю, дотепного влучного слова, різьбярства, художнього розпису, художньої вишивки, іконопису. е. Відродження ремесел і промислів: бондарства, гончарства, бджільництва, будівництво козацьких човнів, ковальства, лимарства, чинбарства, стельмахування. З цією метою організовувати різноманітні мистецько-трудова об'єднання, майстерні та залучати на допомогу учням народних майстрів, спеціалістів. ж. Вивчення і застосування на практиці козацьких знань: народної медицини, астрономії, агрономії, метеорології, кулінарії. з. Пізнання сутності й особливості козацької ідеології: філософії, світогляду, моралі, етики, характеру, правосвідомості. і. Вивчення сучасних видів техніки, інформаційної та електронно-обчислювальної машинної технології і організації особистої та спільної творчої діяльності, зокрема: радіозв'язок, робота на колективних радіостанціях, телерадіоконструювання, телерадіомоделизм, системи електронної автоматичної, судномоделизм, морська справа, персональні обчислювальні електронні машини та технології на основі їх використання, авіамоделізм, автомобільна та тракторна справа, радіо моделювання і інші напрямки технічної творчості. к. Проведення індивідуальної, групової і масової культурно-просвітницької роботи, спрямованої на те, щоб кожен учень – член козацького осередку займався самопізнанням і саморегулюванням, самовдосконаленням, розвивав свої інтелектуальні здібності і фізичні можливості. Проведення кваліфікаційних конкурсів, олімпіад, змагань по різних напрямкам формування здібностей учнів. Проведення відбіркових конкурсів та олімпіад з метою підготовки до вступу у військові учбові заклади. л. Вивчення екологічного становища в регіоні та участь у заходах з метою його покращання.

Форми та методи діяльності, які використовує «Січ», «Молода Січ»: засновує козацькі осередки та організації Січі, бере участь у створенні та роботі козацьких навчально-виховних таборів, у заходах, присвячених історичним датам України, у відзначенні національних та релігійних свят, у проведенні культурно-просвітницьких заходів: вечорів, концертів, виставок, читання лекцій тощо, народознавча та фольклорно-етнографічна діяльність,

фольклорно-пошукові експедиції, фольклорно-етнографічні ансамблі, збір, запис та видання збірників кіно, аудіо та відеозаписів виконання українських козацьких звичаїв та господарських, військових, виховних заходів в українських козацьких поселеннях та січах, недільні школи, історико-культурні просвітницькі центри, педагогічні університети для батьків, кінолекторії щодо історії Українського козацтва та України, конкурси, фестивалі, організує та бере участь у козацьких походах, подорожах, проведення народних свят, обрядів за участю вчителів, батьків, дітей, громадськості, діяльність гуртків, клубів, студій, впровадження спецкурсів, факультативів, проведення фестивалів, конкурсів, виставок з метою виявлення обдарованих дітей і подальшого розвитку їх інтелектуальних здібностей, шефські зв'язки з особистим складом військових частин Збройних Сил України та кораблів Військово-Морських Сил України, військово-патріотична робота з допризовною молоддю, організація козацьких світлиць в школах, навчальних закладах, військових частинах Збройних Сил України та кораблях Військово-Морських Сил України, організація виставок народних умільців - продовжувачів традицій українського козацтва, створення козацьких бібліотек для дитинства, юнацтва та молоді, музеїв козацької слави та духовного відродження народу України, участь у створенні в діючих музеях України композицій, що висвітлюють замовчану, приховану минулими режимами правду історії Українського народу, пошукова, дослідницька робота з історії українського козацтва рідного краю, взаємодія та співпраця з дитячими інспекціями, працівниками дитячих кімнат міліції, службами у справах дітей, дитячими інтернатами, місцевими органами Міністерства у справах сім'ї та молоді, залучає студентську та курсантську молодь до військово-патріотичної роботи з дітьми в курені, розвиває спілкування, порозуміння, взаємодію, духовну та психологічну єдність дітей, юнацтва, молоді різних регіонів України, розвиває участь та роль дітей, юнацтва, молоді в процесах консолідації Українського народу та зміцнення державності України як запоруки громадського миру та злагоди, як гарантії щастя кожної матері та її дітей, розповсюджує інформацію і пропагує свої ідеї та цілі.

Розробляє програму наукового, педагогічного, організаційно-методичного забезпечення діяльності куренів «Січі». Ця програма включає: науково-педагогічні основи національної системи виховання та її основи – української козацької педагогіки, історію України та Українського козацтва, кодекс соціального стану Українського козацтва, українську концепцію національного виховання, українську козацьку педагогіку, статут Українського козацтва, Статут Січі, програму «Діти України» та інші державні програми щодо дітей, юнацтва, молоді, Укази Президента України, Рішення Верховної Ради України, Закони України, методики організаційної роботи Січі на основних конкретних напрямках її діяльності, програму батьківських університетів та їх участі в діяльності Січі.

Методологічною основою народознавчої діяльності наукового, педагогічного, батьківського, дитячого, юнацького та молодіжного козацтва Січі служать ідеї національної та загальнолюдської гуманістичної культури.

Загально визнано, що у період моральної кризи, дегероїзації і деморалізації значної частини нашого суспільства творче відродження культурно-освітніх і виховних козацьких традицій – одна з необхідніших і найважливіших граней зміцнення могутності України.

*Передруковувати та поширювати дозволяю. Редактор: Пимощев В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru*

ЗМІСТ:

Від укладача. Історія козацтва Задністров'я.

1. № 1, січень 2008. Слава Богу, що ми козаки!
 2. № 2, січень 2008. Адміністративне гетьманство. Лист 1-й.
 3. № 3, січень 2008. Адміністративне гетьманство. Лист 2-й.
 4. № 4, січень 2008. Адміністративне гетьманство. Лист 3-й.
 5. № 5, січень 2008. Арійське козацтво.
 6. № 6, лютий 2008. Ступак О.Т.
 7. № 7, березень 2008. Козацька нація.
 8. № 8, квітень 2008. Інформація про виконання Указу Президента.
 9. № 9, травень 2008. Слово про козацтво Задністров'я.
 10. № 10, червень 2008. Хортиця.
 11. № 11, липень 2008. Щодо питання про гавкотіння малої собаки...
 12. № 12, серпень 2008. Козаки, ми маємо робити...
 13. № 13, вересень 2008. Посвята у козаки.
 14. № 14, вересень 2008. Відкритий лист козака Тимофєєва.
 15. № 15, вересень 2008. Концепція розвитку козацтва Задністров'я.
 16. № 16, жовтень 2008. День Українського козацтва.
 17. № 17, жовтень 2008. Святкування Дня Українського козацтва.
 18. № 18, жовтень 2008. Присвоєння звань козакам Задністров'я.
 19. № 19, жовтень 2008. Козацький Буджак.
 20. № 20, листопад 2008. Хронологія Задністрового козацтва.
 21. № 21, листопад 2008. Книги про козацтво Задністров'я.
 22. № 22, листопад 2008. Розвиток козацького руху на Задністров'ї.
 23. № 23, грудень. Навчально-виховні заклади козацького спрямування.
 24. № 24, грудень 2008. Виховання козака-лицаря.
 25. № 25, грудень 2008. Козацький громадський рух.
 26. № 26, грудень 2008. Свято в Салганській школі.
 27. № 27, грудень 2008. Новини козацтва Задністров'я.
- Замість закінчення. Завдання козацтва Задністров'я.

*** * ***

Козацтво Задністров'я.
Видавництво «Отаман». Білгород-Дністровський. 2008.
Замовлення №134 від 07.01.2009. Тираж 500 прим.